

בענין שבין

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

טל. 02-6466671

פקס 02-6246113

המאשימה

- נ ג ד -

**** *

ת.ז. *****

ע"י ב"כ עו"ד אריאל עטרי

מרח' בן יהודה 42, ירושלים

טל. 02-6231841, 050-8323323

פקס. 02-6231851

הנאשם

סיכומים מטעם הנאשם

תוכן עניינים

3	הקדמה
7	האישומים הנוגעים ל****
7	רקע כללי על אישיותה של מתלוננת
8	דמותה של **** כבעלת אישיות אסרטיבית ביותר
9	הקשר בין **** ל**** במהלך חודש יולי 2013
9	הצגת שיר האונס וחשיפת פגיעה מינית קודמת כאמצעי סחיטה מצד הנאשם
11	הטענה כי **** שם את רגלו על הרגל של המתלוננת
11	האירוע לפני הטיסה לסקוטלנד
13	האירוע נשוא האישום הראשון 5.7.13
17	הלך רוחה של **** לאחר האירוע נשוא האישום הראשון
18	הקשר המיני של **** עם עובדים נוספים בבר "הצעצוע" וב"קפה פריז"
18	האירוע נשוא האישום השני - במשרד
23	התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע נשוא האישום השני
24	האירוע נשוא האישום השלישי בקונסוליה 14.7.13
30	מעשיה של **** מיד בתום האירוע בקונסוליה
32	התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע נשוא האישום השלישי
34	הנאשם מודיע למתלוננת על סיום הקשר ביניהם – 15.7.13
35	מסיבת סיום המכביה ביום 30.7.13
36	המתלוננת עולה אל למשרדו של **** ומבקשת מגע פיזי ו**** דוחה אותה
37	האירוע במועדון ה"זוני" בתום מסיבת סיום המכביה
38	פגישת המתלוננת עם **** בשבוע שלאחר המפגש ב"זוני"
39	התנהגות המתלוננת בימים שלאחר מסיבת סיום המכביה

40	התארגנות המתלוננת באמצעות יועצים משלהי אוגוסט 2013
41	המתלוננת ממשיכה להגיע לבר הצעצוע עד שהיא עוזבת את הארץ
42	הערב האחרון של מתלוננת בבר "הצעצוע"
42	התנהגות המתלוננת לאחר שעזבה את הארץ
43	פגישות המתלוננת ובני משפחתה עם עורכי-דין
44	גרסת המתלוננת בפני עוה"ד גיל כסיבה יחידה לזיכוי
47	היעדר מהימנות של גרסתה הכבושה של המתלוננת
15.7.13	אינדיקציות נוספות לתחושת הקרבה של המתלוננת כלפי הנאשם בתקופה שלאחר ה-
47	
48	חזרתה של המתלוננת אל הנאשם, פעם אחר פעם, לאחר שלטענתה פגע בה מינית
50	היעדר תלות כספית של המתלוננת בנאשם
51	דוגמאות נוספות להסתרת האמת מבית המשפט על-ידי מתלוננת
51	הכנת המתלוננת לעדות במשטרה או בבית המשפט
51	הסיבה להתנהגות המתלוננת
52	השמדת הראיות על-ידי המתלוננת
53	ביטויים ליחסי הקרבה של המתלוננת עם הנאשם
54	עדות ****
56	יכולת המתלוננת לסיים את הקשר המיני על-ידי חשיפת הקשר
56	תיאור המתלוננת את התנהגותה במהלך הקשר המיני עם הנאשם
56	ביטויים נוספים על כך שהקשר המיני בין המתלוננת ל-*** היה קשר מוסכם והדדי
57	חוות הדעת נ/29
58	תיאום עדויות בין **** לבין המתלוננת
58	המתלוננת מאחלת לנאשם "שנה טובה"
59	עדות **** ****
59	האישומים הנוגעים ל-****
62	הקשר המיני עם הנאשם בראי ההתנהלות המינית הכוללת של ****
63	הקשר המיני עם ****, שיתוף הפעולה של **** ושליטתה בקשר המיני
66	הסיבה להפסקת הקשר עם ****
67	הקשר המיני הראשון – במשרד, כטענת ****, ולא בעניין החולצה, כטענת ****
68	נוק ראייתי בהשמדת דיסק העימות בין **** ל-****
69	הסברה של **** לשיתוף הפעולה
70	הוכחת יסודות העבירה – ה"ניצול" (קשר סיבתי) והיסוד הנפשי
72	מספר הערות כלליות
73	עדות הנאשם
73	האישומים הנוגעים למתלוננת
78	עדות הנאשם בנוגע ל-****
80	הערות כלליות
80	סוף דבר

1. בתיק זה יוחסו לנאשם שתי עבירות שונות בשתי מתלוננות: בנוגע ל**** (להלן: "המתלוננת") – כפיית יחסי מין ובנוגע ל**** – קיום יחסי מין תוך ניצול יחסי מרות. במהלך טיעונו נראה כי יחסי המין עם המתלוננת נעשו בהסכמה מלאה וכי המתלוננת קיוותה, באמצעות יחסי מין אלה, לקדם את ענייניה ואף הצליחה בסוף. כן נראה כי הסיבה להגשת התלונה על-ידה היתה סיום הקשר מצדו של **** והעובדה שגילתה, בהמשך, כי **** קיים מערכת יחסים מקבילה עם חברתה ****. כן נראה כי מתלוננת הונעה על-ידי שיקולים כספיים. במהלך סיכומים אלה נראה כי הגרסאות שמסרה מתלוננת במהלך המשפט היו גרסאות רבות ומשתנות, הסותרות זו את זו בצורה מהותית וכי אין לתת אמון בגרסתה.

בעניין **** המצב שונה: **** קיימה עם **** קשר אינטימי מתוך בחירה מלאה וללא קשר להיותה עובדת שלו. **** נהגה באופן דומה גם כלפי אחרים שעבדו איתה באותה תקופה, ומן העבר השני היא אישרה, בעצמה, כי **** לא יכול היה לדעת, בשום צורה, כי אינה מעוניינת בקשר המיני, מחד, ומאידך, כי במהלך הקשר המיני ביניהם, לא זו בלבד ש**** נהנתה מהקשר המיני, אלא גם הנחתה את **** מה לעשות כדי לגרום לה הנאה מהקשר המיני ושלטה בקשר המיני. בין היתר באו הדברים לביטוי בדבריה ל**** כי היא המלכה והיא השולטת על הסיטואציה המינית.

2. מבנה הסיכומים יגע, תחילה, בקשר עם המתלוננת ולאחר מכן בקשר עם ****, כאשר בכל חלק ניגע בסוגיות העובדתיות ולאחר מכן בפנים המשפטיים, לפי הצורך.

3. כבר עתה נספר את הסיפור ברצף, על מנת להראות כיצד יתאימו לו חלקי התצרף, בהמשך סיכומים אלה:

**** הינו שותף, יחד עם עדי טלמור (להלן: "עדי"), ב"קפה פריז" ובבר "הצעצוע". מדובר בשני עסקים מתוך רשת של מספר רב יותר של עסקים, תחת קבוצת "פאנדס גרופ" שבבעלות עדי טלמור.

המתלוננת שבה לעבוד במאי 2013 אצל ****. לאחר חודש היא "נלקחה" על ידי עדי לעבוד באחד העסקים שבבעלותו. היא עבדה הן באותו עסק והן כיח"צנית של קבוצת "פאנדס גרופ" בבעלותו של עדי.

המתלוננת התגלתה כמי שאוהבת את החיים הטובים וכמי שמעוניינת לקדם את ענייניה בחיים, בדרכים שונות. במהלך התקופה הבאה, כאשר **** זכה בכרטיס טיסה לסקוטלנד, בקשה המתלוננת לקבל את הכרטיס. **** סרב לכך. במהלך

השיג והשיח ביניהם בקשה ממנו המתלוננת שיקנה לה זוג תחתונים סקסיים של חברת "Victoria's Secret" תוך שהיא מפשילה את מכנסיה מעל ישבנה חושפת תחתוני חוטיני ואומרת לו "This is my ass", כן אמרה המתלוננת ל**** כי תמדוד את התחתונים הסקסיים בנוכחותו וכיו"ב אמירות שאופיין המיני הינו חד-משמעי. באותו אירוע היו גם נגיעות בין השנים.

בהמשך לאמור, בין המתלוננת ל**** התפתחו יחסי קרבה שזרמו, בהדרגה, לכיוון של קשר פיזי בעל אופי מיני.

ראוי להדגיש, כבר עתה, כי קשרים מסוג זה היו מקובלים בהווה של מקומות העסק של "פאנדס גרופ" והמתלוננת אף אשרה שביקשה להיות חלק מאותה "אווירה חופשית", כפי שהיא קראה לה, בין עובדים לבין לקוחות, עובדים אחרים ומנהלים. התנהגותה של המתלוננת התאפיינה במוחצנות בולטת, שחלק ממנה מיני בעליל, הן בנוגע לתוכן השיחות, הן בלבושה החושפני, הן בריקודיה הפרובוקטיביים על הבר וכו'. כל אלה הועצמו, מן הסתם, כאשר שתתה אלכוהול או השתמשה בסמים.

4. באירוע הראשון שהתרחש בין המתלוננת ל****, כפי שתיאר ****, הוא שהה עם המתלוננת בחצר האחורית, שם לא היתה ביניהם כל אינטראקציה מינית. מהחצר עלו השנים למשרדו של ****, שם התגפפו והמתלוננת נגעה, מרצונה, באיבר מינו של **** עד שהגיע לסיפוק מיני. לאחר מכן שבו השנים לבר.

מאחר שבאותה סיטואציה מתוארת במשרד היו במקום עלוני פרסום של הבר, ובעקבות אותו אירוע - התפתח בין השנים "קוד", לפיו כשאמר האחד לשני את המילה "ברושורים" – מיד הבין השני כי הכוונה לעלות למשרד לשם קיום אינטראקציה מינית.

5. גם האירוע השני שהתרחש במשרד, התרחש מרצונה של המתלוננת, כטענת ****. לדבריו, הוא והמתלוננת שתו יחד אלכוהול בבר, **** הציע למתלוננת, בחיך, "לעלות לברושורים" והמתלוננת נענתה בחיך. השנים עלו למשרד, לשם קיום יחסים בעלי אופי מיני. עם כניסתם למשרד **** נעל את דלת המשרד מאחר שהמתלוננת עישנה 'ג'וינט' וכדי למנוע הפרעה מצד גורמים אחרים ולשמירת פרטיותם של השנים. כמו בפעם הקודמת, השנים התגפפו והמתלוננת נגעה באיבר מינו של **** עד שהגיע לסיפוקו.

6. גם את הגעתה של המתלוננת לקונסוליה יש לראות בהקשר זה; המתלוננת כלל לא ידעה על אותה מסיבה.

אילו היה מדובר במשימת יח"צנות יזומה אצל ****, ברור שהיה מודיע על כך

למתלוננת, מראש, ולא מחכה לכך שתגיע לקפה פריז, באופן מקרי לחלוטין, באותו יום, זמן קצר לפני יציאתו למסיבה. העובדה שהמתלוננת לא היתה אמורה להגיע, כלל, למקום מחזקת את טענת **** כי היא זו שיזמה את ההצטרפות למסיבה (ע' 232 ש' 12).

לא זו אף זו, העובדה ש**** בקש ממנה ללכת ולהחליף בגדים בביתה מחזקת טענה זו, שכן אילו היה מדובר בדבר מתוכנן היה אומר לה ****, מלכתחילה, להגיע לקראת היציאה כשהיא לבושה בהתאם.

גם המשך האירוע מלמד כי ההתנהלות בין השנים היתה הדדית, שכן כפי שנראה, המתלוננת ידעה, בשלב מוקדם מאוד, שעדי ושרה לא צפויים להגיע וחרף זאת הגיעה למסיבה, חרף "חששותיה המוקדמים".

גם בתום המסיבה, כאשר יכולה היתה לחזור ל"קפה פריז" או לביתה, לאחר הליכה של דקות ספורות – בחרה המתלוננת לנסוע עם ****. כאשר נכנסו לרכב היא זו שבקשה שישע מהמקום למקום פרטי בו יוכלו להתבודד. כפי שנראה, בפני המתלוננת עמדו אינספור הזדמנויות לעזוב את הרכב, למנוע שהיה עם **** לבד, ללכת מרחק קצר ל"קפה פריז" או לכל תחנת אוטובוס במרכז העיר. חרף זאת, בחרה המתלוננת להימצא עם **** לפני, במהלך ולאחר האינטראקציה המינית ביניהם.

בהמשך נראה כיצד שלל ראיות סותרות את טענותיה של המתלוננת לגבי מה שאירע בתום יחסי המין ביום ה-14.7.13 וכיצד גם בתקופה הקרובה לו המשיכה המתלוננת לשמור על קשר חם עם ****.

7. ביום 15.7.13, ערב ט' באב, ישב **** עם מתלוננת והסביר לה כי הוא בוחר לסיים את הקשר ביניהם. המתלוננת התאכזבה, אך הגיבה "This is the story of my life" ובחרה להמשיך לשמור על קשרי ידידות עם **** כפי שנפרט להלן.

8. אנו גם נצביע על הסיבה לשבר שאחז במתלוננת, לאחר לילה שהביא אותה לשיאים חדשים של סיפוק, במסיבת סיום המכביה; שבר שמקורו בפניית ****, באותו לילה, בתקווה שהצלחת המסיבה תביא לקרבה מחודשת ביניהם, הצעתה לקיים קשר מיני עם **** במשרדו, דחייתה, בקשתה לקבל חיבוק מ**** – והעובדה ש**** דחה גם את בקשה זו. כל אלה, כשהם מעורבבים עם חומרים מחומרים שונים, יכולים להסביר את התנהגותה של המתלוננת בבית הקפה "זוני" מאוחר יותר באותו לילה.

בימים הקרובים מתנהלת שיחה בין **** לבין המתלוננת. בשיחה זו נודע לשתים כי **** ניהל איתן קשר מיני, במקביל. כל אחת מהן מגיבה, בצורה שונה: **** יוזמת שיחה עם **** ומודיעה לו כי היא מפסיקה את הקשר המיני ביניהם. מכאן ואילך חוזרים היחסים ביניהם לקשרי עבודה רגילים ללא תוספת אינטימית.

המתלוננת, כפי שנראה, בחרה לפנות למסלול אחר, לאחר שהרגישה ש**** ניצל אתה.

9. ואולם, גם בתקופה שלאחר מכן וגם לאחר שהסתיים פרויקט המכביה ולא היתה למתלוננת כל סיבה לשוב לבר "הצעצוע" או ל"קפה פריז" – נראה כי המתלוננת שבה ל**** וחיפשה את חברתו, הן באמצעות הטלפון והן על-ידי ביקורים פיזיים. אנו נראה גם כי המתלוננת המשיכה להגיע ולבלות, מכל הברים שבעולם וכל מקומות הבילוי בעולם, דווקא בבר "הצעצוע", פעמים רבות, כשהיא נראית שמחה, עליזה וטובת-לב בחברת הנאשם.

10. במקביל, באותה תקופה, כבר הכינה המתלוננת את התשתית לתביעה נגד **** ופנתה לעוה"ד מאיה צחור, דבר שלא הפריע לה, למרבה הפליאה, להמשיך לשהות בחברתו של **** ולבלות במחיצתו בבר "הצעצוע" עד ימים ספורים לפני טיסתה.

11. המתלוננת טענה כי לאחר תקיפתה המינית שקעה בדיכאון, באופן שלא יצאה לבלות, לא יצאה מחדרה ולא פגשה חברים (ע' 320 ש' 8). כן טענה כי פנתה לפסיכולוגים ופסיכיאטרים כדי שישעו אותה. אנו נראה, ממגוון עדויות וראיות, כי גם זאת טענת שקר וכי המתלוננת בילתה וחגגה בכל השנה שלאחר מכן, ככל בחורה בריאה ועליזה אחרת. נצביע על כך שהמתלוננת לא יכולה היתה להביא ולו פסיכיאטר או פסיכולוג אחד שיתמוך בטענותיה ובאותה נשימה נראה כיצד מיד עם הגשת התלונה למשטרה מיהרה למחוק מחשבונות הפייסבוק והאינסטגרם שלה כל ראייה שהיה בה ללמד על הלך רוחה האמתי ועל כך שחיה חיים עליזים ובריאים במשך כל אותה תקופה.

12. כמו כן, נראה שבמהלך תקופה זו נועצה המתלוננת במספר רב של עורכי דין וכי הגרסאות שמסרה להן סותרות, באופן מהותי, את התיאור שתיארה בבית המשפט וכי בגרסאות אלה יש להקים עילה מספקת לזיכוי של ****.

13. כפי שנראה להלן, אין לתת אמון בעדותה של המתלוננת הן בשל מניעה הכספיים ורצונה להתנקם ב**** ובעיקר בשל גרסתה הלא-אמינה כפי שבאה לידי ביטוי בעדותה בבית המשפט.

טיעונינו יוצגו לפי האירועים שעלו במהלך המשפט, לפי הסדר הכרונולוגי שהציגה המתלוננת, ללא קשר לשאלה אם המעשים התרחשו או לא: הנגיעה בברך על הבר, כרטיס הטיסה לסקוטלנד - This is my ass, האירוע בחצר נשוא האישום הראשון, האירוע במשרד נשוא האישום השני והאירוע ביום 14.7.13 - הקונסוליה הצרפתית. בהמשך לאמור ניגע בשיחה שבה סיים **** את הקשר עם המתלוננת, ביום 15.7.13 ונראה כי במהלך השבועות שלאחר מכן המתלוננת שמרה על קשר טוב מאוד עם ****. נראה כיצד במסיבת סיום המכביה הגיעה המתלוננת ל**** וזה דחה אותה ובהמשך לכך, באותו לילה, התפרצה המתלוננת ב"זוני" עקב דחייתו של ****. בהמשך נראה כיצד, חרף זאת, המשיכה המתלוננת לבקר את **** ולשהות במחיצתו למרות שלא היתה לה כל סיבה של ממש להגיע לבר "הצעצוע" או "לקפה פריז". בהמשך נראה כיצד גם לאחר שטסה מהארץ לאוסטריה, המתלוננת המשיכה לתפקד כרגיל וכיצד מספר חודשים לאחר מכן בקשה להתנקם ב**** בדרך של איומים בתביעה כספית בסכום של כ-1,840,000 ₪. לאחר מכן, נראה כי הגרסאות לגבי האירועים שהתרחשו, כפי שתיארה המתלוננת באזני עורכי דינה, פעם אחר פעם, עומדות בסתירה גמורה לתיאור שתמסור שנה אחר כך במשטרה, נראה כי הגרסה שמסרה לעו"ד גיל סותרת, באופן מהותי, את עדותה במשטרה וכיצד אף הגרסה שמסרה לעו"ד סוויד סותרת את הדברים שהשמיעה במשטרה ובבית המשפט. לאור זאת, נבקש לזכות את הנאשם מפגיעה כלשהי במתלוננת, נבקש להצביע על כך שמדובר במערכת יחסים רצונית שנמשכה עד להפסקתה על-ידי ****.

רקע כללי על אישיותה של מתלוננת

14. הראיות שהובאו בפני בית המשפט, הן מפיה של המתלוננת והן מפי עדים נוספים שהעידו, הן מטעם התביעה והן מטעם ההגנה, מלמדות על כך שהמתלוננת לא היתה, בשום אופן, בחורה מן הסוג הכנוע והפסיבי. כל העדויות לימדו על כך שהמתלוננת הינה בחורה אסרטיבית, יוזמת, "לוקחת פיקוד", שמקדמת את האינטרסים שלה כשהיא מבקשת, היא אף היתה סמב"צית מבצעים בשיטת 13. בענייננו, המתלוננת אישרה כי ביקשה לעבוד בבר "הצעצוע" מכיוון שמדובר בבר מצליח מאוד "ראיתי במקום הזה זכות שנותן לי להגשים את עצמי, לשאוף קדימה, להעז, ליזום" (ע' 38 ש' 15), "נורא רציתי להתקדם ולגדול בעולם העסקים" (ע' 39 ש' 4), "תמיד היתה אוירה קצת פתוחה, אני אגדיר את זה בלשון

המעטה, בין העובדים ובין אחד לשני, בין הלקוחות לעובדים וכמובן גם בין המעסיקים... אני אף פעם לא הרגשתי שאני חוצה איזה גבול מסוים אבל אני כן הייתי חלק ממערכת שאני רוצה להיות חלק ממנה, שזה פאן של חיי לילה" (ע' 41 ש' 9).

15. גם במהלך עדותה של המתלוננת בבית המשפט ניתן היה להתרשם מהאסרטיביות הבולטת שלה (ע' 34 ש' 18).

16. פן נוסף של אישיותה של המתלוננת נוגע לאי היציבות שלה שנבעה משימוש בחומרים ממכרים "סוג שאני נחשפתי אליהם זה חשיש וגראס. אני השתמשתי לרוב בסוג חשיש" (ע' 100 ש' 23).

17. המתלוננת אישרה שערבים רבים סיימה כשהיא שתויה (ע' 163 ש' 1) וכן אירועים שבהם רקדה על הבר, באופן לא מקובל. העד איסחק אבו אלהווא היה עד לכך שהמתלוננת "היתה עולה על הבר.. רוקדת.. ומתחילה לרקוד וכולם צוחקים..." (ע' 638 ש' 27). גם העד יוסף שיינין תיאר סיטואציה דומה שבה "מאוד הופתעתי כי זה היה נראה לי מאוד הזוי, הבחורה שכבה על הבר... היא התפתלה שם או רקדה, אני לא יודע בדיוק, אני זוכר את התחושה, זה היה נורא מביך להסתכל עליה, זה היה מאוד וולגרי, נקרא לזה..." (ע' 642 ש' 12). גם אחראי המשמרת חנן הורניק מסר תיאורים דומים כיצד המתלוננת רוקדת על הבר והוא מנסה להוריד אותה, במסגרת תפקידו "היא פשוט דחפה אותי ממנה ואני פשוט נכנעתי וירדתי למטה. כשעליתי אחרי כמה דקות ראיתי אותה רוקדת. יש שם גם גלריה. רוקדת למעלה כשכל המקום כבר מקופל, רוקדת עם עצמה, מתפרעת" (ע' 661 ש' 17 ואילך).

דמותה של ** כבעלת אישיות אסרטיבית ביותר**

18. במהלך עדותה ניסתה המתלוננת לצייר את עצמה כבחורה שלא יכולה לעמוד בפני פניותיו של **** ובפני בקשותיו, מין אישיות פסיבית לכל דבר ועניין. ואולם, האזנה לעימות בינה ובין **** מגלה בחורה תוקפנית מאוד, אגרסיבית ביותר, שסותמת את פיו של ****, פעם אחר פעם, משתלטת על השיח ביניהם, לא מאפשרת לשוטרים להשתיק אותה והערות השוטרים, עורכי העימות, שמבקשים ממנה פעם אחר פעם לאפשר ל**** לדבר והערות המתמלל על כך שהיא צועקת על **** – ייחודיות לתיק זה ומגלות לנו כי המתלוננת הינה אישה דעתנית, תוקפנית היכולה להתנגד למעשיו של **** או לדבריו כשהיא אינה מעוניינת בהם. צעקותיה הרמות, במהלך העימות, הושמעו, בחלקן, באולם בית המשפט באופן שבו בית המשפט יכול היה להתרשם מכך זה באישיותה.

דברים אלה נאמרים עוד לפני שנדון בתוכן הדברים.

19. על אישיותה של המתלוננת ועל כך שלא היתה נותנת לאירוע מיני לצאת לפועל עם הנאשם, אם לא היתה מעוניינת בו, ניתן ללמוד מדבריה לבת זוגו של עדי, שרה טלמור (להלן: "שרה") בת 44, שם, בתגובה לשאלתה של שרה אם **** "הוא המשיך להתנהג ככה?" השיבה "נראה לך שהוא יגע בי עוד פעם?" (ע' 2 ש' 4 לתמליל).

הקשר בין ** ל**** במהלך חודש יולי 2013**

20. על-פי הצהרת הפרקליטה במהלך הדיון, אין טענה כי המתלוננת היתה כפופה ל**** בתקופת האישומים ולפיכך לא נרחיב בנושא זה. נציין רק שהמתלוננת ניסתה, באמצעות ת/1 לטעון כי היתה עובדת של **** באותה תקופה. בהקשר זה, ראוי לציין את עדותה הלא-מהימנה של המתלוננת בקשר להמחאה ת/1. מדובר בהמחאה שאין חולק כי ניתנה לה עבור עבודתה בפרויקט המכביה עבור חברת "פאנדס גרופ" ומטעמה. מדובר בהמחאה מיום 8.8.13. כשהתבקשה המתלוננת להשיב מתי צילמה אותו, טענה שצילמה אותו עד לפני שהפקידה אותו, דהיינו ביום 8.8.13. תשובה זו עוררה סימן שאלה גדול סביב אמינות גרסתה, שכן על פני הצילום רואים כי איננו צילום של ההמחאה אלא צילום שהתקבל מהבנק. קושי שני קשור לכך שהמתלוננת, לפי טענתה זו, צילמה את הצ'ק ביום 8.8.13 והמשיכה להגיע לבר הצעצוע ולהיות בקשר עם הנאשם עוד חודש שלם לאחר מכן. לאחר שמסרה המתלוננת את גרסתה – חזרה בה בעקבות הזמנה של התובעת לתקן את תשובתה (ע' 34 ש' 8, 18).

הצגת שיר האונס וחיפוף פגיעה מינית קודמת כאמצעי סחיטה מצד הנאשם

21. במהלך המשפט ניסתה המתלוננת להציג תמונה לפיה קיימה יחסי מין עם **** בעקבות "סחיטה" שסחט אותה, מאחר שידע על פגיעה מינית קודמת שעברה.

22. נקדים ונאמר כבר עתה כי לאורך כל עדותה של המתלוננת בבית המשפט עלה כי **** מעולם לא הזכיר את הפגיעה המינית הקודמת שעברה במהלך כל התקופה בה קיימו יחסי מין, בהסכמה. ממילא, אותו אירוע אותו ניסתה המתלוננת להציג כסיבה להסכמתה ליחסי המין לא היתה ולא נבראה.

23. עם זאת, ראוי לציין כבר עתה, את התמיהות העולות מגרסתה של המתלוננת לגבי "הצפת" הפגיעה המינית הקודמת שעברה; **** מאשר כי המתלוננת סיפרה לו על פגיעה מינית קודמת שעברה, אך מכחיש את התיאור שעליו סיפרה.

24. לדברי המתלוננת, היא חשפה באזני **** את האירוע הקודם, כאשר באה לעשות גיבוי בחודש יוני 2013. לטענתה, על אף שלא עבדה בחודש זה בבר "הצעצוע", ביקש ממנה **** להגיע ולעזור. לטענתה, כאשר התחיל "שיר האונס" של אהוד בנאי "סיפורתי לו בכוונה שהיה סגירה, סוף משמרת" (ע' 39 ש' 17).

25. **** הודה שהמתלוננת סיפרה לו על הפגיעה המינית, אך טען כי הדבר לא נעשה בהקשר לשיר האונס אלא בשיחה בין שניהם. הנאשם גם טען, בתוקף, כי המתלוננת לא עבדה בחודש יוני בבר "הצעצוע".

26. עדותה של המתלוננת, בנושא זה, נתקלת במספר קשיים: ראשית, המתלוננת לא עבדה בחודש יוני 2013, לא קבלה שכר ולא יכולה היתה להציג שום תלוש שכר המבסס את טענתה שעבדה בחודש זה. שנית, כעולה מהציטוט שהבאנו "סיפורתי לו בכוונה שהיה סגירה, סוף משמרת" המתלוננת לא ספרה את הדברים, באופן מקרי, בעקבות שיר שהתנגן ברדיו, אלא באופן מתוכנן ויזום. ממילא, הדבר סותר את טענתה על סיפור ספונטני.

27. המתלוננת אשרה כי עבדה במקומות רבים אחרים וניהלה קשרים אינטימיים מאז אותה פגיעה מינית קודמת. היא הודתה שלא שיתפה איש באותו אירוע, מאחר שיש צורך לחוש קרבה לאדם אותו משתפים בסיפור אינטימי שכזה. העובדה שהמתלוננת בחרה לשתף את הדברים, דווקא עם **** – מלמדת על כך שכטענתנו, היה קשר קרבה בינה לבין ****.

28. לא זו אף זו, המתלוננת אישרה שמעולם, לאחר אותה שיחה ראשונית בה שיתפה את **** באותם אירועים, ולמעט בתגובה האמפתית שהעביר לה למחרת, לא הוזכר אותו אירוע בשיחות בין שניהם, דבר שיש בו לסתור את טענת המתלוננת כאילו **** עשה שימוש כלשהו באותו אירוע כדי להניע אותה לקיים אתו יחסי מין (ע' 169 ש' 4).

29. ראוי לציין, כבר עתה, שכבר בסיפור זה החלה המתלוננת לחזור על ה"מנטרה" לפיה היא לא סמכה על **** (ע' 40 ש' 23). אנו ניתקל בטענה זו עוד פעמים רבות במהלך הסיכומים ונראה כי התנהגותה של המתלוננת עמדה בסתירה גמורה לטענתה כי לא סמכה על ****, שכן, פעם אחר פעם, מתקיימות בינה ובין **** אינטראקציות המצביעות על קרבה ואמון.

30. בהקשר זה קשה שלא לציין את עדותה של אמה של המתלוננת, לפיה, בד בבד עם טענת המתלוננת כי נאנסה, במקרה קודם, נתנה לאמה להבין ש"היא היתה מבולבלת ביחס לבחור ההוא, מבחינה רגשית. היא לא ידעה מה בדיוק" (ע' 355 ש' 15); משפט בו יש ללמד על כך שהמתלוננת נכנסת למערכות יחסים מבחינה רגשית, הכרוכות ביחסי מין, ואז רואה במה שאירע, בדיעבד, יחסי מין כפויים.

הטענה כי ** שם את רגלו על הרגל של המתלוננת**

31. אירוע זה עלה, בפעם הראשונה, במהלך עדותה של המתלוננת בבית המשפט, כארבע שנים לאחר התרחשותו, לטענתה.

מעבר לעובדה שמדובר בגרסה כבושה, לפיה **** שם את רגלו על רגלה, על הבר, ואמר לה "מה הייתי עושה לך, מה הייתי עושה לך" (ע' 41 ש' 17), דווקא תגובתה של המתלוננת, באותו אירוע, לטענתה, היא החשובה לדיון. לטענת המתלוננת היא התביישה והרגישה בהלם ממגעו של **** (ע' 41 ש' 19). כן טענה כי הרגישה סלידה מהמעשה ואי נוחות רבה (ע' 141 ש' 18,22). בחקירתה הנגדית הגדילה המתלוננת לעשות וסיפרה, בשונה מגרסתה בעדותה הראשית, שהיא אף הרחיקה את ידו של **** ממנה, בתגובה (ע' 142 ש' 4).

המתלוננת מגדילה לעשות ולטענתה, מאותו אירוע, היא נוהרה מלשבת ליד **** ומשתדלת להיזהר בכל סיטואציה הכרוכה בקרבה ל**** (ע' 142 ש' 16).

תגובה נטענת זו תימצא כבעלת משמעות לאור טענותיה החוזרות של המתלוננת, בהמשך, כי לא הבינה את המשמעות המינית של הנגיעות של **** בגופה במקרים שיבואו בהמשך.

טענה זו גם אינה מתיישבת עם טענת המתלוננת הנזכרת על כך שבבר היתה אווירה חופשית. מנגד, דווקא אותה אווירה חופשית, גם בין העובדים למעסיקים, בלשון המעטה שאותה תארה המתלוננת מחזקת את הטענה כי הקשר בינה לבין **** היה קשר רצוני.

32. בהקשר זה נציין גם כי מחקירת המתלוננת עלה כי יתכן שהדברים הנזכרים קרו לאחר האירוע נשוא האישום הראשון (ע' 140 ש' 1-7).

האירוע לפני הטיסה לסקוטלנד

33. לאחר שזכה **** בכרטיס טיסה לסקוטלנד, ביקשה המתלוננת שיתן לה לטוס במקומו ו**** לא נעתר לכך. המתלוננת בקשה שיקנה לה זוג תחתונים סקסיים של חברת "Victoria's Secret" ובמהלך השיחה ביניהם, שהתקיימה בארבע עיניים, הפשילה את מכנסיה מעל ישבנה וחשפה תחתוני חוטיני, כשהיא אומרת לנאשם

"This is my ass" ומבטיחה ל**** שתמדוד את התחתונים בנוכחותו. מדובר באמירת פיתוי מובהקת בעלת אופי מיני מובהק, העולה בקנה אחד עם גרסתו של **** והשתלשלות האירועים. ממילא יובן מדוע בחרה המתלוננת להסתיר אירוע זה מחוקרי המשטרה, כאשר מסרה את הודעתה הראשונה. הפעם הראשונה שבה הדבר נחשף התרחש כאשר המתלוננת נחקרה על טענת **** לגבי אותו אירוע. ואולם, רק בשלב זה ובלית ברירה נאלצה המתלוננת לאשר את עיקרי הדברים וניתן למצוא את אמירתה הפרובוקטיבית לנאשם "This is my ass". למרות שהמתלוננת אישרה את האירוע בעימות ת/6 ע' 5 ש' 14, היא הכחישה זאת בעימות ע' 9 ש' 25.

34. ראוי לציין, בהקשר זה, אף את גרסת המתלוננת בבית המשפט, ממנה עולה שהאירוע הזה התרחש לאחר האירוע הראשון (ע' 145 ש' 21). ככל שנקבל את טענתה זו – הרי שחשיפת ישבנה לפני הנאשם וחילופי הדברים הללו לאחר שהתרחשו המעשים נשוא האישום הראשון, לטענתה, מלמדת, ללא ספק, כי האירוע הראשון לא נתפס על-ידי מתלוננת כתקיפה מינית אלא כביטוי לאינטראקציה של קרבה מינית בינה ובין ****.

35. קושי נוסף בהקשר זה ניתן למצוא בדברי המתלוננת בחקירתה, לפיהן **"מאותו רגע **** התחיל את המעללים שלי"** (ע' 147 ש' 9, ע' 148 ש' 1): ככל שהאירוע הראשון כבר היה, פירושו של דבר שהיא לא ראתה בו תקיפה מינית. ככל שהאירוע הראשון לא היה – ניתן היה לצפות שהמתלוננת תנהג בזהירות עצומה ביחסיה ובקרבתה עם ****, דבר הנסתר בהתנהגותה בהמשך.

36. על חשיבותו של אירוע זה ועל עוצמתו, גם בעיניה של המתלוננת שהבינה שבאותו אירוע הזמינה את **** לאינטראקציה פיזית מינית ניתן ללמוד גם מהעובדה שבחקירתה השניה השיבה לכל השאלות שנשאלה, באופן שוטף, ורק כאשר הוצגה בפניה טענתו של **** על חשיפת ישבנה בפניו ואמירתה הפרובוקטיבית - פרצה בבכי דווקא בנקודה זו (ע' 150 ש' 14- ע' 152 ש' 4).

ניסיונה של המתלוננת לתרץ את בכיה בכך שנשאלה קודם לכן **"שאלות מאוד פולשניות"** התגלתה כלא נכונה כפי שעולה מציטוט השאלות בתחתית עמ' 151 לפרוטוקול.

ואכן, בסופו של דבר, חזרה בה המתלוננת מדבריה, לפיהם פרצה בבכי מאחר שהשאלות היו פולשניות, והסבירה כי דובר בחקירה אחרת. באופן זה, נותרנו עם העובדה שכאשר היתה צריכה המתלוננת להתייחס להתנהגותה הנזכרת – פרצה בבכי.

האירוע נשוא האישום הראשון 5.7.13

37. לפי גרסתה של המתלוננת היה מדובר ביום שישי בחודש יולי 2013. *** אמר לה כי חסרה לו ברמנית וביקש שתגיע לעבוד כברמנית. לטענתה, בזמן שחיכתה לעלות למשמרת הציעה המתלוננת ארבעה "צ'ייסרים" לחברים שהגיעו לבר במסגרת הפריבילגיה שהיתה לה כיח"צנית. לטענתה, לאחר מכן, עדכנה את *** וזה אמר לה כי הדבר אינו מקובל עליו. לטענתה, לאחר מכן, הורתה למלצרית לרשום את הצ'ייסרים על חשבונה. לאחר שהלכו החברים, הודיע לה *** כי היא לא תעלה למשמרת ובתגובה היא אמרה לו שיש "לסגור" את השולחן כי הוא "פתוח" במחשב. לטענתה, באותו שלב, באה בטענות ל*** על כך ששילמה כסף על דלק ולא קיבלה שכר על ההמתנה שלה ומאידך, היא זכאית להנחה של 50% על הזמנת שתיה. לדבריה הדבר **"נורא הכעיס אותי"** (ע' 43 ש' 18). לדבריה **"היה איזשהו משא ומתן שתעשה לי 50%"** (ע' 43 ש' 20). בשלב זה של השיחה, לדבריה, יצא *** לחצר החיצונית וקרא לה לצאת. כשהיא יצאה, הסתובב אליה *** , מאחורי הדלת, עם איבר מינו חשוף וביקש שתיגע בו. המתלוננת טענה שאחז בה **"שיתוק וקיפאון"**. הדבר לא מנע ממנה, לטענתה, לשאול את *** אם הוא שיכור **"כי רציתי להבין אם אני מדמיינת"**, לדבריה אמרה ל*** **"תעזוב אותי אני לא רוצה לגעת בך"** (ע' 45 ש' 2).

38. לאור טענתו של *** כי סיפורה של המתלוננת כוזב גם בנקודה זו, שכן המתלוננת ידעה היטב כי היא צפויה לקבל תשלום על ההמתנה, הכחישה המתלוננת וציינה כי **"אני בחיים לא הייתי מודעת לנוהל שכזה"**. בהמשך, שינתה המתלוננת את תשובתה וטענה ששמעה על נוהל כזה רק לאחר שעזבה את עבודתה (ע' 157 ש' 19,22). טענותיה של המתלוננת הופרכו, באופן חד משמעי, על ידי תלוש המשכורת שלה (נ/24) משנת 2012, בו צוין כי קבלה שכר לפי נוהל ההמתנה, אותו נוהל שלטענתה לא היתה מודעת לו, וכן בנ/25, בעדותה החד-משמעית של רוה"ח החשבון של העסק בכל השנים הרלבנטיות, **ענבל שירוני-הלר**, שהגישה את התלוש והעידה על קיומו של הנוהל ועל הדרך בה הוא משתקף בתלוש המשכורת, וכן מעדותו של חנן הורניק (ע' 659 ש' 6) שאישר את קיומו של הנוהל והכחיש את טענתה על עבודה לא מדווחת.

39. באופן שאינו מפתיע, המתלוננת הודתה כי לא רשמה את שעות העבודה שלה במחשב, מחד, וכי אין בידיה את המסרון שאמור היה לבסס את טענתה בנדון (ע' 158 ש' 2-9).

40. בנושא זה נתקלת גרסתה של המתלוננת בקשיים נוספים, שכן מחד העידה כי הודיעה למלצרית שהיא זו שתשלם את הצ'ייסרים **במלואם** – דבר שאינו מתיישב

עם טענתה כי כיח"צנית ידעה שמגיעה לה הנחה של 50%. טענתה נסתרת גם בדבריה בבית המשפט לפיהם **"אני לא שילמתי מכיוון שכשהוא אמר לי בואי אני אבטל את השולחן..."** (ע' 159 ש' 23); דברים מהם עולה שהנאשם, בעצם, הציע לבטל את השולחן ולפטור אותה מתשלום (ע' 161 ש' 5).

41. 30/נ סותר את טענתה של המתלוננת על-כך שביקשה מהנאשם לבטל צ'ייסרים. המסמך מלמד כי המציאות היתה שונה בתכלית, כי המתלוננת שקרה ולא היה שום שולחן צ'ייסרים שבוטל.

42. בהקשר זה ראוי לציין את העובדה שטענתה של המתלוננת על כך שבאותו ערב בקשה מהנאשם הנחת 50%, ועל רקע זה התנהל ביניהם וויכוח, היתה טענה שהועלתה, בפעם הראשונה, בבית המשפט ומעולם לא עלתה בשום גרסה קודמת של המתלוננת (ע' 161 ש' 10-162 ש' 2).

43. כך או אחרת, מתיאורה של המתלוננת את האירוע עולה כי היא ניהלה שיחה שלמה עם **** שבה היא אומרת לו **"תגיד מה אתה השתגעית שאתה רוצה שאני אגע לך בזין"** (ע' 165 ש' 19).

כעולה מתיאור האירוע, עד לנקודה זו, ניתן להסתפק, בהחלט, אם אחז במתלוננת שיתוק מוחלט, כטענתה, ומכל מקום ברור לחלוטין, לפי עדותה, כי היא התעשתה ואף שוחחה עם **** על הסיטואציה, לדבריה.

עם זאת, אשרה המתלוננת כי **"בסוף מה שקורה זה שאני מעבירה לו את היד על איבר המין שלו"** ואז יצאה והלכה. מתלוננת תיארה מגע חטוף בצורה של נפנוף באצבעות פשוקות (ע' 45 ש' 7, 20. ע' 46 ש' 3)

44. מנגד, המתלוננת אישרה כי ביחס לאירוע זה לא טענה במשטרה שאמרה ל**** שהיא לא מעוניינת **"אם אני לא אמרתי את זה בהודעה הראשונה אז אני לא אמרתי את זה בהודעה הראשונה"** (ע' 168 ש' 13-14).

45. המתלוננת הכחישה, באופן מוחלט, כי באירוע זה אוננה לנאשם או "עשתה לו ביד" (ע' 181 ש' 7). כפי שנראה, בהמשך, במקום אחר מסרה גרסה שטוענת שזה בדיוק מה שקרה באותו אירוע.

46. בהמשך, לדברי המתלוננת, לאחר שהעבירה את אצבעותיה על איבר מינו של ****, עזבה את הבר ומבלי לשלם על הצ'ייסרים **"אפילו לא אכפת לי מה נסגר עם הצ'ייסרים על השולחן. אני פשוט הולכת"** (ע' 46 ש' 15).

47. מתיאור האירוע על-ידי המתלוננת ברור כי עשתה את המעשה מתוך מודעות מלאה ומתוך בחירה.
48. לטענת המתלוננת, יום לאחר מכן, פנתה אל **** ושאלה אותו על מה שהיה ביניהם יום לפני כן. לטענתה, שאלה את **** אם הוא היה שיכור או מסטול ו**** אמר לה כי לא היה שיכור ולא מסטול (ע' 47 ש' 17).
49. התיאור הנזכר אינו מהימן, על פניו. כזכור, המתלוננת שאלה את ****, לטענתה, כבר במעמד האירוע אם הוא שיכור ו**** השיב לה כי אינו שיכור. לאחר תשובת **** בחרה המתלוננת לנגוע באיבר מינו, לטענתה.
- אם כן, מדוע שבה ושאלה את הדברים למחרת?! הרי כבר קבלה עליהם מענה יום לפני כן!
50. טענת המתלוננת כי ביום שלמחרת "אמרתי לעצמי טוב, ****... אולי זה לא מה שאני חושבת שזה..." תמוהה, במיוחד, לאור הודעתה כי בינה ובין **** התנהל דיאלוג מפורש וברור בקשר לאירוע עצמו.
51. טענה זו נסתרת על-ידי דבריה המפורשים של המתלוננת שכבר באירוע זה "התעוררה בי ההרגשה שאני מותקפת מינית, לא מוטרדת מינית" (ע' 145 ש' 1).
52. בהקשר זה נציין כבר עתה כי הנאשם הכחיש את תיאור האירוע כפי שתיארה אותו המתלוננת וטען כי שהה עם מתלוננת בחצר האחורית, משם עלו, יחד, למשרדו, המתלוננת עישנה "גיוינט" ולאחר מכן השנים התגפפו והמתלוננת נגעה באיבר מינו עד שהגיע לסיפוק מיני.
53. עדותה של אמה של המתלוננת תומכת, באופן ברור, בגרסתו של **** דווקא, שכן, לדבריה, ספרה לה המתלוננת כי "בפעם הראשונה זה היה במשרד שלו, הוא הפשיל את המכנסיים וביקש ממנה לגעת לו באיבר המין... בשביל להיפטר ממנו היא ככה, היא אמרה לי, העברתי לו את היד" (ע' 344 ש' 19).
54. כזכור, זוהי בדיוק גרסתו של **** העומדת בסתירה מוחלטת לגרסתה של המתלוננת לגבי האירוע הראשון, שטוענת, כזכור, כי האירוע אירע בכלל בחצר האחורית ולא במשרד.
- די בגרסה זו כדי לחייב את זיכוי של הנאשם.
55. המתלוננת ניסתה לצייר תמונה, לכל אורך הדרך, כאילו נלכדה במרפסת סגורה ולפיכך לא יכולה היתה "להימלט". "שני הצדדים שם היו סגורים במין דלתות כאלה, אני בטוחה בזה" (ע' 176 ש' 1). ואולם, גם בנקודה זה שיקרה המתלוננת.

הן הנאשם והן העדים **מר **** צפניה** (ע' 648 ש' 3) **ומר חנן הורניק** (ע' 658 ש' 12) העידו על כך שהחצר היתה פתוחה לרחוב שעבר במרחק של כשמונה מטרים ממקום האירוע.

56. עובדה מטרידה נוספת קשורה לכך שהמתלוננת ידעה כי בר ה"צעצוע" הוא מקום מוקלט ומוסרט. מעל לחצר החיצונית שבה התרחש האירוע, לטענתה, היתה מצלמה גלויה, כפי שעולה מ-20/נ, מנ.21 וכן מעדותו של **מר חנן הורניק** שהיה אחמ"ש בבר "הצעצוע" בין 2011-2014 (ע' 658 ש' 10). מדובר במצלמה גלויה והמתלוננת ידעה היטב שהיא תיעדה את מה שאירע, ככל שאירע. יתכן מאוד שעל רקע זה יש להבין את השיהוי בהגשת התלונה על-ידה, מאחר שידעה שהסרט נשמר לתקופה מסוימת ורק לאחריה הוא נמחק. בהקשר זה ראוי לציין גם שכל מי שהגיע למשרד יכול היה לראות, כעולה מהתמונות נ/5 ו-6/נ כי אותה מצלמה מכוונת למקום שבו התנהל האירוע.

57. באופן דומה יש להתייחס להכחשתה של המתלוננת את העובדה שהמקום היה מואר. המתלוננת הכחישה את קיומה של מנורה מעל היציאה, מסיבות מובנות. מאחר שהמתלוננת נהגה לצאת לחצר כדי לעשן, באופן קבוע, ברור כי ידעה את המצב לאשורו וביקשה להציג את החצר כמקום חשוך. הן ****, בעדותו, והן העדים **איתמר טרגן** (ע' 668 ש' 12) ו-**צפניה 348** ש' 6 לימדו כי המתלוננת שיקרה גם בנקודה זו.

58. כך גם יש לראות גם את ניסיונות ההתחמקות של המתלוננת מלאשר את התמונות של החצר; תמונות שאושרו על-ידי שורה ארוכה של עדים אחרים (ע' 220 ש' 18, 221, 23 ש' 8).

59. דוגמא נוספת הממחישה את שקריות עדותה של המתלוננת וניסיונה לסובב את בית המשפט בכחש מצויה בעובדה שהסתירה מבית המשפט את דבריה לפיהם "**מה שקרה זה שאני יצאתי למרפסת והמכנסיים שלו היו למטה כי הוא השתין**" (ע' 176 ש' 12), "**הוא יצא החוצה והשתין וקרא לי**" (ע' 176 ש' 20), המתלוננת אף אמרה ל-**** בשיחה המוקלטת ביניהם "**אתה יצאת איתי למרפסת, השתנת, ואז פשוט הסתובבת עם האיבר שלך בחוץ**" (ע' 185 ש' 12 – 186 ש' 3). תיאור זה, כמובן, מציג את כל האירוע, באור אחר, שונה מזה שאותו בקשה המתלוננת להציג, מלכתחילה, וודאי יש בו לסתור את טענתה כאילו **** הסתתר מאחורי הדלת כאשר היא יצאה החוצה (ע' 217 ש' 3) וכן את טענתה שכשיצאה לחצר כלל לא ראתה אותו (ע' 218 ש' 10). העובדה שהמתלוננת בחרה להסתיר זאת מבית המשפט בעדותה הראשית מחזקת את טענתנו כי אין לתת בה אמון.

60. על הלך רוחה של המתלוננת, באותו ערב, ניתן ללמוד מתיאור התנהגותה כפי שנשמע מפיה. לטענתה, היא התווכחה עם **** ועמדה על הזכויות שלה. את דבריה היא אמרה ל**** בטון כועס מאחר ש"זה נורא מכעיס אותי שאנשים לא מכבדים את הזמן שלי" (ע' 216 ש' 9,22).

התנהגותה של המתלוננת, שהיתה מוכנה להרים קול על **** ולדבר אליו בטון כועס ברגע שהרגישה שהוא לא מכבד את זמנה מלמדת כי אילו היה דורש ממנה לעשות דבר כלשהו בניגוד לרצונה, היה נתקל בטון כועס ובתגובה תקיפה לא פחות, **אלא אם, כטענתו של ****, כל שאירע נעשה בשיתוף פעולה מלא.** ואכן, על רקע ההתקוממות של המתלוננת בוויכוח הכספי עם הנאשם דקה לפני האירוע – נשמעת טענתה על שתיקתה במהלכו רועמת במיוחד.

61. על שקריות גרסתה של המתלוננת ניתן ללמוד גם מהגרסה השונה, בתכלית, שמסרה לחברתה ****. **** העידה כי המתלוננת סיפרה לה שבאירוע זה "היא כן פירטה והיא אמרה לי שהיא ירדה ל****" (עשתה בו מין אוראלי) (ע' 390 ש' 16, ע' 392 ש' 10). זוהי גרסה שונה באופן מהותי מהגרסה שמסרה המתלוננת בבית המשפט ודי בה לחייב זיכוי של הנאשם.

הלך רוחה של **** לאחר האירוע נשוא האישום הראשון

62. לדברי המתלוננת "לאחר הפעם הראשונה אני יצאתי מאוד מבוהלת, מאוד נסערת" (178 ש' 22). כפי שצוין, גם למחרת שאלה את **** אם היה שיכור **** ענה לה שלא. לדבריה, ענה לה **** "תקפתי אותך בצורה מפוכחת. זאת בדיוק היתה התשובה שלי" (ע' 179 ש' 22).

63. המתלוננת אישרה **"אני לא הייתי מעלה על דעתי לחזור למקום כזה (שבו הנאשם תקף אותה) ושום כסף לא היה מחזיר אותי למקום הזה... הנשמה והגוף שלי לא נקנים בכסף"** (ע' 182 ש' 13). לשאלת אבה"ד מדוע חזרה, בכל זאת, השיבה כי **"פשוט מחליטה כרגע לשים את זה בצד"** (ע' 183 ש' 4).

העובדה שהמתלוננת חזרה למקום כאשר, לטענתה, שום הון בעולם לא היה מחזיר אותה למקום שבו הותקפה מינית, מלמדת כי **** לא תקף אותה, לא באירוע זה ולא באירועים הבאים.

64. המתלוננת אף אישרה שבמהלך השבוע שחלף בין האירוע הראשון לאירוע השני יכול להיות שהגיעה מידי פעם לבר ה"צעצוע" לשתות ולבלות (186 ש' 17).

הקשר המיני של **** עם עובדים נוספים בבר "הצעצוע" וב"קפה פריז"

65. כפי שציינו, המתלוננת רצתה לחוש חלק מהאווירה ה"פתוחה" בעסקים שבהם היה **** שותף, ובכלל. ביטוי מוחשי לכך ניתן למצוא בכך שהמתלוננת קיימה, במקביל לקשר עם ****, קשר מיני דומה גם עם גיא גורן שעבד איתה בקפה פריז ועם דור סולטן שעבד באותה תקופה בגראנד קפה; קשרים עליהם מצאה לנכון לספר ל****.

66. העובדה שהמתלוננת קיימה קשר מיני דומה לזה שקיימה עם **** ובמקביל, באותה תקופה, עם עובדים נוספים בבר "הצעצוע" וב"קפה פריז" מלמדת שהתנהלותה עם **** והקשר המיני שבחרה לקיים איתו – אינם מעשה חריג, שכן, כאמור, היא עשתה בדיוק אותו דבר עם עובדים אחרים באותו מקום ובאותה תקופה.

האירוע נשוא האישום השני - במשרד

67. באופן תמוה, לחלוטין, לדברי המתלוננת, למרות שכאמור, בשתי שיחות שונות ונפרדות ביררה עם **** אם הוצאת איבר מינו היתה יזומה ומודעת ולמרות שבשני המקרים השיב לה ****, לטענתה, כי מדובר במעשה מודע מצדו "האירוע השני בא לי בצורה לא צפויה כמו הראשון, מכיוון שאת האירוע הראשון החלטתי להגיד שזה שום דבר, זה כלום, לכן עדיין היתה לי תחושה שאני לא תחת סכנה מטורפת" (ע' 48 ש' 12).

דברים אלה תמוהים מאוד לאור האמירה החד-משמעית של ****, לדבריה, כאמור, כי מעשיו היו מכוונים.

68. לדברי המתלוננת, באותו אירוע, עלתה להביא "פלאיירים" מהמשרד. **** הציע ללוות אותה ולאחר שנכנסו למשרד **** נעל את הדלת וכאשר הסתובבה אליו, מכנסיו היו מופשלים למטה ואיבר מינו היה מצב זקפה, ואז "הוא פשוט בא מתקרב אלי עם המכנסיים שלו למטה במצב של זקפה, דוחף אותי על הכיסא ודוחף את איבר המין שלו לתוך הפה שלה" המתלוננת טוענת כי אמרה ל**** "די **** מה אתה עושה" ולעצמה אמרה "הדמיונות שלך הם לא דמיונות" ולדבריה היתה קפואה באותה סיטואציה. לדבריה, אמרה ל**** "אל תעשה לי את זה וזה קורה בשניות והפה שלי נמצא במצב שאני אפילו לא יכולה להגיד לו לא ותוך כדי הוא פשוט מזיז את עצמו עליי, אני לא זזה... הוא פשוט צועק, דוחף לי יד לתוך החלוצה... אני מזיזה ככה את הידיים שלו מתוך החלוצה" (ע' 48 ש' 24 – ע' 49 ש' 9).

לאחר מכן, לטענתה, קמה, פתחה את הדלת, **** ביקש ממנה להמתין רגע אך היא לא נעתרה לו ויצאה החוצה (ע' 50 ש' 2).

69. לדברי המתלוננת, לאחר האירוע שבה לביתה וסיפרה את הדברים ל**** ותגובתה של **** היתה "למה עשית את זה? אמרתי לה אני לא יודעת".

לדברי המתלוננת, אמרה ל**** שמצצה את איבר מינו של ****! "אני מצצתי לו, **** הכניס את איבר המין שלו לפה שלי, אני מצצתי לו. היא אומרת לי אבל למה עשית את זה? אמרתי אני לא יודעת" (ע' 51 ש' 5 ואילך).

70. כמו כן, הוסיפה **** כי הבינה מהמתלוננת "שהיא לא היתה מסוגלת להגייד לו לא" (ע' 394 ש' 12), דבר הסותר, באופן מוחלט, את טענת המתלוננת כאילו אמרה ל**** שאינה מעוניינת וכיו"ב. ואכן, בהמשך לדברים אלה, אמרה **** שהיא "באמת לא יודעת למה היא עשתה את זה" (ע' 394 ש' 13). עדותה של ****, עד כה, מעבר לכך שיש בה ללמד על-כך שהמתלוננת שיקרה בעדותה בבית המשפט, מלמדת שהלך רוחה של המתלוננת, בזמן הקשר עם הנאשם, היה רצוני והדדי.

71. **** סתרה את עדותה של המתלוננת ומסרה כי המתלוננת גם צחקה באותה שיחה (ע' 394 ש' 20).

72. כבר בשלב זה ניתן להצביע על מספר פרכות בגרסתה של המתלוננת:

א. טענת המתלוננת כי גם לאחר שני הבירורים שערכה עם **** "החלטתי להגייד שזה שום דבר, זה כלום" מתיישבת עם תיאורו של **** לפיו כל אינטראקציה ביניהם היתה מוסכמת ובוודאי לא כפויה.

ב. טענתה של המתלוננת כי הוציאה את ידו של **** מתוך חולצתה מלמדת שלא היתה "משותקת" או "קפואה" כטענתה, אלא גילתה מעורבות פעילה במה שהתרחש.

ג. העובדה שהמתלוננת בחרה להוציא את ידיו של **** מתוך חולצתה, ולא להרחיק את גופו ממנה, בשתי ידיה, ובכך להוציא את איבר מינו מתוך פיה מלמדת, שוב, כי שיתפה פעולה, באופן מוחלט, באינטראקציה המינית.

ד. גם עצם פנייתו של ****, לדבריה, בסוף האירוע בבקשה שלא תפתח את הדלת לפני שיתלבש מלמדת על אירוע הדדי שבו צד אחד מבקש ממשנהו להמתין עד שיסיים להתלבש. ברור, לחלוטין, שאם **** היה כופה את עצמו על המתלוננת – לא היה מבקש זאת ממנה.

ה. גם דבריה של המתלוננת ל**** לפיה **מצצה!** את איבר מינו של ****, מחזקת את גרסתו של **** לפיה כל אינטראקציה ביניהם היתה רצונית; גבר יכול, אולי, להכניס בכוח את איבר המין שלו לפיה של בחורה אך מציצת איבר המין על ידי הבחורה, לאחר שאיבר המין הוכנס לפיה, הינו **אקט רצוני מובהק** שמצביע על שיתוף פעולה מלא של הבחורה. זהו בדיוק התיאור שמסרה המתלוננת לגבי אותו אירוע.

73. קשיים נוספים ניתן למצוא במקומות הבאים: המתלוננת אישרה, למראה תמונות שהוצגו לה, את היחס בין הגובה של הכיסא לגובה של השולחן כפי שהדבר קיבל ביטוי אף בתמונות נ/5 ו-נ/6. מדובר במצב שבו מתניו (וממילא איבר מינו) נמצאים בגובה החזה של מי שיושב על הכיסא. המתלוננת העידה כי במהלך אירוע זה היא ישבה זקופה על הכיסא כאשר ראשה מוטה לאחור כשהיא פותחת את פיה ואז הכניס **** את איבר מינו לתוך פיה (ע' 199 ש' 7, 9). תיאור זה לא יתכן, לאור יחסי הגבהים בין איבר מינו של הנאשם לבין פניו של מי שיושב על הכיסא, בפרט במקום שבו לטענת המתלוננת הרימה את ראשה ופתחה את פיה כלפי מעלה כדי לקלוט את איבר מינו של הנאשם.

די באי היתכנות זו כדי לדחות את גרסתה של המתלוננת.

74. לטענת המתלוננת **** התקרב אליה כשהוא מנענע את איבר מינו !!! (193 ש' 17) **"אני מבינה שהנורא מכל הולך לקרות"**. זו גרסה שלא נשמעה מעולם בשום מקום.

לטענתה **** דחף אותה על הכיסא ותוך כדי כך נגע לה בחזה (193 ש' 17 – 194 ש' 1).

75. הפער בין גרסתו של **** לבין גרסתה של המתלוננת מצוי בהבדלי הגרסאות בשאלה האם המתלוננת בחרה להתיישב על הכיסא ולקיים אקט מיני ב**** או שמא **** הוא זה שהפיל אותה לכיסא וביצע בה את זממו, בניגוד לרצונה. ממילא, פרק הזמן הקריטי נמצא בין עמידתה של המתלוננת ליד הספרייה לבין ישיבתה על הכיסא והגעת איבר מינו של הנאשם לפיה.

ואולם, באורח פלא, כשמתבקשת המתלוננת לתאר את המעבר שלה ממצב של עמידה למצב של ישיבה, כיצד **** דחף אותה, לטענתה, לא היתה מסוגלת לתאר זאת. לטענתה, היא **"לא זוכרת חלק זה"** (194 ש' 22). על אף שנשאלה, ארבע פעמים, כיצד **** דחף אותה – לא יכולה היתה להשיב.

76. לטענת המתלוננת, מיד כשהתיישבה על הכיסא, עוד לפני שהספיקה לומר מילה, היה איבר מינו של **** בפיה. לטענתה **"אני לא זוכרת שפתחתי את הפה שלי... כל מה שאני זוכרת מהסיטואציה הזאת זה אותי מנסה להזיז את הידיים שלו מבית**

החזה שלי ושאיבר המין שלו בתוך הפה שלי... לא יכולתי לצעוק עליו כי כבר איבר המין שלו היה בפה שלי" (197 ש' 3, 14, 23). בהמשך אשרה שלא צעקה במהלך אותו אירוע. בהודעתה במשטרה סתרה המתלוננת טענה זו ואמרה "במקרה השני והשלישי עדיין צעקתי עליו, אמרתי לו תעזוב אותי, מה אתה עושה לי" (ע' 207 ש' 24-7).

כשהתבקשה המתלוננת להסביר באיזה שלב אמרה זאת לנאשם באירוע זה, ענתה שאמרה זאת ל**** כאשר **** התקרב אליה (ע' 208 ש' 5) "מה אתה עושה לי, תעזוב אותי". לטענתה היא אף ביקשה את רחמיו באירוע השני (ע' 208 ש' 13). דא עקא, אף אחד מתיאורים אלה לא הופיע בעדותה הראשית של המתלוננת או אף בתיאור האירוע שהציגה בחקירתה הנגדית, לפני שהוטחו בה דבריה שמסרה בהודעתה במשטרה.

77. קושי עצום נוסף בעדותה של המתלוננת נקשר בכך שלטענתה, במהלך האירוע, כאשר איבר מינו של **** בפיה, ניסתה להוציא את ידיו באמצעות ידיה מתחת לחולצתה. פעם אחר פעם נשאלה המתלוננת מדוע לא דחפה מעל פניה את **** והפסיקה בכך את תקיפתו המינית, מחד, והביאה להוצאת איבר המין מפיה מן העבר השני. תשובותיה של המתלוננת, בהקשר זה, ראויות לציון. בפעם הראשונה השיבה "אתה יכול לחזור על השאלה בבקשה?". בפעם השנייה ענתה "אני לא הבנתי. אתה יכול לחזור?" וכאשר כבוד השופט מינץ חזר על השאלה בשלישית, השיבה "אני רק זוכרת שאני רציתי שהוא פיזית לא יגע בי, אני הייתי מנותקת" ובסופו של דבר אישרה שאכן המעשה ההגיוני והמתבקש, אילו הותקפה מינית על ידי ****, היה להרחיק אותו באמצעות ידיה. בהמשך, טענה כי היתה "קפואה" ולכן לא עשתה כן – דבר שכמובן נסתר בעובדה שלטענתה היתה פעילה מאוד והוציאה עם ידיה את ידיו של **** מתוך חולצתה (ע' 199-200).

78. העולה מן המקובץ הוא שגם תיאורה של המתלוננת לגבי האירוע חסר כל היגיון.

79. לקושי הנזכר יש להוסיף את עדותה של המתלוננת שדחפה את הנאשם מעל פניה רק כעבור שתי דקות (201 ש' 15-18, (ע' 204 ש' 9). למתלוננת לא היה כל הסבר מדוע במשך שתי דקות תמימות לא דחתה את **** מעל פניה.

80. המתלוננת ציינה שכאשר ביקשה לצאת, ניגשה לדלת, פתחה אותה עם המפתח שהיה במנעול וכשעשתה זאת **** ביקש ממנה לא לפתוח את הדלת. לטענתה, "צפצפה" על **** ולא שעתה לבקשתו "זה ממש לא עניין אותי מה יש לו להגיד באותו רגע" (ע' 205 ש' 6). מסתבר, אם כן, שהמתלוננת לא חששה מ**** בשום אופן.

המתלוננת טענה שירדה נסערת ממשרדו של ****, דרך המטבח (ע' 205 ש' 15). הן **** והן העד איסחק אבו אלהווא סתרו את עדותה בנקודה זו וטענו כי המתלוננת ירדה נינוחה, מחויכת ובמצב רוח טוב **"יורדים ביחד וכאילו, עם חיוך, מבסוטים"** (ע' 638 ש' 20).

חיזוק לטענת **** כי האירוע במשרד היה אירוע הדדי שהתנהל ברוח טובה וכי המתלוננת יצאה ממנו במצב רוח מחויך ושליך ניתן למצוא גם בהודעתה של המתלוננת במהלך הדיון. המתלוננת נשאלה מה הרושם שהיה מקבל אדם שהיה רואה אותה יוצאת בסופו של אותו אירוע ואם הסערה שחוותה, לטענתה, היתה ניכרת כלפי חוץ והמתלוננת השיבה **"לפעמים מה שאנחנו מרגישים בפנים זה לא דווקא מה שאנחנו מפגינים כלפי חוץ"** (ע' 206 ש' 14) – דבר בו יש לחזק את טענת הנאשם כי מצב רוחה של המתלוננת היה טוב בסוף אירוע זה.

81. עדותה של אמה של המתלוננת לגבי גרסתה בקשר לאירוע זה, מחייבת, כשלעצמה, את זיכוי של הנאשם. לדבריה, ספרה לה המתלוננת כי הנאשם **"ממש סגר אותה ולא נתן לה לצאת ואיכשהו היא מצאה את עצמה כשאיבר המין שלו בתוך הפה שלה"** (ע' 344 ש' 23), **"אני פתאום מוצאת את עצמי עם הפה שלי בתוך הזה, אני לא ידעתי איך זה בכלל קורה לי"** (347 ש' 3). תיאורים אלה מלמדים כי גם באזני אמה לא יכולה היתה המתלוננת להסביר כיצד נכנס איבר מינו של **** לפיה. טענתה ש"איכשהו" היא **"מצאה את עצמה עם איבר מינו בפיה"** – מלמדת, כטענת ****, כי התיאור שמסרה היה תיאור שקרי וכי לא הכניס את איבר מינו לפיה, באותו אירוע. במקום בו בחורה אינה מעוניינת – קשה להכניס איבר מין לפיה, ואם באמת היה מכניס **** את איבר מינו לפיה, בניגוד לרצונה, אין ספק שהיתה זוכרת היטב את פרטי המעשה האגרסיבי. אי-יכולתה לשחזר זאת, גם באזני אמה, מחזקת את גרסתו של **** ומחייבת את זיכוי של הנאשם.

82. כאמור, בכתב האישום, גרסת המתלוננת היתה שבאירוע זה **"כעבור כדקה, הצליחה י' להדוף את הנאשם מעליה והוציאה את איבר מינו מפיה. מיד לאחר מכן, הגיע הנאשם לפורקן מיני"**.

לאמה ספרה המתלוננת גרסה שונה, לפיה לאחר שהכניס את איבר מינו לפיה, הנאשם **"הוא גמר לה בפה ואז היא התחילה לצעוק עליו"** (ע' 370 ש' 18). כפי שאנו רואים, הגרסה שמסרה המתלוננת לאמה שונה, בתכלית מזו שמסרה במשטרה ובבית המשפט; לאמה מסרה ש**** גמר לה בפה, בעוד שבמשטרה ובבית המשפט מסרה ש**** גמר מחוץ לפיה. כן סיפרה המתלוננת לאמה כי לאחר שגמר **"היא התחילה לצעוק עליו"**, בעוד בבית המשפט מסרה תיאור שונה, בתכלית. המתלוננת התחמקה מלהשיב על השאלה האם צעקה על **** באירוע זה. בשלב מסוים פנה כב' השופט שחם למתלוננת **"כל מה שהוא שאל זה אם צעקת? ואני מבין**

שהתשובה היא לא" והמתלוננת משיבה "כן" (ע' 198 ש' 21-22). מדובר בהבדל מהותי בין הגרסאות, המלמד, פעם נוספת, כי המתלוננת לא העידה עדות אמת בבית המשפט ובמשטרה לגבי מהלך הדברים האמתי בינה ובין ****.

83. מעבר לכך ל**** מסרה המתלוננת תיאור שסתר, שוב, את הגרסה שהשמיעה בפני בית המשפט. לפי התיאור שמסרה ל****, הנאשם "קרא לה לעלות למשרד והוא גם חיכה לה עם המכנסיים מופשלים וביקש ממנה לרדת לו ולעשות לו בד או משהו כזה. אני לא סגורה בדיוק על הפרטים, והיא לא רצתה, והיה שם איזשהו שכנוע או איזשהו משחק על נקודות רגישות שלה..." (ע' 379 ש' 11). תיאור זה סותר את עדותה של המתלוננת במספר נקודות מהותיות:

לפי תיאור זה הנאשם קרא לה לעלות למעלה ולא עלה איתה, לבקשתה.

לפי תיאור זה הנאשם חיכה לה למעלה עם מכנסיים מופשלים ולא הפשיל אותם לאחר שנכנסה לחדר, כפי שהעידה המתלוננת בבית המשפט.

לפי תיאור זה **** ביקש מהמתלוננת לבצע אקט מיני ולא כפה אותו עליה.

לפי תיאור זה הנאשם ביקש ממנה לרדת לו ולעשות לו ביד ולא מין אוראלי, בלבד, כפי שאמרה בעדותה.

לפי תיאור זה **** שכנע אותה. תיאור שסותר, לחלוטין, את גרסתה של המתלוננת בבית המשפט.

התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע נשוא האישום השני

84. לטענת המתלוננת, ביום 5.7.13 "אני תופסת מרחק מ**** ברמה שאני לא הולכת להיות איתו יותר בסיטואציה שזה רק אני והוא ואני כאילו מבטיחה לעצמי שאני אשמור על עצמי ושאני לא אגיע לסיטואציה כזאת יותר", "לאחר האירוע השני, בכל הזדמנות שהיתה לי מהרגע הזה, מהלילה הזה, ברחתי ממנו", "כשראיתי אותו התעלמתי ממנו", "הוא היה שולח לי הודעות שקשורות לעבודה והייתי עונה לבוס השני שלי" (ע' 222 ש' 1-6). לאחר כל התיאורים הקיצוניים הללו, אישרה המתלוננת שכבר יום למחרת חזרה לבר "הצעצוע" ... (ע' 222 ש' 11).

85. המתלוננת אישרה שהיה ברור לה שאין לה מה לחפש יותר ליד **** לאחר שכפה את עצמו עליה, פעמיים, לטענתה (ע' 215 ש' 13).

86. לדבריה, משלב זה ואילך, בקשה משני מנהלי המשמרת האחרים להוריד לה את הפלאיירים מהמשרד וסירבה לעלות לשם (ע' 51 ש' 18). לטענתה עשתה זאת מאחר שחששה מהישנות הסיטואציה.

עדותה בנקודה זו נסתרה על-ידי **** ומנהלי המשמרת חנן ואיתמר שטענו שהמתלוננת מעולם לא פנתה לאיש מהם בבקשה להוריד פלאיירים מהמשרד. שני מנהלי המשמרת הכחישו את עדותה וטענו שמעולם לא הורידו לה פלאיירים (ע' 657 ש' 23, 668 ש' 2, ע' 663 ש' 10)

לא זו אף זו, המתלוננת אישרה שעל אף שיכולה היתה לבקש משותפותיה לדירה, ברית (שעבדה גם היא בבר הצעצוע) ו****, להוריד עבורה פלאיירים מהמשרד, בכלל, ולהביא אותם לדירתן המשותפת, באופן שיחסוך ממנה הגעה לבר "הצעצוע" – לא עשתה זאת (ע' 224 ש' 14-1).

87. לסיום חלק זה נציין כי המתלוננת אישרה כי בימים הספורים שבין האירוע השני לאירוע השלישי חשדה ב****, הרגישה שטמן לה מלכודות באירועים הקודמים, חשדה בכל דבר ש**** אמר לה, חשדה בו שהוא משקר (ע' 235 ש' 8-123) מה שאמור היה לגרום לה להתרחק ממנו כמו מאש.

האירוע נשוא האישום השלישי בקונסוליה 14.7.13

88. בהמשך לאמור, לדברי המתלוננת, עוד לפני אירוע זה, "אני כבר באיזו שהיא נקודת מודעות שיכול לקרות משהו" (ע' 53 ש' 3). לדברי המתלוננת הגיעה, באותו יום, לקפה פריז ואז סיפר לה **** על מסיבת יום העצמאות בקונסוליה והציע לה להגיע לחלק שם "פלאיירים".

לדברי המתלוננת תגובתה היתה "אמרתי שאני לא הולכת", "אמרתי לו שאני לא מגיעה ושאני לא רוצה להגיע... כי פחדתי שהוא יתקוף אותי" (ע' 236 ש' 9-6). לדבריה, **** הגיב ואמר "גם עדי ושרה מגיעים אז אמרתי או קי. אם עדי ושרה מגיעים אז אני מוכנה להגיע... ו**** לא יתקוף אותי ולא יכפה את עצמו עלי כששרה ועדי בסביבה" (ע' 53 ש' 8).

לדברי המתלוננת, נגשה להחליף בגדים ושבה לקפה פריז. לדבריה, לאחר שהגיעה למקום טלפן אליה **** ואמר שהוא ממתין לה באוטו מחוץ לבית הקפה. לדבריה "חששתי קצת אבל אמרתי עוד שניה אני פוגשת את שרה ועדי ויהיה בסדר" (ע' 53 ש' 19). לדבריה, מיד כשנכנסה לאוטו שאלה את הנאשם "איפה עדי? איפה שרה?" ו**** השיב לה כי יפגשו אותם בקונסוליה. לדבריה "מבחינתי אני קצת פחדתי אבל אמרתי עוד שניה אני פוגשת את שרה ואת עדי" (ע' 54 ש' 13).

לדברי המתלוננת, כשהגיעו לקונסוליה, חנו מול הקונסוליה, נכנסו למסיבה, במקום היתה אווירה חגיגית **"יש שם גם אלכוהול"** ותוך כדי האירוע שאלה את ****** "היכן עדי ושרה" ו****** השיב כי הם ביטלו את הגעתם בשניה האחרונה.

89. ראשית, המתלוננת שקרה כאשר העידה בבית המשפט שהיא לא רצתה להגיע לקונסוליה, שכן באף אחד מהודעותיה במשטרה וגם לא בעימות לא העלתה טענה זו למרות שללא ספק ידעה שהתנגדותה ללכת עמו הינה נתון בעלת משמעות רבה. כשהתבקשה לתת הסבר ל"זיכרון סלקטיבי זה" השיבה **"אין לי הסבר לזה"** (ע' 237 ש' 1).

90. תמיהה נוספת העולה מעדותה של המתלוננת קשורה לעובדה שכאשר ******** הזמין אותה להצטרף אליו לקונסוליה, ולמרות שעד ליציאה לקונסוליה צפויות היו לחלוף מספר שעות, לא טלפנה לשרה או לעדי על מנת להפיג את חששותיה ופחדה, ולוודא שאכן הם צפויים להגיע לאירוע, ו******** לא מנסה לטמון לה פח נוסף, כל זאת כאשר היא שומרת עמם על קשר טלפוני רצוף מדי יום. לעומת זאת, כעולה מנ/19, מצאה המתלוננת לנכון להתקשר דווקא ל******** בשעה 17:56 ובשעה 18:21, כדי לברר, ככל הנראה, היכן הוא ומתי הוא מגיע לאסוף אותה לקונסוליה.

91. קושי נוסף כרוך בעובדה שלטענתה של המתלוננת ******** בקש ממנה לגשת ולהביא פלאיירים מהמשרד והיא נגשה ועשתה זאת ללא כל הרהור שני. אילו הותקפה המתלוננת במשרדו של הנאשם כאשר ניגשה להביא פלאיירים, כטענתה, ואילו באמת האירועים שהיו במשרד באירוע השני נעשו בניגוד לרצונה – ברור שלא היתה מעזה לעלות למשרד של ********, ודאי לאור טענתה כי פחדה ממנו ופחדה להישאר איתו. ודאי נכונים הדברים לאור טענתה שכל פעם שרצתה פלאיירים שלחה מישהו אחר למשרד...

92. לכאורה, בנקודת זמן זו לאחר ש******** תקף אותה מינית מספר רב של פעמים, בניגוד לרצונה, ניתן היה לצפות כי המתלוננת תסרב להתלוות אליו כשיצאו מהקונסוליה, בפרט לאור דבריה **"כשאנחנו יוצאים משם אני כבר כאילו בתחושה שאני כבר לא סומכת עליו, אני לא סומכת עליו ואני גם מפחדת! פעם ראשונה אמרתי שיכור.. פעם שניה אני ידעתי כבר מה הוא עושה לי, אני הבנתי את זה טוב מאוד מה הוא עושה לי, לכן אנחנו יוצאים החוצה (אני אומרת לו) אני צריכה לחזור לקפה פריז (**** עונה) טוב, בואי אני אקח אותך... אני לא מרגישה בנוח כאילו להיכנס לאוטו, אני לא רוצה, אני מפחד(ת)".**

לטענתה, ******** השיב לה **"מה נראה לך? מה אני חולה בראש? מה אני סוטה מין?"** (ע' 55 ש' 19).

לדברי המתלוננת, בתגובה "אמרתי לו לא, אני אלך ברגל, הוא אומר לי לא נו זה פה שניה... אני כאילו בדמיון שלי מה כבר יכול לקרות מהקונסוליה הצרפתית לקפה פריז" (ע' 58 ש' 6).

93. לדברי המתלוננת, לאחר שנכנסו לרכב הנאשם הכניס את אצבעותיו לתוך תחתוניה ואמר לה "אני רוצה להכניס לך אצבעות". היא העיפה לו את היד ואמרה לו "סע, סע" והסבירה "כאילו (הכוונה – א.ע.) קח אותי לקפה פריז, תעזוב אותי, מה נסגר איתך". לטענתה **** פתח את מכנסיו תוך כדי נסיעה והם חנו בחניון במורד הרחוב. עם החניה הבחינה שאיבר מינו של **** במצב זקפה ואמרה לו "**** מה אתה עושה, אני לא מבינה מה אתה עושה לי... למה אתה עושה לי את זה? מה עשיתי לך שאתה עושה לי את זה? זה הדבר היחידי שאני מצליחה להגיד". לטענתה היתה קפאה ו**** תפס את ראשה והוריד אותו לעבר איבר מינו עד שהגיע לסיפוק מיני (ע' 56 ש' 8 ואילך).

94. לדברי המתלוננת, בתום האירוע הוציאה מגבון והושיטה ל**** על מנת שינקת את מכנסיו. **** צעק עליה "מה עשית יא משוגעת, יא חולת נפש" מאחר שלכלכה את מכנסיו ויצא מהאוטו "ואני אומרת אני חייבת לצאת מהאוטו... אני אומרת לעצמי שאני רוצה לצאת מהאוטו" (ע' 58 ש' 21-16).

כבר עתה ניתן להצביע על כך שהדברים שאמר **** למתלוננת, לטענתה ("מה עשית") מצביעים על כך שהמתלוננת נטלה חלק פעיל באירוע, שכן אין להעלות על הדעת שבמקרה ש**** כפה את הכל עליה הוא ינזוף בה.

בכל מקרה, נציין כבר עתה כי לפי גרסת המתלוננת, ההתנהגות המתבקשת היתה שאם לא עזבה את האוטו עד שלב זה, אמורה היתה להימלט ממנו בשלב זה, ודאי לאחר ש**** יצא מהרכב, והכל ככל שבאמת האקט המיני נכפה עליה. שונים הדברים, כמובן, אם האירוע היה בשיתוף פעולה של המתלוננת, שאז ניתן לצפות שתישאר באוטו גם בתום האירוע.

בפועל, כמובן, המתלוננת נשארה ברכבו של הנאשם, גם לאחר ש**** יצא ממנו, והעדיפה להמתין ש**** יסיע אותה מספר מאות מטרים, אותם יכולה היתה לגמול תוך שלוש דקות עד למתחם ממילא.

95. לדברי המתלוננת, לאחר שהסיע אותה **** עד למתחם ממילא, ירדה מרכבו, נשארה במקום מספר דקות ולאחר מכן חזרה לדירתה "מפורקת" כאשר **** היתה בבית".

96. כזכור, המתלוננת מסרה ש**** מסר לה כי עדי ושרה יגיעו לקפה פריז ומשם יסעו כולם יחד וכי עם הגעתה לבית הקפה מדירתה הבחינה שלא היה במקום איש.

לדבריה "באמת נדלקו לי פרוז'קטורים". חרף זאת, נגשה המתלוננת למחסן והביאה את כרטיסי הביקור ושבה לכביש, ושם המתין לה **** ברכבו, לבד. ניתן היה לצפות, לאור כל דבריה של המתלוננת, אילו הותקפה מינית, שלא היתה עולה לרכבו של **** לבד. לדבריה, היא פחדה להיכנס לרכבו של **** ובכל זאת נכנסה אליו "אני זוכרת שנכנסתי לאוטו, נורא פחדתי, נורא קפאתי" (ע' 243 ש' 6). התנהגות זו של המתלוננת מתיישבת, לחלוטין, עם גרסתו של **** ועומדת בסתירה גמורה לטענתה על תקיפות מיניות קודמות.

המתלוננת נשאלה מדוע עלתה לרכבו של ****, בכל זאת, והשיבה כי **** הניח את דעתה שעדי ושרה לא הספיקו ושהם יבואו יותר מאוחר (ע' 244 ש' 16). ואולם, גם עם הגעתה של המתלוננת לקונסוליה, אין חולק כי עדי ושרה לא היו במקום. אין חולק גם כי היא לא התקשרה אליהם לברר מתי הם צפויים להגיע, למרות שהיה לה איתם קשר שוטף.

בכל אלה יש להצביע על שקריות עדות המתלוננת.

97. כך או אחרת, המתלוננת אישרה שכשנכנסה לקונסוליה ועדי ושרה לא היו במקום הבינה ש**** שיקר לה פעם נוספת. לדבריה, בסוף האירוע, הציע לה **** להסיע אותה ותשובתה היתה שהמרחק לקפה פריז קצר והיא תחזור לשם ברגל. חרף זאת, למרות שיכולה היתה להגיע תוך דקות ספורות של הליכה ברגל לקפה פריז, המתלוננת בחרה להיכנס לרכבו של ****. ההסבר לכך נעוץ, כמובן, ברצונה לשהות עם ****.

98. לטענתה, כש**** הציע לה להיכנס לרכבו – סרבה. לטענתה, בקונסוליה, כשהבחינה שעדי ושרה לא הגיעו "רמת החששות שלי עלתה נורא" (ע' 246 ש' 15).

באופן פרדוקסלי, הדבר ששכנע אותה להיכנס לרכבו של ****, לדבריה, היתה שאלתו "מה אני חולה מין? מה אני סוטה?" (ע' 246 ש' 18). מובן לכל שלאור טענותיה של המתלוננת על מה שאירע במקרים הקודמים, תשובתה היתה צריכה להיות ברורה, לפחות לעצמה; לטענתה, הרי ידעה ש**** תקף אותה מינית ולכד אותה מספר פעמים במלכודות מתוחכמות. תשובתה להזמנתו היתה אמורה להיות, אם כן, שלילית. ואולם, המתלוננת בחרה להיכנס לרכבו של ****, דבר בו יש לחזק, פעם נוספת, את טענתו שמעולם לא תקף אותה מינית.

99. לטענת המתלוננת, מיד עם כניסתה לרכב ולפני תחילת הנסיעה הכניס את ידה מתחת לחצאיתה, נגע לה בתחתונים ואמר לה "אני רוצה לדחוף לך אצבעות" (ע' 247 ש' 13, 20). לאור טענתה של המתלוננת כי **** תקף אותה מינית, מספר פעמים, וכי פחדה מפניו – ההתנהגות הטבעית המתבקשת היתה לצאת מיד את הרכב עוד בטרם החל לנסוע. ודאי נכונים הדברים כאשר היא נמצאת במקום מוגן

ומצולם, בפתחה של הקונסוליה הצרפתית, כאשר היא מוקפת ברכבי שרד שבהם ממתנינים הנהגים. המתלוננת בחרה להישאר ברכב.

לא זו בלבד, אלא שהמתלוננת בקשה משם לנסוע מהמקום ולמצוא להם מקום פרטי. המתלוננת ביקשה להכחיש זאת, אולם כבר בהודעתה במשטרה אישרה המתלוננת שמיד כש**** הניח את ידו על רגלה בקשה ממנו **"סע מפה, סע מפה"** - משפט המבקש ש**** יסע משם למקום שבו יוכלו להימצא שניהם, לבד. המתלוננת ידעה זאת ולכן בעדותה בבית המשפט שינתה מהדברים שמסרה במשטרה והוסיפה בתחילת המשפט **"תעזוב אותי"** ובסוף המשפט הוסיפה **"קח אותי לקפה פריז"**. שתי תוספות אלה באו לשנות את גרסתה המקורית, שעלתה בקנה אחד עם גרסתו של ****, על כך שהמתלוננת בקשה ממנו שיסע למקום בו יוכלו להתבודד.

100. אי מהימנותה של גרסת המתלוננת באה לביטוי גם בטענתה שכאשר דחף לה **** את ידו לתחתוניה ואמר לה אני רוצה לדחוף לך אצבעות **"אני באמת, באמת אני האמנתי באותם רגעים שהוא לא יעשה לי כלום. לכן אמרתי סע מפה סע מפה..."** (ע' 247 ש' 16 - 248 ש' 24).

גרסה זו נסתרת גם בטענתה של המתלוננת **"הוא נכנס ואני העפתי לו את היד, אמרתי לו מה אתה עושה? אתה לא עושה לי את זה עוד פעם"** (ע' 248 ש' 18).

בהקשר זה נזכיר את העובדה שטענת המתלוננת על כך שהוציאה את ידו של הנאשם מתחת לחצאיתה עומדת בסתירה להודעה הראשונה שמסרה (ע' 250).

101. קושי נוסף בגרסת המתלוננת נובע גם מגרסתה החדשה, זו שנשמעה לראשונה בבית המשפט, לפיה בקשה מ**** להסיע אותה לקפה פריז; הכיצד בקשה מ**** לקחת אותה לקפה פריז לאחר שהוא מכניס את ידו מתחת לחצאיתה – כאשר, לטענתה, ימים ספורים קודם לכן תקף אותה מינית באותו מקום.

102. ראוי, כמובן, לציין שהמתלוננת אשרה שבכל רגע נתון יכולה היתה לצאת את הרכב וכן שלא היו על גופה, בשום שלב, סימני אלימות ושימוש בכוח.

103. לטענת המתלוננת **"מהרגע שהוא דחף לי את היד לחצאית אני הבנתי שזאת מלכודת"** (ע' 258 ש' 3). לדבריה, היא ו**** נסעו מהמקום בו חנו במשך כחצי דקה לחניה פתוחה ו**תוך כדי נסיעה** המתלוננת אומרת לו **"מה אתה עושה? מה אתה עושה לי? אתה מתכנן את זה כל הזמן בעורמה"** (ע' 257 ש' 20).

ניתן היה לצפות, בעקבות דברים אלה, כי מיד לאחר שייעצר הרכב תצא ממנו המתלוננת. אולם, כידוע, המתלוננת נשארה ברכב, לא יצאה ממנו לפני ההתרחשות המינית ואף לא אחריה, דבר בו יש לסתור את טענותיה.

המתלוננת ניסתה לתרץ זאת בכך שהיתה "קפואה". אלא שטענה זו מופרכת על-ידי השתלשלות המעשים כפי שתיארה אותם המתלוננת בעצמה; המתלוננת טענה שבמהלך השיחה הטיחה ב**** דברים קשים, משמע היתה מודעת ואקטיבית ביותר, לשיטתה. יתר על כן, לטענת המתלוננת, כזכור, היא גם דחפה את ידו של **** מתחת לחצאיתה – דבר המלמד כי לא היתה קפואה אלא מעורבת, לחלוטין, בהתרחשות המינית בינה ובין ****.

104. תמיהה נוספת קשורה לתיאור של המתלוננת לפיו ב-200 המטרים שבין הכניסה לקונסוליה למקום הצדדי בו חנו הספיק הנאשם לפתוח את חגורת מכנסיו, כפתור מכנסיו, רוכסן מכנסיו, הפשיל את תחתוניו באופן שאיבר המין שלו בלט ובשעה שעצרו הכל היה "מוכן" (ע' 260 ש' 9), וכל אלה תוך כדי שהוא נוהג ברחוב צר מאוד.

יתר על כן, המתלוננת העידה שגילתה את דעתה בצורה ברורה מאוד לכך שאינה מסכימה למעשיו של **** ואף התנגדה להם התנגדות פעילה. ממילא, התעוררה השאלה כיצד נפתח פיה לקבל את איבר מינו של הנאשם, במהלך המין האוראלי שקיימה ב****. ואכן, המתלוננת נאלצה לאשר כי כשראשה התקרב לאיבר מינו של ****, **פתחה את פיה** כדי שאיבר מינו של **** יוכל להיכנס אליו (ע' 260 ש' 21) – תיאור שמבסס את טענתו של **** על אינטראקציה מינית הדדית.

105. בתום האירוע ספרה המתלוננת כי הוציאה מגבונים מתיקה והחלה לנגב את הרכב. לדבריה, הושיטה גם ל**** מגבון על מנת שינגב את מכנסיו. מדובר בהתנהגות מובהקת של בחורה שנטלה חלק אקטיבי באקט מיני ועוזרת לשותפה שמכנסיו התלכלכו ולשם כך מוציאה מגבונים מתיקה. בחורה שנכפה עליה מין אוראלי לא היתה מעלה על דעתה ליזום צעד שכזה (ע' 261 ש' 20, ע' 262 ש' 9).

106. למרות כל הדברים שכתבנו עד כה, בהודעתה במשטרה אמרה המתלוננת שרק לאחר האירוע השלישי הבינה ש**** עושה לה מעשים נוראיים ושהוא מתכנן לה מלכודות... (ע' 262 ש' 20), **"זה הרגע שהבנתי שהוא פשוט מטריד אותי"** (ע' 265 ש' 18), **"האסימון נפל לי כשהייתי בממילא"** (ע' 286 ש' 12). לדבריה, ברגע שירדה מרכבו ליד ממילא **"אז הבנתי שאני הולכת להיאנס שוב ושוב."** (ע' 265 ש' 14).

107. חיזוק לכך שהקשר המיני בחניון היה מוסכם והדדי ניתן למצוא אף באותו חלק של השיחה בין **** למתלוננת, אותו בחרה המתלוננת להסתיר מבית המשפט ונאלצה לאשר רק בחקירה הנגדית. המתלוננת אישרה שכאשר הכניס הנאשם את ידיו מתחת לחצאיתה, אמר לה **"אני נמשך אליך ורוצה אותך"** (ע' 263 ש' 6); משפט שנאמר, ככלל, בין שני אנשים בוגרים כאשר אחד פונה לאחר ואומר לו כי הוא

חושק בו. עובדה זו היתה ידועה גם למתלוננת ולכן בחרה להסתיר אותה מבית המשפט

108. המתלוננת טענה שבאותו ערב לא היה לה כסף ולכן הסכימה שהנאשם יסיע אותה. גרסה זו שקרית, בעליל, ממספר טעמים:

הראשון, אם לא היה למתלוננת כסף לנסיעות, כיצד הגיעה ל"קפה פריז" מלכתחילה?

שנית, גם אם לא היה למתלוננת כסף לאוטובוס לשם הגעה לקפה פריז, לא היתה זקוקה לכסף כזה מאחר שהמקום נמצא במרחק של דקות ספרות הליכה, כפי שאישרה גם המתלוננת בעצמה.

שלישית, אם למתלוננת לא היה כסף – כיצד הגיעה לביתה באותו ערב?

109. הגרסה שמסרה המתלוננת לאמה, על פי עדות האם בבית המשפט, מקימה עילה עצמאית לזיכוי של ****, אף באישום זה. המתלוננת ספרה לאמה כי במהלך אירוע זה **** "ניסה להוריד לה את הראש לכיוון איבר המין שלו" (ע' 345 ש' 5), בניגוד גמור לגרסת המתלוננת לפיה **** הוריד את ראשה, בפועל, לאמה ספרה גרסה שונה לפיה **** רק "ניסה לכפות עלי להוריד את הראש על המכנסיים שלו ואז אמרתי לו תפסיק, תפסיק ואני רוצה לרדת והיא ירדה מהאוטו" (ע' 360 ש' 23).

110. המתלוננת ספרה גם ספרה לאמה שלא מצצה את איבר מינו של **** ושיצאה מרכבו בהפגנתיות והלכה מהמקום, בכוחות עצמה "ש. ... היא לא סיפרה לך שבסופו של דבר ברכב היא מצצה לו את איבר המין אלא שהיא יצאה מהרכב תוך הפגנה של אומץ וכפי שאמרת היא מצצה את עצמה במקום שהיא לא יודעת איפה היא, נכון? ת. נכון." (ע' 371 ש' 1-3). גרסה זו סותרת, לחלוטין, את גרסת המתלוננת בבית המשפט לפיה **** כפה עליה לבצע בו מין אוראלי וכי לאחר סיום האקט המיני נסעה עם **** עוד מספר מאות מטרים למרכז הקניות "ממילא".

111. לפי עדותה של ****, גם לה מסרה המתלוננת תיאור שסותר באופן קיצוני את העדות שמסרה בבית המשפט. לפי מה שמסרה המתלוננת ל****, לאחר היציאה מהקונסוליה **** הכניס את ידו מתחת לחצאיתה, היא הזיזה לו את היד, הוא הכניס לה את היד, פעם נוספת, מתחת לחצאית ואז היא יצאה מיד מרכבו וכך הסתיים האירוע (ע' 398 ש' 1). שום אקט של מין אוראלי.

מעשיה של ** מיד בתום האירוע בקונסוליה**

112. המתלוננת העידה שמיד כש**** הוריד אותה, סמוך לשעה 19:00 "ירדתי מהאוטו, נסעתי לדירה", "הייתי ממוטטת, הייתי שבורה" (ע' 252 ש' 9-4). לדבריה היא נסעה מיד לדירה.

113. **** זכר כי המתלוננת אמרה לו כי בכוונתה לפגוש מישהו באזור מרכז הקניות "ממילא". המתלוננת הכחישה זאת, בתוקף, וטענה כי שבה, באופן מידי, לדירה. ואולם, לאחר אירוע כה טראומתי, ניתן היה לצפות שהמתלוננת תזכור כיצד הגיעה לדירתה: בין אם הדבר נעשה בתחבורה ציבורית ובין אם הדבר היה במונית או על ידי חבר. בכל מקרה, אין חולק כי אם המתלוננת היתה עושה את הדרך הארוכה של קילומטרים רבים ממרכז "ממילא" לשכונת בית הכרם, ברגל, היתה זוכרת זאת. המתלוננת אישרה שלא הלכה ברגל לדירתה (ע' 253 ש' 4). למרבה ההפתעה, המתלוננת ניסתה, פעם אחר פעם, להתחמק ממתן מענה לגבי התנהלותה לאחר ש**** הוריד אותה מרכבו. הדבר בא לביטוי בכך שציינה שאינה זוכרת כיצד נסעה לדירתה באותו ערב.

שאלה זו קשה במיוחד, משתי סיבות; ראשית, לאור טענת המתלוננת שלא היה בידיה כסף, כזכור וככל שטענה זו הינה אמת, אין ספק שהגעתה בתחבורה ציבורית, ללא תשלום – היא תעלומה וללא ספק המתלוננת היתה זוכרת כיצד עשתה זאת (ע' 252). שנית, כפי שעולה מנ/27, מסרה המתלוננת לעו"ד סוויד גרסה שונה, בתכלית, מזו שהשמיעה בפניה בית המשפט. גרסה לפיה כאשר היתה עם **** ברכבו "עזרה עוז ונמלטה מרכבו כשהיא צועדת שעה ארוכה עד לביתה, ללא כסף לקחת מונית, העיקר למלט את עצמה" זוהי גרסה שקרית נוספת שמסרה המתלוננת בדרכה לבית המשפט. ריבוי הגרסאות והסתירות ביניהם מלמדים על כך שאין ליתן אמון במתלוננת, שאף לעורכי הדין שייצגו אותה לא הפסיקה לשקר.

קושי נוסף ומשמעותי קשור לטענתה של המתלוננת, בפני עו"ד סוויד, שנאנסה, דבר שאין חולק שלא קרה, מעולם. אם כן, גם בנקודה מהותית זו – שקרה.

114. כך או אחרת, המתלוננת העידה שמיד לאחר ש**** הוריד אותה, הלכה במדרגות של ממילא "כמה דקות רק בשביל להירגע" (ע' 252 ש' 14), ואז נסעה לדירתה ונשארה שם עד הבוקר ממוטטת ושבורה (ע' 252 ש' 9, ע' 253 ש' 10).

לטענתה של המתלוננת "לא זכור לי שדברתי עם מישהו עד שהגעתי הביתה".

115. הבקיעים הראשונים בגרסת של המתלוננת התגלו כאשר נשאלה אם תהיה מוכנה להציג פלט של שיחותיה באותו לילה, ואז תשובתה השתנתה "לא אמרתי שלא היו. אמרתי שאני לא זוכרת". לתשובתה המקורית קיימת חשיבות רבה, שכן המתלוננת ביקשה ליצור רושם כאילו לא דיברה עם איש, כאשר ברור לכל שיחות הטלפון שניהלה סמוך לאחר האירוע ה"טראומתי" עם **** היה בהם כדי להצביע על הלך

רוחה ועל מצבה הנפשי. המתלוננת ביקשה להסתיר את השיחות ואת האנשים עמם שוחחה, מסיבה זו.

116. ואולם, עדותה של מתלוננת נסתרה, באופן חד משמעי בשורה של ראיות ניטראליות. רשימת השיחות בנ/29, ששמשה בסיס לחוות-הדעת, מלמדת כי המתלוננת נטלה חלק במספר שיחות טלפון והעובדה שהיא ביקשה להסתיר עולה בקנה אחד עם רצונה להסתיר את ההתנהלות האמתית שהיתה באותו ערב.

117. גם המסרון ששלחה לעדי סביבות השעה 20:00 באותו ערב (נ/18) מלמד על כך שהמתלוננת מבקשת לצאת לסיבוב של יח"צנות ועולם כמנהגו נוהג.

118. המתלוננת אף היתה בהלך רוח כזה שבו כתבה לעדי, שעה קלה לאחר שעברה תקיפה מינית קשה "אנחנו שילוב מ-נ-צ-ח" כשבסופו סימן של סמיילי (נ/18 ע' 2). אין זה מסוג הדברים הנכתבים ע"י בחורה שעה קלה לאחר שנכפה עליה מין אוראלי.

119. במסגרת זו ראוי לציין כי כפי שעולה מנ/27 מסרה המתלוננת לעו"ד סוויד גרסה שונה, בתכלית, מזו שהשמיעה בפניה בית המשפט, גרסה לפיה כאשר היתה עם **** ברכבו "אזרה עוז ונמלטה מרכבו כשהיא צועדת שעה ארוכה עד לביתה, ללא כסף לקחת מונית, העיקר למלט את עצמה". כן מסרה המתלוננת לעו"ד סוויד, כאמור, כי הנאשם **אנס אותה!!** באותו מקרה, דבר שאין חולק שלא היה ולא נברא. זוהי גרסה שקרית נוספת שמסרה המתלוננת בדרכה לבית המשפט. ריבוי הגרסאות והסתירות ביניהם מלמדים על כך שאין ליתן אמון במתלוננת, שאף לעורכי הדין שייצגו אותה לא הפסיקה לשקר.

120. חוות הדעת נ/29 הינה המסמר האחרון בארון הקבורה של אמינות המתלוננת, היא מפריכה את טענותיה, באופן מוחלט, ומלמדת כי המתלוננת שקרה לבית המשפט בלי להניד עפעף, כפי שיובא בדיון הנפרד שנקיים בקשר לראיה זו.

התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע נשוא האישום השלישי

121. המתלוננת העידה כי לאחר האירוע בקונסוליה "**לא רציתי לחזור לעבוד וניתקתי לחלוטין את הקשר שלי איתו**" (ע' 265 ש' 21).

המתלוננת הוסיפה וציינה "אני לא שמרתי איתו על קשר, אבל מכיוון שאני רוצה שלמילה שלי תהיה איזושהי, יכול להיות שבמהלך התקופה כחלק מהעבודה שלחתי איזו הודעה של אני מגיעה עם 30 אנשים, אני לא יודעת, אני חושבת שלא, יכול להיות", היא הוסיפה וציינה שגזרה על עצמה ניתוק מוחלט מ**** וכן אישרה

שלא העזה להימצא עמו לבד, לא בעסק וודאי לא ברכב, לא בשעות היום, לא בשעות הלילה, כי חששה ש**** יתקוף אותה מינית (ע' 277 ש' 13-4).

למרות דבריה, הודתה המתלוננת כי המשיכה לעבוד עם ****, כרגיל. היא הסבירה זאת בכך שהיתה צריכה את הכסף והסבירה כי רצתה שהעסקים של הנאשם ושל עדי טלמור "שיצליחו, שישגשגו, ואני ראיתי את זה כהזדמנות עסקית מאוד טובה... ומבחינתי זה היה אחלה טרגט שאני יכולה לבוא ולעשות איתו משהו טוב" (ע' 61 ש' 1).

122. אלא שראיות מוצקות גילו את שקריות גרסתה של המתלוננת. פלט השיחות נ/19 המשקף את שיחותיה של המתלוננת ל****, מלמד על קיומן של עשרות שיחות של המתלוננת ל**** לאחר ה-14.7.13.

יתר על כן, לא פחות מעשר פעמים כתבה המתלוננת וטלפנה ל**** לאחר חצות הלילה.

יתר על כן, שיחות רבות נמשכו יותר מחצי דקה, חלקן נמשך מספר דקות.

יתר על כן, גם בחודש אוגוסט, לאחר סיום אירועי המכביה הוציאה המתלוננת עשרים ושמונה שיחות ומסרונים ל****.

כל אלה מלמדים כי המתלוננת שיקרה כשטענה שניתקה קשר עם ****, לאחר האירוע בקונסוליה. ברור כי שקריה באו ללמד על הסתייגותה ורצונה להתרחק מ****. נ/19, כמו גם עדויותיהם של עדים רבים נוספים, מלמדים כי המשיכה להיות בקשר רצוף עם הנאשם, גם לאחר האירוע בקונסוליה.

123. לא זו אף זו, גם עדותה של המתלוננת לפיה לא יצאה עם **** לסיבוב, ברכבו, בין שורה של מלונות לאחר ה-14.7.13, לבד, לקראת מסיבת סיום המכביה – התגלתה כשקרית:

העדה רונית חגי, מנהלת במלון גני ירושלים מסרה עדות מפורטת שחיזקה את עדותו של **** ותיארה, בפרוטרוט, כיצד הגיעו למשרדה הנאשם והמתלוננת במסגרת סיבוב מלונות לקראת מסיבת סיום המכביה, ישבו ושתו עמה קפה. זו ראיה נוספת לכך שהמתלוננת שיקרה בכל מקום שבו המציאות לא היתה נוחה לה.

124. יוסף שיינין שעבד ב"קפה פריז" באותה תקופה, תיאר כיצד הגיעה המתלוננת ל"קפה פריז", גם לאחר ה-14.7.13 "אם, נגיד, **** היה יושב על המחשב או משהו אז היא היתה מתיישבת שם... אני ראיתי אינטראקציה, זה היה נראה כמו בחורה

שמחבבת בחור... היא היתה ניגשת אליו, מושכת את תשומת לבו, נקרא לזה ככה" (ע' 642 ש' 23 ואילך).

גם **מר סיימון אגסי** שעבד ב"קפה פריז" בתקופה שקדמה למכביה, אישר את תיאורו של ****, לפיו המתלוננת הגיעה ל"קפה פריז" בתקופה של המכביה, דהיינו לאחר 15.7.13, והיתה בקשר רצוף עם ****, כשהוא מתאר את הקשר ביניהם כ"אינטראקציה שוטפת, יומיומית, חברית... מעבר לעבודה יושבים, מדברים, צוחקים, אווירה מאוד פתוחה ומאוד קרובה" (ע' 654 ש' 17, 22, ע' 655 ש' 7).

125. מובן לכל בר דעת שאילו **** תקף את המתלוננת, כטענתה, לא היתה שבה לעבוד במחיצתו, יום לאחר מכן. כך העידה גם היא. הדברים נכונים, במיוחד, לאור העובדה שהמתלוננת עבדה כח"צנית של כל העסקים של קבוצת "פאנדס גרופ" ויכולה היתה להפיק את האירוע בכל אחד מהעסקים של הקבוצה. כזכור, **** היה שותף אך ורק בשני עסקים מתוך הקבוצה.

המתלוננת אישרה שבאותה מידה שישבה ב"קפה פריז" של ****, באותה תקופה, יכולה היתה לשבת לעבוד בבית הקפה "גרנד קפה", בו, כזכור, לא היה ל**** כל חלק (ע' 317 ש' 16). העובדה שהמתלוננת בחרה לעשות זאת דווקא בעסק בו היה שותף **** מלמדת כי גם לאחר האירוע בקונסוליה עדיין היה חשוב לה ש**** יצליח. דבריה על כך שגם לאחר האירוע הנזכר היה חשוב לה שהעסק של **** ישגשג ויצליח הינם ראיה חד-משמעית לכך שבנקודת זמן זו, עד לאירוע המכביה לא חשה המתלוננת כלפי **** רגשות שליליים כלשהם, אלא היפוכו של דבר הוא הנכון; למתלוננת היתה חשובה הצלחתו של ****.

126. חיזוק לכך שהמתלוננת בחרה לשבת ב"קפה פריז" ניתן למצוא אף בהודעותיה לעדי. עיון בנ/17, מיום 28.7.13 מלמד כי גם במקום שבו, באופן טבעי, היתה אמורה לכאורה להיפגש עם עדי בבית הקפה "גראנד קפה" שבבעלותו הבלעדית – בחרה להימצא ב"קפה פריז" של **** ולפגוש שם את עדי.

127. חשובה במיוחד עדותו של **איתמר טרגן** שניהל את המקום, לפיה "לא ראיתי שינוי במערכות יחסים, לפני, אחרי... באותו זמן לא היה שום הבדל, ריקודים, עניינים, שתיה, הכל היה רגיל" (ע' 669 ש' 16, ע' 671 ש' 19).

הנאשם מודיע למתלוננת על סיום הקשר ביניהם – 15.7.13

128. יום לאחר האירוע העיד **** כי הזמין את המתלוננת לשבת איתו, שניהם יושבים **** מודיע לה כי הקשר ביניהם הוא לא לעניין ושהוא רוצה להפסיק את הקשר.

הנאשם טען שבתגובה ענתה לו המתלוננת **"This is the story of my life"**.
המתלוננת הכחישה טענה זו של **** (ע' 267 ש' 7).

חיזוק לטענתו של **** נמצא בת/ב2, בו אמר למתלוננת, כאשר נפגשו **"אני אמרתי לך לא מתאים"** (ע' 20 ש' 26 לתמליל) ומתאר עד כמה קיבל "שוק" מהתוצאות של סיום הקשר על-ידו, כפי ששמע עליהן מפיו של עדי.

129. בהמשך אותה שיחה, כאמור, **** הודיע למתלוננת על החלטתו לסיים את הקשר ביניהם, והמתלוננת השיבה לו **"This is the story of my life"**. המתלוננת, בסופו של דבר, אישרה את הדברים לאחר שהושמעה לה ההקלטה, ואולם היא ניסתה להסביר זאת בכך ש**** התייחס, בדבריו, לכך שהוא סבור שמעשיו כלפיה היו לא מתאימים. ואולם, כאשר הוצגו בפניה דבריו המדויקים של ****, שאמר **"אני אמרתי לך באותה פגישה שזה לא מתאים"** (ע' 269 ש' 10), לא יכולה היתה המתלוננת ליישב את הדברים עם טענתה והסתבר שכטענתו של **** התקיימה בינו ובין המתלוננת פגישה ביום 15.7.13 בה הודיע לה כי הקשר ביניהם לא מתאים לו וכי הוא מבקש לסיים אותו.

130. ראוי לציין כי **** סיפר על קיומה של שיחה זו כבר בחקירתו ת/8א עמ' 62 ש' 27 ואף הטיח זאת בפני מתלוננת כבר במהלך העימות ביניהם (ת/6 ע' 13 ש' 8).

131. סיפור מדהים נוסף התגלה בעדותה של המתלוננת בעמ' 269 ש' 23 – ע' 270 ש' 22. למרבה התדהמה, טענה המתלוננת שלפני הקלטת **** בת/2, קיימה עם הנאשם שיחה מפורטת נוספת, שבה הודה **** בפניה, לטענתה, שפגע בה והגדיר את מעשיו כנבזיים. המתלוננת לא סיפרה, מעולם, על קיומה של שיחה מהותית זו באף אחת מהודעותיה במשטרה, היא לא ציינה אותה בעימות ואף לא בשיחותיה ביומיים שבהם בילתה עם הפרקליטה לפני הדיון. היא לא ציינה זאת אף בעדותה הראשית. דבר קיומה של שיחה נטענת זו הושמע, בפעם הראשונה, במהלך חקירתה הנגדית כאשר לא הצליחה למצוא מענה להקלטה שלימדה על כך שנפגשה עם **** ביום 15.7.13 ו**** הודיע לה שהמשך הקשר ביניהם אינו מתאים לו. מדובר בגרסה שקרית, בעליל, וזוהי דוגמא לדרך המניפולטיבית בה נהגה המתלוננת במהלך כל המשפט.

מסיבת סיום המכביה ביום 30.7.13

132. אין חולק כי במהלך המסיבה הנזכרת המתלוננת זכתה לשבחים רבים וארגון האירוע היה הצלחה גדולה. אין גם מחלוקת שהמתלוננת חשה "בעננים" בסוף האירוע; בוודאות, בגלל התגובות החמות והמחמיאות שקיבלה, בין היתר, מ****

ששיבח אותה ברבים ובסבירות לא נמוכה גם בשל שימוש בחומרים שונים...ואולם, המקום הגבוה אליו הגיעה השפיע על גודל התרסקותה בהמשך הערב.

המתלוננת עולה אל למשרדו של **** ומבקשת מגע פיזי ו**** דוחה אותה

133. מה שאירע סמוך למשרדו של ****, בקומה השניה בבר הצעצוע, לקראת סוף מסיבת סיום אירועי המכביה – הינו אירוע דרמטי שיש בו להסביר דברים רבים ובמובנים מסוימים יש בו להכריע את המשפט ולחייב את זיכוי של ****, באופן מוחלט:

134. לטענת המתלוננת, וכפי שטען **** כבר במהלך העימות בין השנים (ת/6 ע' 13 ש' 4), לאחר שמסיבת סיום המכביה, שאותה ארגנה המתלוננת, היתה הצלחה עצומה, ולאחר שקיבלה שבחים רבים מ****, באותו ערב, עלתה למשרדו להתדפק על דלתו.

ברור לכל בר דעת שלאחר טענותיה של המתלוננת על כך שהותקפה מינית על ידי **** במספר רב של אירועים ובכלל זה אותו משרד שאליו עלתה עתה, לא היתה מעלה על דעתה ולו באופן קלוש לעלות למשרד ביודעה ש**** נמצא שם. נזכיר, המתלוננת ספרה כי אפילו לשם איסוף "פלאיירים" שלחה אחרים למשרד. ואולם, ראה זה פלא, המתלוננת בוחרת לעלות למשרדו של **** בסוף האירוע.

135. לדברי המתלוננת, הסיבה שבגללה עלתה למשרדו של **** היתה לא אחרת מאשר... לבקש חיבוק מהנאשם !!! "ואני אמרתי לו **** אתה יכול לחבק אותי?" (ע' 96 ש' 10).

136. מדובר בגרסה פנטסטית, ככל שאכן תקף **** את המתלוננת, באירועים קודמים וככל שבאמת, כטענתה, עשתה הכל כדי להתרחק מ**** במשך כל התקופה שחלפה מאז ה-15.7.13. ואולם, ככל שגרסתו של **** לגבי האירועים היא זו הנכונה, ניתן להבין, בהחלט, את התנהגות המתלוננת. המתלוננת חיפשה, כל העת, את קרבתו של ****. היחסים שהיו בינה ובין **** היו הדדיים ו**** הוא זה שיזם את הפסקתם. המתלוננת קיוותה שההצלחה הרבה שהביאה עמה מסיבת סוף המכביה והשבחים הרבים שהרעיף עליה **** יגרמו לו לחזור אליה. מטעם זה, עלתה המתלוננת למשרדו של **** ובקשה ממנו, לשיטתה, שיחבק אותה ולפי עדותו של **** הציעה לו אף אינטראקציה מינית. גם המתלוננת וגם ****, מסכימים כי **** דחה אותה מעל פניו ולא היה מוכן לחדש את יחסי הקרבה ביניהם.

**** העיד שהבחין כי המתלוננת "משהו אצלה לא בסדר" ואכן, גם המתלוננת אישרה שבמהלך אותו ערב שתתה לא מעט אלכוהול ויתכן כי עישנה סמים (ע' 280 ש' 13-8).

137. לפי גרסת המתלוננת ו****, לפיה המתלוננת עלתה למשרדו של **** ו**** דחה אותה, ניתן להבין מדוע מאוחר יותר, באותו ערב, נקלעה למשבר כה קשה ולשברון לב כה עצום. המתלוננת אישרה כי תגובתה לדחייה מצדו של **** היתה "לא יכולתי לדבר עם אף אחד, רציתי להיעלם מהעולם, כל-כך כאב לי, הרגשתי את הלב שלי פשוט מתפוצץ לרסיסים" (ע' 280 ש' 16).

לא היה לשיברון לב זה ולמעשים שמיוחסים לנאשם – דבר וחצי דבר.

138. יתר על כן, לא היתה למתלוננת כל סיבה, באותו ערב, להגיב בצורה כה קשה על מעשים שנעשו בה, לטענתה, עד יום 14.7.13, שבועיים לפני כן; תגובה קיצונית של נפגע ניתן להבין אם לאחר תקופה נתקל לפתע בפוגע. בענייננו, כזכור, המתלוננת ראתה את **** מדי יום במהלך השבועיים שקדמו לאותו ערב. ממילא, ברור שדווקא דחייתה על-ידי **** במשרד היא זו שגרמה למתלוננת, כדבריה, לשבת על הרצפה ולבכות את גורלה המר.

139. גם תגובתה של המתלוננת, לטענתה, בשירותים "אני צורחת... מה עשיתי לך שאתה כל-כך רע אלי?" (ע' 281 ש' 16) מחזקות את טענתנו הנזכרת כי מדובר בתגובה של בחורה שזמן קצר לפני כן גבר, אותו בקשה – דחה אותה.

140. יש באירועים אלה להסביר את מה שקרה לפנייהם ואף את מה שבא בעקבותיהם.

האירוע במועדון ה"זוני" בתום מסיבת סיום המכביה

141. המתלוננת סיפרה כי בתום האירוע במכביה הלכה עם חברותיה לשתות במועדון ה"זוני" וכי שם, בשלב מסוים הלכה לשירותים, פרצה בבכי וקראה "**** למה עשית לי את זה, מה עשיתי לך" או דברים דומים. לדבריה, חברותיה הגיעו לשירותים ומצאו אותה בוכה. המתלוננת טענה כי בכתה והתפרצה מאחר שהבינה, סוף-סוף שבמעשיה ובארגון המוצלח של הערב גרמה ל**** לחיך, כדבריה, והדבר גרם לה לאותו עצב ומשבר. במהלך הסיפור השוטף של האירועים לא ניתן היה להבין את הרקע לאותה התפרצות, באותו עיתוי, שכן מעשיו של ****, לפי טענת המתלוננת, הסתיימו כשבועיים קודם, כאשר במהלך כל התקופה שחלפה המתלוננת היתה איתו בקשר.

142. את התנהגות המתלוננת בתום אותו ערב ניתן להסביר על רקע מספר גורמים: האחד, "סטירת הלחי" שחטפה מ**** זמן קצר קודם לכן, במפגש שהתקיים ביניהם סמוך למשרדו, כאשר המתלוננת קיוותה לכך ש**** יתן ביטוי להערכתו כלפיה גם במגע פיזי ו**** לא היה מוכן לכך.

עוצמת הנפילה, באותו מקרה, קשורה באופן ישיר, ל"היי" שחשה המתלוננת לאחר ההצלחה הכבירה של המסיבה.

סיבה נוספת שלא ניתן להפריד בינה לבין הסיבה הראשונה עשויה להיות קשורה לשימוש של המתלוננת בחומרים ממכרים שונים שעשויים היו להעצים ולהקצין את תגובותיה לתגובתו של **** כלפיה, בתום אותו ערב "סוג שאני נחשפתי אליהם זה חשיש וגראס. אני השתמשתי לרוב בסוג חשיש" (ע' 100 ש' 23).

פגישת המתלוננת עם ** בשבוע שלאחר המפגש ב"זוני"**

143. שמענו בבית המשפט כי בשבוע שלאחר המפגש ב"זוני", יזמה **** פגישה עם המתלוננת. ניתן להבין זאת לאור ידיעתה של **** כי היא מקיימת יחסים אינטימיים עם **** – כאשר בערב של סיום המכביה נודע לה, בבית הקפה ה"זוני" שגם למתלוננת היה קשר מיני כזה עם ****. הרצון שלה לברר את מצב הדברים, לאשורו, מובן וטבעי. באותה פגישה שומעת **** מפי המתלוננת על הקשר המיני בינה ובין ****, שתיהן שומעות זו מזו כי הקשר האינטימי עם שתיהן התנהל, במקביל. מידע זה פגע, ללא ספק, בשתיהן. אלא שכל אחת מהן הגיבה על כך לפי המבנה האישיותי שלה: המתלוננת פנתה לערוץ של עורכי דין ובאיום בתביעות כספיות ופרסום בתקשורת ואילו **** המתינה למפגש הבא עם ****, בארבע עיניים, ושם הודיעה שלא תאפשר יותר קשר מיני ביניהם והשנים המשיכו לעבוד, כרגיל, עוד כחמישה-עשר חודשים.

144. על משמעותו של הגילוי ש**** המשיך לקיים יחסי מין עם ****, גם לאחר שהודיע למתלוננת כי הוא מפסיק לקיים איתה יחסי מין והעלבון הכרוך בכך, ניתן ללמוד מדבריה של המתלוננת לפיהם "**** העירה אותי על החיים שלי. אם **** לא היתה אומרת לי אני עדיין הייתי ממשיכה לחשוב שזה בכלל לא היה מה שזה היה" (ע' 286 ש' 22, ת/22 ש' 33). משפט זה גם מהווה הודאה של המתלוננת שלא צעקה ולא התנגדה במהלך אף אחד מהאירועים המיניים, שכן, לדבריה עד לשיחתה עם **** כלל לא ידעה שמשוהו פסול בהתנהגותו של ****.

התנהגות המתלוננת בימים שלאחר מסיבת סיום המכביה

145. לדברי המתלוננת, מספר ימים לאחר המסיבה שוחחה עם **** * **** הבינה ש**** עשה איתה מעשים דומים ובעקבות זאת החליטה לדווח על מעשיו לעדי, שותפו הבכיר של ****.

146. המתלוננת אישרה שלאחר המכביה לא היתה לה שום סיבה להמשיך להיות בקשר עם ****, שום קשרי עבודה או כל קשר אחר (ע' 288 ש' 9). אילו תקף אותה ****, ברור לכל שהיתה מנתקת קשר, באופן מוחלט. מנגד, אם **** לא תקף אותה מינית, אלא ניהל איתה קשר רצוני, אותו הפסיק, מיזמתו – ניתן להבין מדוע תמשיך להימצא בחברתו.

בבית המשפט העיד מספר רב של עדים שאישר כי גם לאחר מסיבת סיום המכביה המתלוננת המשיכה להגיע ולהימצא בחברתו של **** ואף המתלוננת אשרה זו, בעצמה. גם פלט השיחות נ/19 מלמד כי המתלוננת המשיכה להיות בקשר עם **** גם לאחר שהסתיים פרויקט המכביה.

כל אלה סותרים, באופן מוחלט, את טענת המתלוננת כי הותקפה מינית על-ידי **** ולפיכך ביקשה להתרחק ממנו, בכל מחיר.

147. לטענת המתלוננת נפגשה עם שרה, בקשה ממנה לעבוד רק ב"גראנד קפה" ולקבל משמרות רבות ככל האפשר ושרה, בתגובה, נעתרה לבקשתה, במלואה.

תגובתה של שרה והסכמתה לכך שהמתלוננת תעבוד בכל הרכב עבודה שתראה חשובות ממספר טעמים: מדובר בתגובה צפויה כפועל יוצא מההערכה המקצועית שחשו בני הזוג טלמור ליכולותיה המקצועיות של המתלוננת. המתלוננת ידעה זאת כל העת ודווקא העובדה שבקשה לשנות את מקום העבודה רק לאחר האירוע בתום המכביה ולא בקשה זאת לאחר הפגיעות המיניות הנטענות מלמדת כי שום פגיעה מינית לא עמדה בבסיס שינוי מקום העבודה, אלא דבר אחר, כאשר אי הבקשה לעבור לפני ה-13.7.15 מלמדת כי לפני כן לא היתה כל פגיעה במתלוננת, שכן היא לא בקשה לעבוד אך ורק בגראנד קפה.

מנגד, ראוי להדגיש כי את בקשתה של המתלוננת לקבל תגבור משמרות אין להבין על רק פגיעה שעברה אלא על רקע העובדה שעם סיום אירועי המכביה התפנה לה זמן רב ולפיכך בקשה, באופן טבעי, להרוויח כסף על ידי עבודה נוספת ומאחר שהמקום היחיד בו עבדה בחודשים שלפני סיום המכביה היה "גראנד קפה", אך טבעי היה שתבקש להגדיל את היקף המשמרות באותו מקום.

148. כפי שהעידו **** וסימון אגסי, המתלוננת המשיכה להגיע ולשהות בחברתו של ****. כפי שעולה גם מההודעה ששלחה המתלוננת ביום 16.9.13, ימים ספורים לפני

טיסתה, המתלוננת בוחרת, עד לרגע האחרון, לבלות את זמנה החופשי ב"קפה פאריז" בחברתו של ****, וגם כאשר היא אמורה להיפגש עם עדי בבית קפה – היא אינה עושה זאת, כמתבקש, ב"גראנד קפה" שבבעלותו הבלעדית, אלא מודיעה לו שהיא ב"קפה פריז" של **** ומבקשת לפגוש בו שם (ע' 334 ש' 11).

התארגנות המתלוננת באמצעות יועצים משלהי אוגוסט 2013

149. משלהי חודש אוגוסט מתאפיינים מעשי המתלוננת בארגון ובתכנון: בשלב ראשון, כאמור, שוחחה עם בני הזוג טלמור. בשלב שני, ומשהתפנה זמן ביומנה, לאחר שתם פרויקט המכביה ירדה למרכז הארץ, בעצת שרה, וספרה לאמה כי **** תקף אותה, בדרך כלשהי. באותו שלב, האם לקחה את המתלוננת לעוה"ד מאיה צחור שמומחית לתביעות כספיות בגין הטרדות מיניות. עוה"ד צחור הנחתה את המתלוננת להקליט את ****. המתלוננת חזרה לירושלים, הקליטה את **** ושכנעה גם את **** להקליט אותו.

150. חשוב לציין כי בהקלטה המיוחסת ל**** ולמתלוננת (ת/2), **לא נשמעת המתלוננת** מטיחה ב**** טענה כלשהי כאילו **כפה עליה את יחסי המין שהיו ביניהם**. נתון זה הינו בעל משמעות רבה: המתלוננת ידעה שהיא מקליטה את ****. היא ידעה שהיא צריכה להוציא מפיו הודאה על המעשים שנעשו. מנגד, המתלוננת ידעה היטב כי אם תטיח בפני **** מעשים שלא עשה, יסתור את טענותיה ולהקלטה לא יהא כל משקל. לאי אמירה זו יש משמעות גדולה, במיוחד, לאור העובדה שבשיחה המוקלטת של המתלוננת עם עדי ושרה, דברה על אונס, בצורה ברורה.

ואכן, המתלוננת לא טענה, בשום שלב, באותה הקלטה, כפי שניתן היה לצפות אילו נפגעה מינית, ש**** כפה עליה את המעשים.

מנגד, תגובותיו של **** מלמדות שהאינטראקציה בינו ובין המתלוננת היתה רצונית והדדית.

יצוין כי המתלוננת אישרה שלא הטיחה ב**** את המעשים השנויים במחלוקת.

151. בשולי הדברים יצוין כי מהסיבות שנטענו בדיון ההקלטה אינה קבילה וממ"מ משקלה אפסי לאור אי יכולת המתלוננת להציג את הקלטת המקור שהיתה בידיה או להסביר את אי הצגתה (ר' ע"פ 4481/14).

152. טענת המתלוננת כי במהלך השיחה היתה **"ממוטטת... בכוחותיי האחרונים"** (ע' 79 ש' 24) נסתרים למשמע טון דיבורה בהקלטה.

המתלוננת ממשיכה להגיע לבר הצעצוע עד שהיא עוזבת את הארץ

153. אילו עברה המתלוננת פגיעה מינית, כפי שטענה, ניתן היה לצפות שתרחיק את עצמה, בכל מחיר, מהמקום שבו הותקפה מינית. כך היתה מגיבה כל נפגעת תקיפה מינית. ואולם, הראיות מלמדות כי המתלוננת המשיכה להגיע, באופן שוטף, גם לאחר שסיימה לעבוד בבר "הצעצוע", לבלות במקום. מעדותה ומראיות נוספות למדנו כי מכל מקומות הבילוי בירושלים שהכירה, והיא הכירה עשרות רבות של מקומות כאלה, ומכל העסקים שבקבוצת "פאנדס גרופ" שאותם הכירה, והיא הכירה את כולם, בחרה המתלוננת לשוב ולבלות, פעם אחר פעם, דווקא במקום שבו הותקפה מינית כאשר **** נמצא שם. אנו נטען שמדובר בראיה חד-משמעית וחותרת לכך שהמתלוננת לא עברה, מעולם, כל תקיפה מינית בשום עסק של **** "אני זוכרת שהגעתי מספר פעמים... כאילו רציתי להישמר אבל משהו לקח אותי לשם... אני אוהבת את האווירה שם" (ע' 82 ש' 19). המתלוננת אישרה שכאשר הגיעה לבר הצעצוע, גם לאחר אירועי סיום המכביה, היא "מגיעה וחוגגת... ומחייכת בשמחה" (ע' 83 ש' 4).

154. יצוין כי המתלוננת סיפרה כי לאחר ובעקבות מעשיו של הנאשם, חדלה לצאת מחדרה ולפגוש חברים. התמונות בנ/7 המלמדות כי בלתי המתלוננת, באופן רצוף, סמוך לאחר המקרה בקונסוליה, ביום 1.8.13 בבר "הצעצוע", כזכור, בוקר לאחר האירוע "הטראומתי" בזוני, וכן שורה של צילומים מלאי חיים ושימחה ביום 16.8.13 ב"קפה פריז" לבד ועם **** מפריכים, בצורה חד משמעית, את טענתה כאילו נקלעה למצב נפשי קשה בעקבות תקיפה מינית מצדו של ****. כך גם התמונות של המתלוננת נ/13 ממועדון ה"קלארה" בתל-אביב ביום 1.9.13 אינן מותירות מקום לדמיון כי טענותיה של המתלוננת – שקריות.

יתר על כן, הן מצביעות על כך שגם ****, חברתה, שיקרה בעדותה בבית המשפט כאשר טענה שהמתלוננת "היא היתה שבורה" "היא לא היתה עצמה" "לא סומכת על אף אחד, לא מדברת עם אף אחד, לא נותנת לאף אחד להתקרב אליה" "בחורה שהיא שבר כלי", "היו רגעים שבאמת חששתי לחייה".

155. יצוין כי כאשר הוצגו למתלוננת התמונות ממועדון ה"קלארה" – ניסתה לתרץ זאת בכך שמדובר בתצלום מחודש ספטמבר 2014 שנה לאחר האירועים, מאחר שבספטמבר 2013 היתה בדיכאון עמוק ולא יצאה מחדרה ונמנעה מלפגוש חברים (ע' 325 ש' 1-3). דא עקא, תמונה זו צולמה ביום 1.9.13, סמוך לאחר האירועים הנטענים.

הערב האחרון של מתלוננת בבר "הצעצוע"

156. לדברי המתלוננת, בערב האחרון שבו בלתה בבר "הצעצוע", לפני עזיבתה את הארץ לוויה, בחרה לבלות, מכל מקומות הבילוי הרבים שהכירה, דווקא בבר "הצעצוע" **"כי רציתי לצאת עם טעם טוב כמה שאפשר"** !!! (ע' 82 ש' 5). המתלוננת אישרה כי בחרה לקיים את המסיבה בבר "הצעצוע" **"כדי להיפרד בתחושה טובה"** (ע' 300 ש' 7).

157. בחירה זו לסיים את שהותה בישראל דווקא בבר "הצעצוע" כדי לצאת עם טעם טוב, מלמדת המתלוננת לא עברה, מעולם, תקיפה מינית בבר "הצעצוע" או בכל מקום אחר של ****. לדברי המתלוננת, במהלך אותו אירוע **"רקדנו, שתינו, אני זוכרת ש**** היה שם"**. לדבריה **** אמר לאחראי המשמרת **"כל מה שהמתלוננת שותה היום – עלי"**. לדברי המתלוננת, בסוף האירוע בקשה לשלם ומנהל המשמרת אמר לה שהדבר לא ניתן כי **** ביקש לבטל את השולחן, דהיינו לפטור אותה מתשלום והיא התעקשה **"תשחזר את כל השולחן. אני מעוניינת לשלם. אני לא מעוניינת לקבל מהבנאדם הזה כלום"**. לדבריה, לאחר מכן שילמה את החשבון באמצעות מנהל המשמרת איתמר.

מר איתמר טרגן זומן לעדות בבית המשפט והעיד כי המתלוננת שיקרה גם בנקודה זו וכי המתלוננת לא ביקשה ממנו לשלם בתום אותו אירוע על השתייה. (ע' 669 ש' 17).

התנהגות המתלוננת לאחר שעזבה את הארץ

מצבה הנפשי של המתלוננת

158. המתלוננת טענה כי בעקבות מעשיו של הנאשם נקלעה למצב נפשי קשה.

159. כזכור, המתלוננת טענה שחדלה לצאת את חדרה ולפגוש חברים (320 ש' 9). התמונות של המתלוננת מכל השנה שלאחר מכן מצביעות על בחורה קורנת, מחייכת, צוהלת, מלאת חיים, מוקפת בחברים ובבילויים, באופן המציג, שוב, את טענתה כטענה כוזבת.

פניה לפסיכולוגית

160. על מנת לבסס את טענותיה, טענה המתלוננת כי במהלך השנה שלאחר עזיבתה את הארץ נזקקה לטיפול של פסיכולוגים ופסיכיאטרים. ואולם, ראה זה פלא, נמנעה

התביעה מלהביא לעדות ולו פסיכולוג או פסיכיאטר אחד שטיפלו במתלוננת שיאשר זאת.

מעבר לכך, טענות המתלוננת לפיהן נזקקה לטיפול נראות מופרכות:

ראשית, על פסיכולוגית אחת טענה המתלוננת כי קבלה ממנה טיפול דרך תוכנת ה"סקייפ" מבלי שיפגשו (ע' 85 ש' 17). יתר על כן, בבית המשפט לא היתה בטוחה המתלוננת מה היה שמה של אותה מטפלת...

פסיכיאטרית שניה שהזכירה המתלוננת התגלתה כמי שאליה נשלחה המתלוננת על-ידי עורך הדין, כדי לבסס את התביעה הכספית בקשר לפגיעות הנטענות (ע' 367 ש' 15). גם אותה בחרה המתלוננת שלא להביא לעדות. המתלוננת אף אשרה ששני המפגשים שלה עם אותה פסיכיאטרית נעשו בהפרש של שנה: מיד לאחר שהוכנס לתמונה עו"ד גיל ושנה ולאחר מכן, לאחר שהגישה את התלונה במשטרה. היא אשרה שלא הזכירה באזני אותה פסיכיאטרית-מטעם, מעולם, שקבלה את אותו טיפול פסיכולוגי-נטען דרך תוכנת ה"סקייפ"...

יתר על כן, המתלוננת טענה שנפגשה אחת לחודש עם פסיכיאטר בווינה, ואולם, גם לכך לא הביאה שמץ של ראיה.

פגישות המתלוננת ובני משפחתה עם עורכי-דין

161. במקרה שלפנינו נתקלנו במקרה יוצא דופן, ללא ספק, בו המתלוננת מלווה, מן הרגע הראשון, ביעוץ משפטי על-ידי מיטב עורכי-דין, הן בתחום ההטרדות המיניות, הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי כאשר הראיות מלמדות כי הרעיון לתבוע את **** תביעה כספית עמד מול עיניה של המתלוננת מן הרגע הראשון.

162. לדברי המתלוננת, לאחר שנועצה בעורכת הדין מאיה צחור ובעקבות יעוץ זה הקליטה את הנאשם, פנו היא ואמה לעו"ד ששי גז. לדבריה, ששי גז הסביר לה כי יכולה לפנות להליך אזרחי ולהליך פלילי. לטענתה, אמרו לה כל עורכי הדין כי "משטרה הם אויבים, משטרה הם מושחתים, פרקליטות הם מפלצות, כאילו גם מהפסיכולוגית שמעתי את זה, גם מהפסיכיאטרית שמעתי את זה, גם מעורכי הדין שמעתי את זה" (ע' 88 ש' 4). בדברים אלה ניסתה המתלוננת להסביר מדוע השתתה את הגשת התלונה עד לחודש אוקטובר 2014, כ-15 חדשים לאחר האירועים הנטענים.

דומה שאין צורך להרבות בדברים על אי המהימנות הבולטת בדבריה של המתלוננת. טענתה כאילו כל הפסיכולוגים, כל הפסיכיאטרים וכל עורכי הדין

המרובים שאליהם פנתה קראו לשוטרים מושחתים ולפרקליטים מפלצות על מנת לשכנע אותה שלא להגיש תלונה – הינה כוזבת בעליל ויש בכך ללמד שתיים:

ראשית, על חוסר האמינות של המתלוננת. **שנית**, על כך שאין למתלוננת כל הסבר מתקבל על הדעת לשיהוי בהגשת התלונה. הדברים נאמרים למרות שהפסיקה מוכנה לקבל שיהוי בהגשת תלונה בעקבות טראומה וכיו"ב. ואולם, במקום בו המתלוננת נותנת הסבר לכבישת עדותה והסבר זה נמצא לא אמין, כמו במקרה דנן, יש בכך לשמוט את הקרקע מתחת להגשת התלונה בשיהוי רב וממילא לפגום באמינותה עד כדי אי יכולת לקבלה, מטעם זה בלבד.

163. בהמשך לאמור, איש לא הופתע כאשר אמרה המתלוננת כי היא מניחה שאף אחד מאותם אנשים שהזכירה לא יאשר את דבריה (ע' 316 ש' 9).

164. ראוי לציין גם את התנגדותה של המתלוננת, שהובאה על-ידי הפרקליטה, לוותר על החיסיון בינה לבין עורכי הדין שליוו אותה; מטרתו של חיסיון עו"ד-לקוח היא ברורה: מניעת חשיפת מידע העלול לפגוע בלקוח ומתן האפשרות ללקוח לחשוף בפני עו"ד את הפרטים המלאים. בענייננו, המתלוננת פרשה, בהרחבה, הן במכתביה, הן בהודעותיה, הן בראיון לערוץ 10 והן בבית המשפט, את כל ההשתלשלות שהיתה בינה ובין ****, לטענתה. קשה היה להעלות על הדעת כל סיבה מדוע תבקש להסתיר את הדברים שמסרה לעורכי דינה, אלא ככל שהמידע שמסרה להם עלול לחשוף גרסאות עובדתיות סותרות נוספות, השונות מאלה שנמסרו לבית המשפט, או מניעים פסולים העומדים בבסיס התנהלותה.

למזלנו, המכתב של עוה"ד גיל (8/נ) מלמד כי הסיבה להתנגדות המתלוננת לחשיפת תוכן שיחותיה עם עוה"ד – קשור לגרסאות עובדתיות שונות וסותרות שמסרה להם במהלך שיחותיה איתו.

גרסת המתלוננת בפני עוה"ד גיל כסיבה יחידה לזיכוי

165. בבית המשפט השמיעה המתלוננת גרסה שבה פרטה את הדרך שבה פגע בה ****, באירועים השונים: לטענתה, באירוע הראשון **** יצא לחצר, קרא לה לצאת, כשיצאה מצאה אותו כשמכנסיו מופשלים ואיבר מינו במצב זקפה, הוא חסם לה את הדרך וביקש שתיגע לו באיבר המין, היא נגעה באיבר מינו והלכה.

לטענת המתלוננת, באירוע השני עלתה למשרד להביא עלונים, **** עלה אחריה, נעל את הדלת, דחף אותה על הכיסא שהיה במשרד, דחף את איבר מינו לפיה ומיד לפני שגמר הוציא את איבר מינו וגמר מחוץ לפיה. מיד לאחר מכן קמה ויצאה מהמשרד.

לטענת המתלוננת, באירוע השלישי **** הציע לה להתלוות אליו למסיבה בקונסוליה הצרפתית. מיד בתום המסיבה הציע לקחת אותה טרמפ. עם עלייתה לרכב **** אמר לה כי הוא רוצה לדחוף לה אצבעות ושלח את ידו לתחתונה. המתלוננת אמרה לו "סע מפה". **** נסע לחניון צדדי שם עצר את הרכב, הרכין את ראשה בכוח לאיבר מינו ומיד לפני שגמר הזיזה המתלוננת את ראשה.

166. ואולם, לעוה"ד גיל מסרה המתלוננת גרסה שונה, בתכלית. גרסה זו באה לביטוי במכתב ששלח עוה"ד גיל ל**** (8/נ) בו הוא מפרט את טענותיה של המתלוננת כלפיו בסעיף 4 למכתב נ/8 באירוע הראשון "אחר שביקש **** מ**** לבוא לחצר וחשף את איבר מינו בפניה ודרש ממנה לגעת לו באיבר המין, **** עזבה את המקום **מבלי שתיגע באיבר מינו**, בסתירה גמורה לעדותה בבית המשפט, בה טענה כי נגעה באיבר מינו של ****.

יתר על כן, לפי אותו סעיף "ולאחר כמה ימים כשנפגשו הזהירה את **** כי לא יתקרב אליה יותר" גרסה שעומדת בסתירה מוחלטת לעדותה בבית המשפט ולגרסאות שמסרה בפני כל האנשים ששוחחו עמה על יחסיה עם הנאשם.

לסיכום, גרסתה של המתלוננת בפני עוה"ד גיל לא כללה מגע מיני, כלשהו וסתרה, באופן מוחלט, את גרסתה בבית המשפט.

167. גם גרסת המתלוננת, כפי שנמסרה לעוה"ד גיל לגבי האירוע השני, סותרת, באופן מוחלט, את עדותה בפני בית המשפט. לפי דבריה לעוה"ד גיל, לאחר ש**** חשף את איבר מינו בפניה – דרש ממנה לעשות בו מין אוראלי. ואולם, היא לא עשתה בו מין אוראלי, אלא עזבה מיד את המקום, נסערת, לאחר ש**** נגע בחזה.

בבית המשפט העידה המתלוננת עדות שונה, באופן מהותי, לפיה באותו אירוע מצצה את איבר מינו של הנאשם, כזכור. דברים אלה מלמדים על חוסר האמון המוחלט שיש לתת במתלוננת.

המתלוננת גם טענה בסוף סעיף 5 כי "לאחר האירוע יצאה מהמקום נסערת, ספרה על הדברים לחברתה. מאוחר יותר התוודעה מרשתי לכך כי גם אותה חברה נפלה קורבן להתנהגות דומה מצדו של ****"

כידוע, גם בנקודה זו מסרה המתלוננת עדות שונה בבית המשפט. לדבריה, לאחר האירוע ספרה על הדברים ל**** ולא ל****.

168. גם התיאור שמסרה המתלוננת בפני עוה"ד גיל לגבי האירוע נשוא האישום השלישי, בקונסוליה, סותר, באופן מהותי, את עדותה בבית המשפט. לפי סעיף 6 למכתב, אמר **** למתלוננת כי "עדי ורעייתו יאספו אותה לעבודה" (ולא שיפגשו

אותה בקונסוליה, כפי שהעידה המתלוננת), הוא כפה על המתלוננת מין אוראלי ואז המתלוננת **"דרשה לרדת מהרכב ו**** אכן הוריד אותה בדרך"**. דברים אלה סותרים את עדותה של המתלוננת בבית המשפט: המתלוננת לא דרשה לרדת מהרכב אלא ביקשה מ**** להסיע אותה לאחר סיום האינטראקציה המינית ביניהם.

169. בסעיף 11 למכתב צוין כי המתלוננת לא הגישה תלונה במשטרה **"מתוך התפשרות ומידת הרחמים"**. דברים אלה שונים, לחלוטין, מהדברים שהעידה המתלוננת בבית המשפט.

170. המתלוננת אשרה, בבית המשפט, כי במהלך פגישתה עם עוה"ד גיל **"סיפרתי לו את כל המקרים... פשוט תיארתי בפניו את כל המקרים, מקרה אחר מקרה" (ע' 88 ש' 20)**.

171. לא זו אף זו, אמה של המתלוננת העידה כי לא זו בלבד שהמתלוננת מסרה לעוה"ד גיל את כל הדברים שנכתבו במכתבו, אלא שהיו ביניהם חילופי טיוטות, בהן תקנה המתלוננת את תוכן המכתב לגבי האירועים עד לגיבושו הסופי של המכתב **"שלחנו לו כל מיני תיקונים לגבי העובדות" (ע' 351 ש' 9)**.

172. **במכתב זה דרשה המתלוננת, לא פחות מ- 1,840,000 ₪**. המתלוננת הסבירה בבית המשפט כי **"אני לא חושבת שבלדרוש פיצויים יש משהו רע" (ע' 92 ש' 18)**.

173. המתלוננת אשרה, בעדותה, כי המכתב נ/8 משקף את הדברים שמסרה לעוה"ד גיל.

174. הפער הקיצוני בין הגרסאות שמסרה המתלוננת לבית המשפט ולעוה"ד גיל מקים עילה עצמאית, יחידה ומספקת לזיכוי מוחלט של **** מהעבירות המיוחסות לו ולאי מתן אמון בגרסת המתלוננת, באופן מוחלט.

175. בעקבות מכתביו של עוה"ד גיל נקבעה פגישה בין הצדדים. למרות ניסיונה של המתלוננת להציג את עצמה כמי שלא התעניינה בכסף **"הכסף שלהם לא עניין אותי אבל רציתי, כאב לי, רציתי לדעת כאילו למה אתם לא עושים עם זה שום דבר?"** – נאלצה המתלוננת להודות שהגיעה לארץ, במיוחד, לשם השתתפות באותה פגישה **"אני קניתי במיוחד כרטיס טיסה לארץ בשביל להגיע לארץ... הגעתי עד לפה לישראל במיוחד להגיע לפגישה" (ע' 41 ש' 19-21)**.

176. חשוב לציין, בהקשר זה, כי המתלוננת העידה בבית המשפט כי מסרה לעוה"ד ששי גז בדיוק את אותה גרסה שמסרה לעוה"ד גיל (ע' 294 ש' 15); גרסה שאנו יודעים, בדיעבד, שעומדת בסתירה גמורה לעדותה בבית המשפט.

177. בבית המשפט אישרה שמסרה את אותם דברים גם לעוה"ד מאיה צחור (ע' 308 ש' 8).

היעדר מהימנות של גרסתה הכבושה של המתלוננת

178. בהמשך לדברים שנאמרו בסעיף הקודם, על מנת שלא ייוצר רושם שתאוות בצע הביאה את המתלוננת ארצה, במיוחד לפגישה זו, טענה המתלוננת שבבוקר אותה פגישה החליטה שלא תשתתף באותה פגישה **"ואמרתי אני הולכת להתלונן במשטרה"** (ע' 91 ש' 21). לדבריה, בבוקר הפגישה אביה דיבר עם עו"ד גיל **"הוא אמר לו אתה רוצה תדבר איתם, אתה לא רוצה אל תדבר איתם, **** לא מעוניינת"** (ע' 310 ש' 2).

דא עקא, גם גרסה זו של המתלוננת נסתרה על-ידי אמה והן על-ידי מעשיה, בפועל. במהלך המשפט הסתבר כי המתלוננת לא הודיעה לאיש דבר על "החלטה" זו. היא אפשרה לעוה"ד להיפגש עם נציגי הצד שכנגד ולנסות לסחוט מהם כספים. יתר על כן, העובדה שעוה"ד גיל שלח מכתב נוסף (נ/9), זמן רב לאחר אותה פגישה מלמדת כי המתלוננת אפשרה לו לנסות ולמצות את הליך הסחיטה של **** ולא, כטענתה, שהחליטה בבוקר הפגישה לפנות ולהגיש תלונה במשטרה.

גם בנקודות אלו נסתרת עדותה של המתלוננת על-ידי עדות אמה. לדברי אמה, היא זו ששוחחה עם עוה"ד גיל ושיחה זו התנהלה רק לאחר סיום הפגישה. לדבריה, עוה"ד גיל לא ידע, מראש, על אי הגעת המתלוננת **"אחר כך, למפרע, הוא התקשר לשאול מה קורה... אמרנו הילדה לא מוכנה לבוא"** (ע' 352 ש' 17).

אמה של המתלוננת אף אשרה כי רק **"אחרי איזה תקופה"** (לאחר פגישת עוה"ד גיל עם עדי טלמור) ... ****** החליטה שהיא רוצה להתלונן במשטרה"** (ע' 353 ש' 2).

179. כך או אחרת, חרף דבריה הנזכרים של המתלוננת חלפה כחצי שנה (!!!) בין מועד הפגישה הנזכר ובין החלטתה להגיש תלונה למשטרה עד שהגישה תלונה למשטרה, בפועל בחודש, ספטמבר 2014.

אינדיקציות נוספות לתחושת הקרבה של המתלוננת כלפי הנאשם בתקופה שלאחר ה- 15.7.13

שיתוף הנאשם בהצעה מינית שקבלה המתלוננת

180. לבית המשפט הוצגה תמונה נ/16 בה נראית המתלוננת מצולמת עם אדם נוסף העונד תליון של אירועי המכביה. כידוע, אירועי המכביה היו לאחר ה-13.7.15, דהיינו לאחר האירוע הנטען בקונסוליה.

181. המתלוננת הודתה כי האדם הנראה בתמונה, או אדם אחר, הציע לה תשלום של \$5,000 אם תבלה איתו את הלילה (ע' 329 ש' 14- ע' 330 ש' 4). מעבר לתמיהה שאנו מוצאים לנכון לעלות מדוע מכל הבחורות שבבר פנה אותו אדם דווקא למתלוננת בהצעה מינית, מן הסוג הזה, אנו מוצאים לנכון לציין את הודעתה של המתלוננת שלאחר שקבלה הצעה מינית זו – שיתפה את **** בכך.

שיתוף ****, לאחר שתקף אותה מינית מספר פעמים, לפי הטענה, בהצעות מיניות שקבלה מגבר אחר – מפריד, לחלוטין, את טענת המתלוננת על כך שראתה ב****, באותו שלב, כמי שתקף אותה מינית ועולה בקנה אחד עם גרסתו של **** כי זמן רב לאחר ה-13.7.14 המשיכה המתלוננת לשמור עמו על קשר קרוב וחם (ע' 94 ש' 20)

חזרתה של המתלוננת אל הנאשם, פעם אחר פעם, לאחר שלטענתה פגע בה מינית

182. בניגוד לטענת המתלוננת, ****, כזכור, טען כי מערכת היחסים בין השנים היתה בהסכמה.

אין ספק כי אילו הותקפה המתלוננת על-ידי **** ואילו נעשו בה מעשים בניגוד לרצונה, לא היתה שבה למחיצתו של **** והיתה נמנעת, בכל מחיר, מאינטראקציות איתו.

183. בפועל, כידוע, המתלוננת שבה לאחר כל אירוע ל****, היא חפשה את חברתו ונהגה, לכל דבר ועניין, כמי ניהלה פרשת אהבים עם **** ולא כמי ש**** פגע בה, בניגוד לרצונה.

184. ניתן היה להבין את הדברים אם המתלוננת לא היתה עומדת על טיב ואופי מעשיו של ****. ואולם, המתלוננת אישרה, פעם אחר פעם, כי הבינה ש**** טומן לה מלכודות, כלשונה, והוא מבקש לפגוע בה מינית. יתר על כן, המתלוננת ציינה כי עוד לפני שהתרחש האירוע הראשון, בעקבות האירוע בבר – כבר חששה מ****. היא ציינה שבאירוע הראשון הרגישה ש**** פגע בה מינית ומטעם זה אף שאלה אותו אם התכוון למעשיו והוא השיב לה שכן. ממילא, לאחר האירוע הראשון, גם ככל שהיו ספקות, היו אמורים ספקות אלה להיות מוסרים והמתלוננת אמורה היתה להבין כי **** התכוון לפגוע בה מינית.

חרף זאת, כזכור, המתלוננת המשיכה בקשר קרוב ורגיל עם ****, גם לאחר האירוע הראשון, למרות שבאותה תקופה, בעצם, לא היתה אמורה להגיע כלל לסביבתו, שכן היא עבדה ב"גראנד קפה" ולכל היותר ביצעה עבודות יח"צ כלליות שאינן דורשות הגעה לעסק של ****. חרף זאת, כאמור, המתלוננת בחרה לשוב ולהימצא בחברתו של ****. בתקופה זו התרחש האירוע השני, לטענתה. המתלוננת לא הסבירה כיצד מתיישבת התנהגותה עם טענתה כי חששה מ**** לאחר שפגע בה מינית.

יתר על כן, לטענת המתלוננת גם במהלך האירוע השני הבינה ש**** פוגע בה מינית ושטמן לה מלכודת. חרף זאת, גם לאחר אירוע זה, המתלוננת ממשיכה גם לאחר מכן ועד ליום 14.7.13 לחפש את קרבתו של **** ולהימצא לידו על אף שלא היתה אמורה להיות שם, כאמור.

185. ממילא יובן שגם הגעתה למסיבה בקונסוליה, שעל הקשיים בה אנו עומדים, בנפרד, בסיכומים אלה, עומדים בקושי עצום הן בהגעה לאירוע, הן כשהמתלוננת בוחרת להגיע למקום ברכבו של ****, למרות שהמקום נמצא דקות הליכה ספורות מקפה פריז, הן לאור התנהגותה מיד לאחר האירוע, בשלבים השונים, כאשר ברור כי יכולה היתה לצאת מהקונסוליה ולחזור ברגל או להגיע למרכז העיר בהליכה של דקות ספורות וחרף זאת היא נשארת עם **** ברכב, היא נשארת עמו כשהוא נוגע ברגלה, לטענתה, במהלך הנסיעה, היא זו שמבקשת ממנו לנסוע ולהסיע אותה, במקום לצאת מהרכב מיד עם יציאתם מהמסיבה ובתגובה לכך שהוא נוגע ברגלה... בהגיעם לחניון וכאשר הרכב עוצר היא בוחרת להישאר ברכב ולא יוצאת ממנו. גם כאשר **** יוצא מהרכב, בסוף האירוע, היא בוחרת לא לצאת מהרכב ובמקום ללכת משם, מרחק מאות מטרים למרכז העיר ודקות הליכה ספורות ל"קפה פריז" – היא מעדיפה להישאר בחברתו של **** ולנסוע איתו למרכז הקניות "ממילא", על אף שמדובר במקום המצוי במרחק מאות מטרים, בלבד, מהמקום. כל אלה מלמדים כי המתלוננת לא חשה, בשום שלב, כי היא מאוימת על ידי **** או כי היא חוששת ממנו. הדבר נובע מכך שכטענת ****, כל אקט מיני שהיה ביניהם – היה אקט מוסכם.

186. חיזוק ממשי לכך ניתן למצוא גם בהתנהגותה של המתלוננת לאחר ה-14.7.13. כזכור, לשיטת המתלוננת, "הבינה" לאחר אותו אירוע ש**** פוגע בה מינית (הבנה שלה טענה אף בסוף כל אחד מן האירועים הקודמים...).

ניתן היה לצפות, אם כן, כי המתלוננת תעשה הכל להימנע מחברתו של ****, כפי שאף אשרה בעדותה בהקשר זה ראוי לציין את דברי המתלוננת כי שום כסף בעולם לא היה גורם לה להישאר בחברת אדם שתקף אותה מינית (ע' 182 ש' 14-11). חרף זאת, לפי מגוון רחב של ראיות שהבאנו – גם לאחר ה-14.7.13 המתלוננת שמרה על

קשר רצוף וחם עם ****, למרות הכחשותיה וטענתה כי נתקה איתו כל קשר. הראנו כי היא המשיכה להגיע, באופן רצוף, ל"קפה פריז". מכל בתי העסק של קבוצת "פאנדס גרופ" שאותם יח"צנה – הרגישה נוח, חם ובטוח דווקא בחברתו של **** ב"קפה פריז, כפי שהעידו על כך ****, **סימון אגסי** ואף המתלוננת עצמה נאלצה להודות בכך. עובדה זו, כשלעצמה, מלמדת כי המתלוננת רצתה את חברתו של **** גם לאחר ה-14.7.13.

נציין אף את העובדה שהמתלוננת יכולה היתה, כל העת, לעבוד ב"גראנד קפה" שנוהל על ידי שרה, היא מי שהפגינה כלפי המתלוננת חיבה וסימפטיה רבים. חרף זאת, כאמור, דווקא חברתו של **** – נעמה למתלוננת בשבועות שלאחר ה-14.7.13.

187. ואולם, לא מדובר בסוף פסוק. גם לאחר מסיבת סיום המכביה המשיכה המתלוננת לחפש את קרבתו של ****. הדברים באים לביטוי הן בעדותו של הנאשם והן בפלט השיחות נ/19 המלמד על כך שהמתלוננת המשיכה להתקשר ל**** ולהיות איתו בקשר, גם לאחר סיום עבודתה בפרויקט המכביה.

188. חזרות אלה של המתלוננת אל הנאשם בולטות, במיוחד, לאור האזהרות העקביות ששמעה מהסובבים אותה, לטענתה.

כך, לדוגמא, העידה אמה כי לא היתה שאלה שלאחר 17.8.13, המועד שבו שוחחה המתלוננת עם אמה, שהמתלוננת לא תחזור לסביבתו של **** ותנתק עמו כל קשר.

189. חזרתה של מתלוננת, פעם אחר פעם, מלמדת על כך שלא נפגעה על-ידי **** גם לאור עדותה של ****, לפיה לאחר כל אירוע בו סברה שהמתלוננת נפגעה על-ידי ****, התרתה בה לא לשוב ולהימצא בחברתו (אם נפגעה על ידו, כמובן). לדברי ****, אזהרה זו נשנתה לאחר כל מקרה ולאחר כל שיחה. ממילא יובן שחזרתה של המתלוננת לחברתו של **** חרף אזהרות אלה, לכאורה, מלמדת כי **** לא פגע בה, מעולם, וכי היא ביקשה את חברתו במשך זמן רב, שבועות ארוכים לאחר האירוע בקונסוליה; דבר בו יש ללמד שכל היחסים ביניהם נעשו בהסכמה מלאה (ע' 395 ש' 10, ע' 403 ש' 8).

היעדר תלות כספית של המתלוננת בנאשם

190. ראוי להדגיש כי בד בבד עם טענת המתלוננת כי נזקקה לכסף, לשם לימודיה, אשרה המתלוננת כי סיימה את הליך ההרשמה לאוניברסיטה בוינה עוד לפני האירועים, כי עבדה, באופן מלא, ב"גראנד קפה" וכי מעבר לכך עבדה כ"ח"צנית עבור כל העסקים שבקבוצת "פאנדס גרופ", כאשר במקרה האחרון מדובר בהרבה מאוד עסקים (ע' 122 ש' 12).

191. המתלוננת אשרה כי עדי היה הבוס הישיר שלה (ע' 124 ש' 19).

192. מכל אלה אתה למד שלא ניתן לומר כי המתלוננת נטלה חלק באינטראקציות המיניות מחשש להיפגע כלכלית, שכן עדי הוא זה ששילם את שכרה, מחד, והמתלוננת יכולה היתה, בכל עת, להתפרנס בכבוד גם מבלי ליח"צן את בר "הצעצוע", תוך "הסתפקות" ביח"צון יתר העסקים הרבים בקבוצת "פאנדס גרופ" ו/או עבודה במשמרות רבות יותר ב"גראנד קפה" כפי שעשה לאחר אירועי המכביה, בפועל.

דוגמאות נוספות להסתרת האמת מבית המשפט על-ידי מתלוננת

193. ראוי לציין כי מתלוננת, בניסיון להרשים את בית המשפט, סיפרה כי *** פגע בה כאשר פרסם נגדה סטטוס בפייסבוק. המתלוננת "שכחה" לציין כי *** לא היתה ברירה אלא לפרסם את תגובתו, לאחר שהמתלוננת פנתה לערוץ 10 והתראיינה שם במהדורת החדשות המרכזית של השעה 20:00 בערב תוך שהיא חושפת את שמו של *** ומתראיינת, באופן שחושף אותה, באופן מוחלט, גם אם פרטיה לא צוינו.

זוהי דוגמא נוספת לכך שהמתלוננת בחרה לא לגלות לבית המשפט את התמונה המלאה לגבי הפרשה.

הכנת המתלוננת לעדות במשטרה או בבית המשפט

194. ראוי לציין כי מעבר להכנה שנמשכה יומיים, שערכה המתלוננת עם הפרקליטה, באופן יוצא מן הכלל, היה בידיה חלק מהראיות, באופן שיכולה היתה לשמוע את השיחות שהוגשו לבית המשפט, מכיוון שאלה הוחזקו בביתה (ע' 109 ש' 1).

195. באופן יוצא דופן, להגעתה של המתלוננת למסור עדות במשטרה, קדמה הכנה גם עם עורכת הדין רויטל סוויד, עו"ד פלילית מן השורה ראשונה (ע' 111 ש' 1). מדובר בהתנהלות יוצאת דופן, שלא ניתן לה כל הסבר. העובדה שהמתלוננת זקוקה למספר כה רב של עורכי דין בדרך, ול"חזרות" על עדותה לקראת מסירתה במשטרה – מלמדות כי אמירת האמת לא היתה הדבר המובן מאילו למתלוננת, ולפיכך נזקקה לעזרה חיצונית.

הסיבה להתנהגות המתלוננת

196. נפש האדם היא מורכבת. לא תמיד ניתן להבין מה מניע אדם לבצע פעולות ובוודאי לא לשקר, ואולם, בענייננו אשרה המתלוננת כי לאחר שהתגלה הקשר של *** עם

**** "נכנסתי למקום של לבוא ולהרוס אותך ולבוא ולהרוס את השם שלך" (ע' 115 ש' 6).

197. המתלוננת טענה כי המניע לתלונתה היה להזהיר אנשים ומתלוננות אחרות מפני ****. לטענתה, זו היתה הסיבה שבגללה פנתה לערוץ 10 והתראיינה שם תוך חשיפת שמו של ****.

ואולם, טענה זו – שקרית בעליל; כזכור, האירועים היו בחודש יולי 2013. המתלוננת לא הזהירה אף אחת מחברותיה מפניו של **** ולא הזהירה אף אחת מהעובדות האחרות של **** מפניו, מלהימצא בחברתו או ממגע פיזי איתו, כל אלה תוך שהיא ממשיכה להגיע לבר "הצעצוע" עד למועד טיסתה לוויה באמצע ספטמבר 2013 ועל אף שהיא שומרת על קשר עם חברותיה בביקוריה בארץ. אילו היתה כוונתה כנה – אין ספק שהיתה עושה זאת מן הרגע הראשון ונזהרת בעצמה. נציין שגם שותפתה לדירה וחברתה הקרובה של המתלוננת, ברית, המשיכה לעבוד עם ****, כל השנים, והמשיכה גם לאחר פתיחת החקירה המשטרתית.

את פניתה לערוץ 10 **"אני החלטתי שאני רוצה ללכת לערוץ 10"** יש לקרוא בהמשך למכתב 9/9, והגשמה של האיום שהופיע באותו מכתב, שאם **** לא יהיה מוכן לשלם 1,840,000 ₪, יש כוונה לפעול נגדו **"לרבות מבחינה תקשורתית"**. התנהלותה של המתלוננת באמצעות עורך-דינה היו בגדר סחיטה באיומים והפניה לערוץ 10 היתה הגשמה של אותו איום, בשל סירובו של **** להיכנע לסחיטה.

השמדת הראיות על-ידי המתלוננת

198. כפי שצוין למעלה, בידי המתלוננת הוחזקו ראיות רבות שיכלו לבסס את טענת **** על-כך שהקשר בינו ובין המתלוננת היה קשר רצוני והדדי; הן ברשימת שיחות, הן בתוכן מסרונים והן בתוכן תכתובות פייסבוק ואינסטגרם. במהלך המשפט הסתבר כי לא זו בלבד שהמתלוננת דאגה למחוק את כל התרשומות במכשיר הטלפון שלה, אלא שהיא דאגה למחוק מחשבונות הפייסבוק והאינסטגרם שלה, בצורה יזומה ומתוכננת היטב, את כל התמונות ו/או המסרים שיכלו להציג באור שונה מזה שביקשה להציג (ע' 302 ש' 14 ואילך, ע' 328 ש' 23). העובדה שבחרה לעשות זאת מיד לאחר חקירתה במשטרה, מן הסתם בעצת מי שנתן לה יעוץ משפטי באותה תקופה, הינה חיזוק ממשי לטענת ****.

199. טענת המתלוננת שמחקה את חשבון הפייסבוק שלה **"בשביל לשמור על עצמי ולהגן על עצמי מכן העולם הזה של הסושל מדיה"** (ע' 131 ש' 18) הינו מגוחך, במיוחד, ביודענו שהמתלוננת סגרה חשבון פייסבוק אחד ופתחה חשבון שני, וכן לאור העובדה שכל אותה תקופה ניהלה חשבון אינסטגרם.

200. גם העובדה שהמתלוננת בחרה לצלם עמודים מסוימים מתוך חשבון הפייסבוק שלה, ולשמור אותם בתיקה, על כל צרה שלא תבוא, בלי למסור אותם למשטרה או לפרקליטה – מלמדת על כך שמדובר במתלוננת מתוחכמת שסגרה את חשבונותיה, ברגע שהבינה שתוכנם סותר את התיזה שמבקשת להציג.

201. באופן לא מפתיע, המתלוננת לא יכולה היתה להשיב מתי צילמה, לדוגמא, את דף הפייסבוק נ/3, אם הדבר היה שבועות, חודשים או שנים לאחר האירועים... (ע' 136 ש' 12).

202. חיזוק לטענתנו ניתן למצוא בכך שכאשר הציע לה הסניגור, באמצעות המתמחה עידן, ממשרדו, "להחיות" את חשבון הפייסבוק – הודיעה המתלוננת כי היא אינה מוכנה לאשר שחזור של החשבון, בד בבד עם טענתה שאינה זוכרת את הסיסמה. תגובה זו מלמדת, כי המתלוננת יודעת ששחזור חשבון הפייסבוק שלה עלול לחשוף מידע שיש בו לסתור, באופן מוחלט, את טענותיה כלפי **** (ע' 303 ש' 21).

ביטויים ליחסי הקרבה של המתלוננת עם הנאשם

שיתוף הנאשם בפגיעה מינית קודמת

203. **** טען שבין המתלוננת ובינו התפתחו יחסים של קרבה ואמון שבסופו של דבר אף הובילו לקשר המיני.

204. ראיה לכך ניתן למצוא בכך שהמתלוננת בחרה לספר לו, מכל האנשים בעולם, על תקיפה מינית קודמת שעברה.

המתלוננת אישרה שהיו לה חברים ובני זוג, אף לאחר אותה תקיפה מינית, ולאיש מהם לא סיפרה על אותו אירוע. היא ציינה שלא סיפרה על כך אפילו להוריה. יש בכך חיזוק של ממש לטענת **** על קרבה עצומה בינו ובין המתלוננת, שנשקה גם לתחום האינטימי.

205. חיזוק ממשי נוסף לכך ניתן למצוא בדברים שכתבה המתלוננת ל**** בנ/3 עמ' 2, שם כתבה לו "**** י ערב טוב... שיתפתי אותך כי אתה באמת קרוב אלי".

בעדותה הראשית ספרה המתלוננת כי לא סמכה על ****, בזמן שסיפרה לו על התקיפה המינית הקודמת ושלכן כתבה לו את נ/3. גרסה זו שהיתה תמוהה, מלכתחילה, ודאי לאור תוכנו של נ/3 התגלתה כשקרית גם לאור דבריה בבית המשפט, לפיהם "אני מסבירה, לספר דבר כזה לא טריוויאלי... זה דבר שקשה לספר אותו, לכן כשאתה רוצה לחשוף דבר כזה שקרוב אליך זה באמת צריך להיות מישהו שאתה סומך עליו" (ע' 230 ש' 7).

דברים אלה מחזקים מאוד את טענת **** על כך שהקשר המיני בינו ובין המתלוננת התפתח על רקע קרבה ואינטימיות שהתפתחה ביניהם ובאה לביטוי, בין היתר, בכך שהמתלוננת שתפה אותו בתקיפה מינית שעברה.

בהקשר זה חשוב לציין שהמתלוננת אישרה כי דבריה נכתבו קרוב לאירוע הראשון (ע' 139 ש' 18).

עדות ****

206. מטעם התביעה העידה גם ****. *** הגדירה עצמה כחברה טובה של המתלוננת, שהיתה שותפתה לדירה ושמרה איתה על קשר כל השנים, עד היום.

207. לטענת המתלוננת, לאחר האירוע השני חזרה לדירתה כשהיא בוכה ונסערת "הייתי בחרדה מהמצב עצמו, חרדה מהחלום עצמו". לטענתה ספרה ל**** את כל מה שהיה בשני האירועים הקודמים (213 ש' 11, 2). המתלוננת הכחישה שצחקה במהלך השיחה עם **** והכחישה ש**** שאלה אותה אם היא רצתה זאת ואם היא נמשכת ל****. כפי שנראה להלן, **** היא חברה טובה מאוד של המתלוננת והשתים מקיימות קשר חברי קרוב מאז שנת 2013.

ואולם, עדותה של **** בנקודה זו מאלפת:

מסתבר שלאחר שהמתלוננת סיפרה ל**** על מה שאירע – מוצאת **** לנכון לשאול אותה, בצורה הטבעית ביותר, אם רצתה זאת. ברור לכל כי אילו היתה המתלוננת מספרת באזני **** אירועים בהם כפה עליה **** יחסי מין או עשה בה מעשה בניגוד לרצונה – לא היתה מעזה **** לשאול אותה אם היא "רצתה זאת" ... הצגת השאלה מלמדת כי בסיפור ש**** שמעה מפי המתלוננת לא נטען, בשום אופן, ש**** עשה במתלוננת מעשה כלשהו בניגוד לרצונה.

יתר על כן, **** העידה כי שאלה את מתלוננת "רצית שזה יקרה? לא רצית שזה יקרה? זה מה שניסיתי להבין באותו רגע וזה לא היה ברור" (ע' 376 ש' 9). ברור לכל שאילו סיפרה מתלוננת ש**** כפה עליה דבר מה, לא היתה שואלת אותה **** אם היא רצתה שהדבר יקרה וודאי לא היתה אומרת שמתאורה של מתלוננת לא היה ברור אם היא רצתה שהדבר יקרה, או לא...

208. על כך שכבר בזמן אמת לא כללו תיאוריה של המתלוננת כל כפיה מצד **** ניתן ללמוד גם מדבריה המסויגים של ****, לפיהם כשספרה לה המתלוננת על ההתרחשות עם ****, אמרה "בין אם זה בהסכמה ובין אם לא, בפני עצמה יש פה סיטואציה שנראית לי מוזרה מכל הבחינות, לקרוא לעובדת שלך ולהמתין לה בחוץ והמכנסיים מופשלים? היא רצתה את זה? כאילו אני לא יודעת?" (ע' 378 ש' 15).

דבריה אלה של **** מלמדים כי כבר בזמן אמת היה ברור לה שהמתלוננת רצתה את האינטראקציה המינית עם ****.

209. גם שאלתה של **** למתלוננת אם היא נמשכת ל****, לאחר שזו סיפרה לה מה אירע בשני האירועים האחרונים מחייבת מסקנה דומה. אילו שמעה **** מפי מתלוננת ש**** תקף אותה מינית – לא היתה מעזה לשאול אם היא נמשכת ל****. שאלה כזאת תיתכן אך ורק במקרה שבו שמעה על אינטראקציה הדדית ומשותפת.

210. ראוי לציין כי הזדהותה של **** עם חברתה הטובה בלטה לאורך עדותה וברור היה מהעדות כי היא מוכנה להפריז לטובת המתלוננת, מתוך סברה שהדבר יועיל למתלוננת. כך, למשל יש לקרוא את תיאוריה של **** כאילו במספר הזדמנויות, כאשר היא ומתלוננת יצאו לבקר אצל חברים "כשאנחנו יושבים אצל חברים... והיא פתאום משתטחת על הרצפה ולא מוכנה לקום ומתחילה לבכות" (ע' 376 ש' 23) מעבר לאירוע בזוני, כאשר ברור לכל שדברים כאלה לא היו ולא נבראו כאשר אפילו המתלוננת לא טוענת לקיומם של אירועים כאלה.

211. באופן דומה סיפרה **** על כך שכל מה שעשתה המתלוננת, מעבר לשעות העבודה, היה לבכות וכי לא היו יציאות לבילויים של המתלוננת (ע' 384 ש' 13), כאשר בחקירתה הנגדית נאלצה לאשר את היפוכו של הדבר, כאשר הוצגו בפניה התמונות נ/ו-6 ו-13 בהן נראה מבלה עם המתלוננת, הן בירושלים והן בתל-אביב, בחודשים אוגוסט וספטמבר 2013 (ע' 405).

212. דוגמא נוספת לכך היא ניסיונה של **** "להרחיק" את מתלוננת מבר "הצעצוע" לאחר מסיבת סיום המכביה וטענתה שהמתלוננת לא שבה לבר לאחר אותה מסיבה (ע' 405 ש' 2) במקום בו המתלוננת בעצמה, כזכור, הודתה ששבה לבלות בבר הצעצוע עד סמוך לפני טיסתה.

213. עדותה של **** סותרת את עדות המתלוננת גם במובן זה שלדברי ****, מסרה לה המתלוננת שהקשר שלה עם **** הסתיים מיזמתה "שהיא שמה לזה סוף" (ע' 399 ש' 9, ע' 400 ש' 5). עדותה של המתלוננת היתה שונה, בתכלית.

214. גם מעדותה של **** עולה שהמתלוננת הסכימה ליחסי המין עם ****. כשנשאלה למה קיימה יחסי מין עם ****, בכל זאת, השיבה "אני חושבת שהיא מעדיפה לתת, מאשר שיקחו ממנה בכוח" (ע' 401 ש' 15). תשובה זו, שניתנה כסיכום של שיחותיה של **** עם המתלוננת, מספרת לנו כי **** הבינה שהמתלוננת, בעצם, שיתפה פעולה, באופן מלא, שכן אין כל טענה, במקרה שלפנינו, ש**** איים עליה בכוח או השתמש כלפיה בכוח שחייב אותה "לתת".

215. חיזוק סופי ומכריע לכך שהקשר המיני בין המתלוננת ל**** היה קשר רצוני וכי בזמן אמת שמעה **** מפי המתלוננת כי הקשר היה קשר רצוני, ניתן ללמוד מתשובותיה של **** בבית המשפט, לפיהן אילו ידעה שבעל-בית כופה את עצמו מינית על עובדות שלו, היתה עוזבת את אותו מקום עבודה, בו בזמן שאילו ידעה שהוא מקיים קשר מיני רצוני עם העובדות היתה ממשיכה לעבוד בו (ע' 402 ש' 3). לתשובה זו משקל רב במיוחד, שכן לפי הטענה המתלוננת שיתפה את ****, בזמן באמת, באופי הקשר המיני שלה עם **** ו****, כפי שהעידה, המשיכה לעבוד עם ****, כמעבד, עוד חודשים ארוכים לאחר מכן. זוהי הראיה הניצחת והברורה ביותר לכך שהמתלוננת סיפרה ל**** שהקשר המיני שלה עם הנאשם היה קשר מיני רצוני והדדי.

יכולת המתלוננת לסיים את הקשר המיני על-ידי חשיפת הקשר

216. המתלוננת אישרה כי **** ביקש ממנה לא לספר לאיש על הקשר ביניהם, כדי שחברתו, איתה הקשר היה בתקופת משבר, לא תיפרד ממנו.

העובדה שהמתלוננת ידעה שדיווח לחברה היה מביא לסיום ה"תקיפות המיניות" כלפיה והעובדה שבחרה לא לפרסם את המידע או להביאו לידיעת החברה; דבר שהיה מביא, בהכרח לסיום הקשר שלה עם **** – מלמד כי ראתה בעצמה שותפת סוד וכי רצתה שהקשר ביניהם יהיה קשר דיסקרטי.

תיאור המתלוננת את התנהגותה במהלך הקשר המיני עם הנאשם

217. חשוב לציין כי המתלוננת אמרה ל**** בשיחה המוקלטת ביניהם כי "אחרי שבנאדם אחד אומר לי לא אני אפילו לא מתווכחת. (אם) אני אומרת לו לא, פעם אחת, הוא מתחיל לשכנע אני פשוט משחררת" (ת/22 ע' 18 ש' 35). דברים אלה שאמרה המתלוננת אמורים היו להסביר מדוע התרצתה ל****. על פי תגובה זו, בעצם, **** שכנע אותה ואז התרצתה לו.

ממילא ברור מדוע ניסתה המתלוננת להסתייג ממשפט זה בבית המשפט (ע' 289 ש' 18 ואילך).

ביטויים נוספים על כך שהקשר המיני בין המתלוננת ל**** היה קשר מוסכם והדדי

218. כעולה מת/3, תמליל השיחה של המתלוננת עם עדי, למדנו כי בסוף שיחתם על פגיעה מינית שעברה מתלוננת, לכאורה, אמרה לעדי "שאני לא אאנוס לך איזה עובד" (ע' 10 ש' 28). בחורה שסיימה, זה עתה, שיחה על פגיעה מינית שעברה לא

היתה משתמשת במשפט מסוג זה, אפילו לא בהומור. העובדה שהמתלוננת דיברה בשפה זו מלמדת כי ברקע אותה שיחה לא עברה כל תקיפה מינית.

219. כן ראוי לציין את דבריה לעדי "אני כן רוצה להאמין שהציצי שלי והתחת שלי לא הולכים לפני" (ע' 314 ש' 17). על כך נאמר "על ראש הגנב בוער הכובע".

220. **ביטוי נוסף לאמור ניתן למצוא בנ/15, תמונה שהעלתה המתלוננת מחשבון האינסטגרם שלה, בה כתבה "דברים טובים קורים כאשר אתה מחייך, או כאשר אתה עירום".** מובן שאישה שעברה תקיפה מינית לא היתה כותבת דברים מסוג זה ובוודאי לא מפרסמת אותם ברבים. המתלוננת אישרה כי מחקה תמונה זו לאחר שהגישה את התלונה במשטרה. תוכן הדברים שכתבה המתלוננת, מחזק את טענתנו כי היחסים שהיו לה עם **** היו יחסים רצוניים, וכי מאחר שידעה שדבריה עומדים בסתירה לתמונה אותה ביקשה להציג במשטרה ובבית המשפט – מיהרה להשמיד את התמונה.

221. במהלך סיכומיה, התייחסה המתלוננת למשפט שנאמר במהלך השיחה בין **** למתלוננת בבר הצעצוע (תמלולים ת/2א עמ' 12 ות/2ב עמ' 14). הפרקליטה ביקשה להסיק מאותו משפט כאילו **** הודה במיוחס לו. דא עקא, שבאותו משפט נאמר, בדיוק: "אין מילים יפות שאני יכול ליפייף את זה. אין .. כאילו אני לא יכול להגיד לך כן אבל זה היה ככה וזה היה פה וזה היה שם. (הפסקה קלה) **ונכון, זה היה בהסכמה והכל. שום דבר...**" בית המשפט מופנה אף לטון אמירת הדברים (ת/2 דק' 55:44).

222. חיזוק לכך ניתן ללמוד מדבריו של **** בהמשך, כאשר **** אומר למתלוננת "**גם אם הייתי מנסה לכפות את עצמי עליך זה לא היה קורה**" (ת/2ב ע' 14 ש' 5) – מכך ניתן ללמוד שנים: **ראשית**, שהפרשנות שביקשה הפרקליטה לתת לדבריו של **** כפי שהובאו בסעיף הקודם, אינה נכונה. **שנית**, שהמעשים היו בהסכמה ולא בכפייה. הציפייה היתה שאם אכן כפה את עצמו על המתלוננת, זו היתה באה ומוחה על התבטאות זאת וחולקת עליה. העובדה שלא עשתה זאת מחזקת את טענותיו של הנאשם..

חוות הדעת נ/29

223. נ/29 הינו חוות-הדעת המאכנת את מתלוננת בליל ה13.7.14, מיד לאחר האירוע נשוא האישום השלישי בקונסוליה הצרפתית. מסמך זה סותר, באופן מוחלט, את גרסתה של המתלוננת ומלמד, **פעם נוספת**, כי המתלוננת שקרה במצח נחושה לבית המשפט ולפרקליטות, בבואה לתאר את האירועים נשוא כתב האישום. למרות

דבריה של המתלוננת כי מיד לאחר האירוע נשארה דקות ספורות במרכז הקניות "ממילא" ולאחר מכן יצאה, ישירות לבית, ונשארה בו שבורה ורצוצה עד הבוקר – מלמד אותנו ת/29 כי יחסי המין עם הנאשם לאחר האירוע בקונסוליה היו רק הפתיח ללילה מלא פעילות: ר' ס' 111 לסיכומנו. הפלט מלמד כי, כטענת ***, המתלוננת בילתה כ-40 דקות באזור ממילא, **וכן באזור רחוב שלומציון המלכה עד לשעה 20:18.**

או אז, נסעה לדירתה בבית הכרם, לשם הגיעה בשעה 20:35. משם יצאה המתלוננת לכיוון התחנה המרכזית של ירושלים, אליה הגיעה כעבור 12 דקות, בשעה 20:47. מהתחנה המרכזית נסעה המתלוננת לשכונת קטמון בירושלים, אליה הגיעה בשעה 21:06.

משם המשיכה המתלוננת לשכונת בקעה בירושלים, שם בילתה עד השעה 23:10. באופן שאינו מפתיע, את ה" גראנד-פינאלה" לאותו ערב סיימה המתלוננת בלא אחר מאשר בר "הצעצוע" שבניהול ***, בשעה 23:55.

תיאום עדויות בין ** לבין המתלוננת**

224. ראוי לציין כי המתלוננת ו**** בחרו להיפגש, זמן קצר לפני הגשת התלונה במשטרה. לטענתה, באופן לא מפתיע, **** היתה זו שרצתה שיפגשו, למרות שכזכור, **** לא ידעה על כוונתה של המתלוננת להגיש את התלונה כעבור ימים ספורים (ע' 294 ש' 2). אשרי המאמין...

225. קושי נוסף, בנושא זה, ניתן ללמוד מהעובדה שמתלוננת הניעה את **** להקליט את ****, ולאחר ביצוע הקלטה נוספת מאשרת **** כי המתלוננת "שמעה את ההקלטה הראשונה ואמרה שזה לא מספיק מפורט והיא מציעה... ליזום הקלטה נוספת" (ע' 474 ש' 14) ואף נתנה לה הנחיות כיצד לבצע את ההקלטה.

המתלוננת מאחלת לנאשם "שנה טובה"

226. **** העיד כי זמן קצר לפני שעזבה את הארץ ובילילה האחרון שבו בלתה בבר "הצעצוע", ביקשה ממנו המתלוננת "לסגור" את השולחן שבו בילתה עם החברים ולשאת בעלויות של המשקאות שצרכו. המתלוננת הכחישה זאת, ואולם פלט השיחות נ/19 מגלה על הודעה זו שנשלחה ביום 7.9.13 בשעה 02:28 לאחר חצות. כפי שציין ****, המתלוננת איחלה לו שנה טובה, באותה הודעה, וביקשה שישלם עבורה.

227. **** טען זאת, כבר בחקירתו (ת/א 69 ע' 11) "היא רשמה לי שכחתי לשלם, השארתי חשבון פתוח, בבקשה תסגור אותו, שנה טובה, זה מה שהיא רשמה לי" (ע' 69 ש' 5). יש למחות על כך שהשוטרים בחרו להתעלם מטענתו של **** ולא בדקו אותה, כבר אז. בדיקת מכשיר הטלפון של המתלוננת, במהלך החקירה, היה מלמד על אמיתות טענת **** ומונע את הגשת כתב האישום נגדו.

יצוין כי **** ביקש מפורשות, מחוקריו, שיפעלו לבדיקת הדבר, גם על ידי הוצאת פלטי תקשורת. "אני מבקש בבקשה שתוציא צו מבית משפט מסלקום (מילה לא בורה) של השיחות, אס אם אסים... אני ביקשתי את זה ואמרו לי שזה רק בצו של משטרה" (ת/א 68 ע' 33).

עדות *** ****

228. בעדותה, העידה **** **** על דברים יוצאי דופן שאמרה לה המתלוננת, שרוחם "אנחנו, הנשים, יכולות להשיג מה שאנחנו רוצות אם רק נשחק את המשחק המתאים".
מסתבר שבעיני המתלוננת – כל העולם במה, וכולנו היינו שחקנים במשחק של המתלוננת.

על כך נאמר "כל המוסיף גורע".

האישומים הנוגעים ל****

229. מערכת היחסים בין **** ל**** היתה שונה, לחלוטין, מהקשר שבין ל**** למתלוננת. הדברים עולים, בפירוש, הן מעדותה של **** והן מת/א 5 – תמלול השיחה שבין **** ו****. מכל אלה עולה כי **** ו**** רחשו חיבה זה לזה, כי הקשר ביניהם הלך והתהדק, בהדרגה, במהלך עבודתם המשותפת והגיע אף לפסים אינטימיים "התחלנו לנהל שיחות, יותר שיחות, והן עברו לפן יותר אישי... אני חלקתי פרטים אישיים עם הנאשם... (ולדוגמא) שהיתה לי בת זוג בעברי כשהייתי בתיכון..." (ע' 411 ש' 13 ואילך), היא אף ספרה ל**** על דיכאונות מהם סבלה.

**** אישרה שכל עוד היו ביניהם יחסי עובד מעביד רגילים בלבד, לא היה ביניהם קשר אינטימי, ורק לאחר שהחלו ביניהם השיחות האישיות, החלה אינטראקציה מינית (ע' 441 ש' 1).

מן העבר השני אשרה ***** כי עד שנודע לה על מתלוננת, ובמהלך כל הקשר המיני בינה ובין ****, היו בינה ובין **** "הרבה שיחות אישיות" (ע' 451 ש' 12). דבר זה מלמד כי כפי שקורה בין בני זוג רבים, קשר אינטימי ושיחות אינטימיות מובילים ואופפים קשר מיני. דבר זה עולה בקנה אחד עם גרסתו של ****, לפיה הקשר בינו ובין ***** עבר לפסים אישיים וחרג מקשרי עובד-מעביד ובתקופה שבה התקיים ביניהם אותו קשר אישי אינטימי – התקיים גם הקשר המיני.

230. כדי להבין עד כמה הקשר האישי שנרקם בין ***** לבין **** היה קשר שוויוני, ראוי להזכיר את דבריה, לפיהם במהלך אותן שיחות ***** ניחמה את הנאשם על דברים שמהם הוא נפגע (ע' 465 ש' 6).

231. הקשר בין **** ל***** לא נבע מיחסי עובד-מעביד, בשום אופן, אלא נבע מהקרבה והעבודה המשותפת ביניהם, בלבד. קרבה זו באה לביטוי בשיחות בנושאים אינטימיים, בהמשך בנגיעות ובהמשך בקשר מיני מובהק.

232. חשוב להדגיש, בהקשר זה, כי ***** היתה ועודנה בחורה אסרטיבית מאוד, שידעה במה היא מעוניינת ובמה לא – בכל נושא, בכלל ובכלל הנוגע לתחום המיני, בפרט. ***** הגדירה את עצמה גם כבחורה חזקה, גם פיזית (ע' 461 ש' 3).

דבר זה בא לביטוי גם בקשר המיני שלה עם ****: ***** הדגישה שכאשר לא היתה מעוניינת באקט כלשהו, הפסיקה אותו, ו***** לא המשיך במקום שבו עצרה את המעשה.

233. ביטוי מוחשי לדברים האמורים ניתן למצוא בתחילת ההקלטה ת/א 5 :

***** : כן, אמרת שאני מזמין אותך לסיגריה. את (אז) תגידי תודה.

***** : איזה חצוף

**** : בדרך כלל אני גונב לך. מה קורה" (ת/א 5 ע' 1 ש' 4 ואילך).

דיאלוג זה שנערך זמן קצר מאוד לאחר סיום הקשר המיני, ביוזמת ****, מלמד על קשרי חברות וקשר חם בין **** לבין ****, על קרבה בין השנים ועל כך ש***** אינה חוששת מ***** או ממרותו.

באופן דומה, נשמע גם הדיאלוג בין השנים בסוף אותה שיחה, כאשר **** אומר ל***** :

***** : בסוף מתברר שאני צריך לנחם אותך, אז את צריכה, צריכה לשלם לי כסף.

***** : איזה חצוף אתה. יא-אללה.

**** : מה? סתם, אני צוחק... אחרון לדרך... (ת/א 5 ע' 19 ש' 18-20).

גם דברים אלה, שנאמרים לקראת סיום השיחה, משקפים את אופי היחסים שבין **** לבין ****, כפי שהעיד עליהם ****.

234. חיזוק לאמור ניתן למצוא גם בעדותה של מיכל שיינין שהעידה כי בחודש אוקטובר 2013, דהיינו כחודשיים לאחר סיום הקשר המיני בין **** לבין ****, הצביעה עליו **** ואמרה לחברתה כי "תראי איזה חתיך" (ע' 677 ש' 11). משפט כזה מצביע על הלך רוח, כמו גם על תפיסתה את **** ואת הקשר המיני איתו. עדה זו גם תארה מקרה בו התפארה **** באזניה על קשר אינטימי שהיה לה עם בעליו של "בלווד בר" (ע' 675 ש' 23).

235. חיזוק נוסף לכך ניתן למצוא בעובדה שכפי שהעידה ****, לאחר שהודיעה ל**** שאינה מעוניינת להמשיך בקשר המיני ביניהם, הקשר המיני נפסק, כאשר קשרי העבודה בינה ובין **** נמשכו, כרגיל, מבלי שתהיה השפעה, ולו קלושה, לקשר האינטימי שהיה על המשך עבודתה. בהקשר זה ראוי לציין כי **** היתה היוזמת, גם של צעד זה, של סיום הקשר ביניהם, כשנודע לה על הקשר עם ****; צעד שלא היה עולה על הדעת במקרה בו חששה מ**** או חששה שתיפגע, כעובדת, מ****, מעסיקה. היא גם לא טענה שחששה שהודעתה זו תוביל לפגיעה בה, במסגרת יחסי עובד-מעביד ביניהם.

236. העובדה ש**** המשיכה לעבוד עם **** עוד חודשים ארוכים לאחר סיום הקשר המיני ביניהם, ולאחר הפסקה בעבודה בחרה לשוב ולעבוד דווקא בבר "הצעצוע" וב"קפה פריז" מלמדת כי **** הרגישה נוח עם ****, הרגישה כי לא היה ליחסי עובד-מעביד כל השפעה על הקשר האינטימי ביניהם ואפילו בחרה לצלם במקום סרט (מבחורה שנפגעה מינית במקום מסוים יש לצפות שלא תמצא באותו מקום סביבה טבעית לצלם סרט, מה גם שיכולה היתה לעשות זאת בכל אחד מהעסקים של "פאנדס גרופ" שאינם קשורים לנאשם). כל אלה מלמדים ש**** הרגישה נוח בחברתו של **** ולא חששה ממנו, לא כאדם ולא כמעסיק, וכי מערכת היחסים שנרקמה בין השנים היא תולדה של קשר אינטימי שהתפתח, כפי שטוען ****, ולא של חשש מהרעה כלשהי בתנאי העסקתה של ****.

237. בהקשר זה ראוי להדגיש את העובדה שגם לאחר שנחקרה **** במשטרה – המשיכה לעבוד עם **** ורק כעבור מספר שבועות לאחר פרסום הפרשה בערוץ 10 על ידי המתלוננת, והפוסט המתגונן של **** בפייסבוק, בחרה לסיים את עבודתה. **** הסבירה זאת בכך שלמרות ש**** לא ציין את שמה, מפורשות, הרגישה שנחשפה (ע' 470 ש' 8). יש להניח כי **** לא חשה בנוח להמשיך ולעבוד עם **** לאחר שנאלצה למסור הודעה נגדו במשטרה. יתר על כן, חשיפתה של ****, ככל שהיתה, לא היתה קשורה לפוסט שפרסם **** בפייסבוק אלא לפרסום שיזמה המתלוננת בערוץ 10; פרסום לפיו פגע בשתי עובדות, דבר שגרם, באופן טבעי, לחרושת שמועות ולתחושה לא נעימה מצד **** (ע' 970 ש' 19 ואילך).

238. על הנסיבות שגרמו ל**** לסיים את הקשר עם **** – כתבנו בהרחבה, למעלה. הדבר בא לאחר שנודע ל**** כי **** ניהל קשר מיני דומה, במקביל אליה, עם המתלוננת, בנסיבות דומות. בעקבות זאת, כאמור, המתלוננת להזדמנות הבאה ש**** הזמין אותה למשרד ואמרה לו כי החליטה לסיים את הקשר ואכן, מאותו רגע, נמשך הקשר בין **** לבין ****, ללא תוספת של קשר מיני.

239. בבית המשפט שמענו על הלך רוחה של **** לפני שהגיעה למסור עדות במשטרה; שמענו על מפגש שקיימה עם המתלוננת, זמן קצר לפני הגשת התלונה במשטרה. שמענו גם כי **** אמרה, כי היא **"שונאת גברים ורוצה לרצוח אותם"** כאשר המתלוננת סיפרה שהדברים נאמרו **"בלהט הרגע והזעם"** (ע' 313 ש' 14, 21). ניתן להבין תגובה זו על רק הפגיעה שחשה כששמעה את דבריה של המתלוננת.

הקשר המיני עם הנאשם בראי ההתנהלות המינית הכוללת של ****

240. ראוי לזכור כי ברקע מערכת היחסים בין **** לבין **** התגלתה ****, והדבר נאמר לזכותה, או, על כל פנים, לא לחובתה, כבחורה בעלת מודעות מינית מאוד גבוהה, שרואה ביזמות מיניות – דבר מבורך, שאינה חוששת מקשרים לא קבועים, בכלל, ועם גברים שנמצאים בזוגיות, בפרט. במקביל לקשרים מיניים עם גברים ניהלה **** קשרים מיניים עם נשים. היא יזמה קשרים עם עובדות בבתי הקפה שלא חוו חוויה לסבית, מחד, וקיימה קשרים אינטימיים מלאים עם עובדים גברים של אותם עסקים **"כל הזמן הייתי מפרטטת עם הבנות בצעצוע... מדי פעם הייתי מנשק בנות בצעצוע, מה אכפת לי? אני בחורה צעירה. הן בחורות גם צעירות ונחמדות. סך הכל שעשוע. לא מזיק בכלל... כשהייתי יותר צעירה הפה שלה היה הרבה פחות מרוסן מהיום"** (ע' 460).

כך, לדוגמא, העיד **** **צפניה** שעבד כמאבטח בחברה חיצונית, של בר **"הצעצוע"** כי בין אמצע יוני לאמצע אוגוסט 2013, דהיינו, במקביל לקשר שהיה לה עם ****, היה ל**** איתו **"קשר, יחסית, מיני... מדי פעם להתנשק להתחבק... יצא לנו להתמזמז מספר פעמים אצלי, אצלה, בקטע חברי ביותר, זה לא הגיע אף פעם לסקס כי זה די נעצר, יותר מהכיוון שלי"**. כשנשאל כיצד נוצר הקשר ביניהם, השיב **"עבדנו ביחד... שנינו, מתוקף העבודה, נמצאים בחוץ וזה הרבה זמן ביחד, נוצר קליק"** (ע' 647 ש' 15 ואילך).

במובן זה, הקשר המיני שהיה ל**** עם **** משתבץ היטב בנוף הכללי של הדרך שבה בחרה לחיות את חיה המיניים.

**** לא היתה זקוקה לאיום, לחץ, חשש, כדי לנהל קשרים כמו זה שניהלה עם ****, עם עובדים נוספים של בר **"הצעצוע"** או **"קפה פריז"** באותה תקופה ממש.

בהקשר זה, יש לבחון את הקשר המיני שלה עם ****, בין הקשרים המיניים הנוספים שניהלה באותה תקופה.

הקשר המיני עם ****, שיתוף הפעולה של **** ושליטתה בקשר המיני

241. גם בתיאור יחסי המין בין **** לבין **** התמונה הכללית – דומה: על פי תמונה זו, לאחר שהתפתחו יחסי קרבה בין **** ל**** שחרגו מיחסי עובד-מעביד יזם **** פניה בעלת אופי מיני ל**** ופניה זו הובילה לסדרה של מפגשים בעלי אופי אינטימי. אין זה משנה אם המפגש הראשון היה במשרדו של **** או במחסן. כך או אחרת, מוסכם על הכל כי ****, לא זו בלבד שנטלה חלק פעיל, באותם אירועים וכוונה את **** למעשים שנעימים לה, אלא אף מנעה ממנו לעשות מעשים שאינם נעימים לה – ובאופן זה, לדוגמא, במקום שבו לא היתה מעוניינת שיגע באיבר מינה, בהזדמנות אחת, עצרה אותו ובאירוע אחר אפשרה לו "לעשות לה ביד", להנאתה הגמורה "הוא ניסה לדחוף ידיים למכנסיים שלי ואני לא רציתי אז הוצאתי ופעם אחרי זה אני אפשרתי, הוא עשה את זה שוב ואני אפשרתי לו" (ע' 415 ש' 17), "אני אפשרתי לו להכניס את הידיים למכנסיים שלי ולעשות לי ביד שם במחסן הזה" (ע' 445 ש' 10). "אני כן מרגישה ששיתפתי איתו פעולה" (ע' 415 ש' 19).

כשנשאלה כיצד שתפה איתו פעולה, השיבה "כי אפשרתי. אני לא עשיתי שום אקט פעיל כדי לעצור את זה, אני באף שלב לא אמרתי לו בזמן האקט לא. אני לא עשיתי את זה. בנוסף אני החלפתי פעם אחת משמרת עם מישהו מהעבודה... כדי שאני אשאר האחרונה... **** זרק את הרעיון ואני זרמתי איתו" (416 ש' 11-4).

**** גם אישרה שנשארה מתוך בחירה והיתה יכולה ללכת, בכל רגע נתון (ע' 458 ש' 3).

בהקשר זה ראויה לציון את עדותו של יוסף שיינין, עובד הקונסוליה האמריקאית שעבד בזמנו ב"קפה פריז". שיינין סיפר כי בקשה שכזו נחשבה חריגה. לדבריו עובדים לא מעוניינים לבצע סגירה מאחר שהדבר גורם לעבודה פיזית קשה הכרוכה בהרמת כסאות, ניקיון וכיו"ב דברים מהם אנשים מבקשים לברוח (ע' 643 ש' 21), בפרט כאשר אין על כך תוספת כספית משמעותית.

242. **** אישרה שמעולם לא אמרה ל**** שהיא לא מעוניינת בקשר המיני ביניהם, שנתנה לדברים לקרות. היא אישרה שהחליטה לאפשר ל**** לעשות זאת על אף שהיתה חזקה והיתה יכולה להפסיק את המעשים.

243. חשוב מכך, **** אישרה ש**** הכיר אותה כבחורה חזקה, ככזו שבמקום שבו היא לא רוצה שמשוהו יתרחש היא אומרת זאת בצורה שאי אפשר לטעות בה (ע' 471 ש' 8, 21).

****** אמרה, בצורה מפורשת, ש"הוא לא ידע שאני לא רוצה" ואמרה גם שהיא יכולה להבין מדוע **** הבין שכל ההתרחשויות המיניות ביניהם היו בהסכמתה המלאה. היא שבה והדגישה כי בכל מקרה שלא רצתה – הביעה התנגדות מילולית ופיזית (ע' 472 ש' 1 ואילך).**

**** אישרה "אני מאוד ברורה וכשאני אומרת משהו אני מתכוונת לזה" ובבית המשפט העידה "אפשר לראות לפי איך שאני מדברת עכשיו" (ע' 473 ש' 2).

244. יצוין כי **** העידה כי רואה את האירועים המיניים "לא כווידאו אלא כתמונות סטילס" ואולם, מאחר שהמעשים המיניים עצמם אינם שנויים במחלוקת, החשיבות היא לסרט עצמו שבו יש ביטוי להתנהגות המתלוננת לפני, במהלך ולאחר האקט המיני – ואת חסר זה מילא **** בעדותו.

245. עדויותיהם של **** ו**** מספרות על קשר שבו, גם אם היוזמה הראשונית היתה של ****, **עבר הקשר, מהר מאוד, למצב בו **** היא זו ששולטת בקשר המיני: כפי שהעידו שניהם, **** הודיעה ל**** כי הקשר המיני ביניהם מתנהל לפי החלטה, בדרכה, כאשר היא ה"מלכה", היא השולטת וכי הדברים יעשו בדרך שבה היא תבחר ותחליט.**

משפטים אלה הם ראיה ברורה וחד-משמעית לכך שהקשר בין **** ל**** לא היה קשר שנבע מהקשר האירגוני בין השנים, אלא היה קשר בין שני אנשים שהיו מעוניינים בקשר מיני זה. לעניין זה ראויים לציון דבריו של **** ל**** בת 5/א, בהם ציין באזניה כי הוא אוהב אותה בגלל שיש לה "ראש משוגע", כי שניהם עשו "מעשים חיתיים" (ת 5/א ע' 16 ש' 4-1).

246. מאלפת במיוחד היתה תשובתה של ****. כשנשאלה אם אכן אמרה ל**** שהיא השולטת, היא הרעה וכי את יחסי המין ביניהם יעשו "בדרך שלה" – **** אשרה זאת ואמרה "זה משחק שאני אוהבת לשחק הרבה פעמים שאני עם גברים..." (ע' 452 ש' 16). ממשפט זה ניתן ללמוד מספר דברים: ראשית, שהמתלוננת **אהבה** את ההתרחשויות המיניות הזאת. שנית, היא עשתה זאת עם עוד גברים רבים אחרים. דברים אלה מלמדים על כך שהקשר בין **** ל**** היה מנותק, לחלוטין, מיחסי עובד-מעביד של **** עם **** וכי היה חלק טבעי ותדיר מחייה המיניים, באופן כללי.

247. **** הסבירה "אפשרתי לו עד (המקום) שאני רציתי ומשם אני לא אפשרתי לו. זה באמת היה בדרך שלי הדבר הזה... עד מה שאני מרשה... אני שולטת (ע' 452 ש' 19).

248. **** הסבירה כי ראתה את הקשר המיני בינה ובין **** כ"זה היה סוג של משחק, מעבדה, מעבד... " (ע' 453 ש' 19). פליטת הפה של מעבדה עולה בקנה אחד עם משחקי השליטה שבהם שלטה ב**** במסגרת יחסי המין ביניהם.

249. כשנטען בפני **** כי "זה היה טקס קבוע, אתם נפגשים, הוא מבקש ממך לעשות משהו, את עושה מה שאת רוצה, את אומרת לא על מה שאת לא רוצה וכך זה מסתיים נכון?" השיבה "אני אומרת לא על מה שאני לא רוצה ומאפשרת את השאר" (ע' 458 ש' 9-11).

250. שיתוף הפעולה של **** בא לביטוי בכך שכאשר היא ו**** ביקשו לקיים קשר מיני, שניהם פעלו לסדר את המקום, לסגור את הווילונות, לכבות אורות, להישאר לבד וכיו"ב "אני זוכרת שהזזנו את הכריות" (ע' 421 ש' 10, ע' 459 ש' 8).

251. לא זו אף זו, כמו זוגות רבים שקיימו יחסי מין בהסכמה גמורה, הודתה **** כי סביר להניח שלאחר שסיימו את האקטים המיניים, נשארו לעשן סיגריה, לדוגמא (ע' 459 ש' 10).

252. ראוי לציין כי לפי עדותה של ****, גם באירוע הראשון, לטענתה, בנושא החולצה, הפגינה שליטה מוחלטת בסיטואציה "הוא ביקש ממני לגעת בו, לא רציתי, אמרתי לא רוצה" (ע' 415 ש' 3).

גם במקרים אחרים טענה כי כאשר ביקש ממנה **** לגעת בו, אמרה לו "שאני לא רוצה, שהוא מוזמן לגעת בעצמו" (ע' 427 ש' 20).

253. בקשר לאירוע של החולצה, כדאי לציין כי המתלוננת אישרה שכאשר פנתה ל**** וביקשה שייתן לה חולצה, שניהם עלו למעלה, **** נתן לה חולצה ו**** אישרה כי כשהושיט לה אותה יתכן שהציע לה למדוד אותה (ולא להתפשט). היא אישרה כי כשנתן לה את החולצה והציע לה למדוד אותה, יכולה היתה לצאת מהמשרד לשירותים כדי להחליף את החולצה וכן יכולה היתה לעשות דברים רבים כדי להימנע מהסרת החולצה בפניו ובכל זאת בחרה להתפשט בפניו, אפילו בלי להפנות את גבה אליו. **** אשרה גם "אני לא הבנתי שאני צריכה להתפשט כדי שהוא לא יפטר אותי" (ע' 442 ש' 19).

254. במהלך עדותה בבית המשפט הסתבר שזיכרונה של **** לגבי אותו אירוע בגד בה. **** אישרה שחרף טענתה בבית המשפט ש**** נגע בחזה – בהודעתה במשטרה, שלוש שנים קודם, לא העלתה כל טענה כאילו **** נגע לה בחזה.

דבר זה עולה בקנה אחד גם עם בעיית הזיכרון שלה בקשר לעיתוי אירוע זה, כפי שהדברים באים לביטוי בהמשך פרק זה.

255. ראוי לציין גם כי כדברי **** "העובדה שחזרתי לעבוד אצלו אחרי כל מה שקרה, זה גם מעיד על זה שאני לא בדיוק מתנהגת בצורה נורמטיבית ביותר" (ע' 435 ש' 2).

256. **** אישרה כי **** מעולם לא הפעיל עליה לחץ או כוח.

257. ראוי לציין כי גם לשיטת ****, כבר מהאירוע הראשון ידעה כי מעשים מיניים שבהם היא מסרבת ליטול חלק – לא יוצאים לפועל. היא ידעה גם שהיא לא נפגעת, בדרך כלשהי, גם במקרה שהיא מסרבת ל****.

חרף זאת, מתנהלות עוד כשבע אינטראקציות מיניות בינה ובין ****, כאשר **** יודעת שהיא יכולה לסרב מבלי להיפגע, היא מסרבת בחלק מהמקרים ודברים לא יוצאים לפועל ונוטלת חלק פעיל באחרים.

כל אלה מלמדים על כך ש**** היתה שותפה מלאה להתרחשויות המיניות עם ****.

258. יתר על כן, כעולה מת/5 ע' 12 ש' 14 מתייחסת **** למקרה אחרון שבו עלתה למשרדו של ****, **** רצה ליזום קשר מיני, כפי שהיה בעבר, והיא הודיעה לו שהיא מסיימת את הקשר המיני ביניהם. בהמשך, בשיחה המוקלטת ביניהם, **מתייחסת **** לאותה שיחה במשרד - בה סרבה לקיים יחסים אינטימיים עם **** ואמרה לו שאינה מעוניינת להמשיך את הקשר המיני ביניהם - ואומרת ל**** את הדברים הבאים, שאינם משתמעים לשתי פנים "רק לזה לא הסכמתי" (ת/5א ש' 12-14).** דברים אלה מלמדים כי גם לאחר סיום הקשר ביניהם, לאחר ש**** יודעת שיחסי העבודה שלה עם **** נמשכים כרגיל גם לאחר שסיימה עמו את הקשר המיני, היא מודה, בפה מלא, כי **אך ורק במקרה האחרון לא הסכימה למגע המיני ביניהם** (ר' גם 547 ש' 7).

הסיבה להפסקת הקשר עם ****

259. כאמור, אין חולק, כי **** היא זו שבחרה לסיים את הקשר וכי היא עשתה זאת כאשר **** יזם עליה למשרדו, לשם קיום אינטראקציה מינית נוספת.

אין חולק גם כי ***** יזמה את הפסקת הקשר המיני, אך ורק לאחר ובעקבות שיחתה עם המתלוננת, בה התגלה לה הקשר המיני בין המתלוננת לבין ****, באותם מקומות ובאותו זמן שבו התנהל הקשר המיני איתה "מהרגע שבו הבנתי שסיטואציה כזאת קרתה גם ל**** אני אמרתי ל**** שזה לא יקרה עוד יותר" (ע' 455 ש' 23).

260. מאלפת היתה תשובתה של ****, כשנשאלה למה הפסיקה את הקשר עם ****. **** השיבה "כי לא רציתי לתת לו לגיטימציה להמשיך לפגוע ב****" (ע' 424 ש' 29).

ודוק, **** ציינה כי הסיבה היתה רצון למנוע פגיעה במתלוננת - ולא ב****. זוהי אמירה שמתיישבת, לחלוטין, עם התפיסה הכוללת של אופי הקשר בין **** לבין **** (ראוי לציין, כי לאחר שהפרקליטה הביעה תמיהה מופגנת, למשמע תשובתה של ****: "במתלוננת?" – הבעת פליאה טבעית אך מדריכה ביותר, הוסיפה **** "ובי...").

261. כשבאה **** להסביר את הסיבה לסיום הקשר, ציינה "ברגע שהבנתי עם איזה בנאדם אני מתעסקת פה (לאחר שגילתה על הקשר של **** עם ****) הבנתי שזה הזמן להפסיק את זה" (ע' 425 ש' 22).

תשובה זו מלמדת כי לא מעשיו של ****, במסגרת הקשר איתה, היו הסיבה להפסקת הקשר אלא דבריה של המתלוננת, מחד, ומאידך דברים אלה מלמדים על השליטה המוחלטת של **** בסיטואציה שברצונה היא מפסיקה אותו.

הקשר המיני הראשון – במשרד, כטענת **, ולא בעניין החולצה, כטענת ******

262. **** טענה, בעדותה, כי הפעם הראשונה בה היתה אינטראקציה מינית בינה ובין **** היתה כאשר ניגשה להביא חולצה והתפשטה בפניו.

**** טען, בעקביות, כי אירוע זה היה לאחר ובהמשך לאירוע קודם בו היתה התרחשות מינית מוסכמת בין שניהם.

ככל הנראה, למרות שהכרונולוגיה חסרת משמעות, במובן צר זה ניתן למצוא תימוכין לגרסתו של **** בדבריה של ****, לפיהם "מבחינת המשרד, בפעם הראשונה זה היה **** תקפצי רגע להביא פנקסים. אני זוכרת שאחר כך זה הפך להיות סוג של בדיחה ביני ובין החברות ללכת להביא פנקסים, שכך הוא, צחקנו

על זה שזה מה שהוא אמר, שזה מה שהוא ביקש ממני להביא בפעם הראשונה"
(ע' 457 ש' 17-20).

263. העובדה ש**** שיתפה את חברותיה באירוע לאחר הפעם הראשונה, "בזמן אמת", מחזקת את טענתנו שמדובר בקשר שבו ****, לא זו בלבד ששיתפה בו את חברותיה, אלא גם הפכה את תוכן הקשר המיני בינה ובין **** לבדיחה בינה ובין חברותיה.

נזק ראייתי בהשמדת דיסק העימות בין ** ל******

264. כבר מן הרגע הראשון שבו יצג הח"מ את ****, זמן קצר לאחר חקירתו במשטרה, פנה הח"מ למשטרה וביקש, בין היתר, את דיסק העימות שנערך בין הנאשם לבין ****.

בהמשך, פנה הח"מ גם לפרקליטות בבקשה להעביר לידיו את אותו דיסק. הסיבה לבקשת אותו דיסק, שהופיעה גם באותו פוסט שפרסם ****, היתה ש**** ידע שבאותו דיסק מוקלטים חילופי הדברים בינו לבין ****, בהם הודתה, באופן מפורש, בכך שבמסגרת הקשר ביניהם היא זו ששלטה בקשר המיני, היא היתה היוזמת, היא זו שקבעה כיצד הקשר המיני ביניהם התנהל, היא זו שהודיעה לו כי במסגרת הקשר המיני ביניהם היא תהיה השולטת ודברים יתנהלו לפי רצונה.

**** גם ידע שבמהלך אותה שיחה המתלוננת אישרה שהקשר המיני ביניהם כלל מעשים המשקפים קשר מיני הדדי מלא ובין היתר כי התחבקו, והתמזמזו (ע' 549 ש' 16).

אין חולק כי הדיסק היה מצוי בידי המשטרה. אין טענה כי הדיסק היה פגום מן הרגע הראשון. רק בחלוף כשנתיים מהחקירה ניתנה, לראשונה, תשובה כאילו היתה תקלה בדיסק שאינה מאפשרת את ההאזנה לו.

לאור תשובת המשטרה פנה הח"מ בבקשה לקבל לידיו את הדיסק התקול על מנת שניתן יהיה, כפי שנעשה, לא פעם, בעבר, לתקן את התקלה ולאפשר את השמעת תוכנו, באמצעות העברתו למעבדת מומחים.

ואולם, למרבה ההפתעה, באותו שלב השתנתה גרסת המדינה ונטען כי הדיסק הלך לאיבוד. בתגובת נציג המשטרה נאמר כי לאור העובדה שחלפו שנתיים מאז החקירה, לא ניתן למצוא את הדיסק. דברים אלה חמורים, במיוחד, לאור העובדה שמן הרגע הראשון ובאופן עקבי פנה הח"מ הן למשטרה והן לפרקליטות בהתייחסות לדיסק זה בידעו שתוכנו יחייב את זיכוי.

265. פועל יוצא מכל האמור, לפי דוקטרינת הנזק הראייתי, הוא שעל בית המשפט לקבוע כי אילו נמצא הדיסק, היה תוכנו מאשר את כל טענותיו של הנאשם לגבי הדברים שאמרה לו ****, כאשר יצא החוקר והשאייר את שניהם לבד, המאשרים כי הקשר כלל חיבוקים הדדיים, נגיעות הדדיות, והתאפיין ביזומה ובשליטה של ****, מה גם ש**** אישרה חלק נכבד מהדברים שנאמרו ואמרה שאינה זוכרת לגבי יתרם.

לעניין זה ר' למשל את ההחלטות בת"פ (שלום ירושלים) 5695/02 **מדינת ישראל נ' דנון אריה** (פורסם בנבו, 28.09.2005), ע"פ 173/88 **מרדכי אסרף נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו), ע"פ 179/79 **מדינת ישראל נ' קורט בן יוסף גברון**, לד(2) 688 (1980).

ציטוטים מלאים וניתוח מלא של הסוגיה הבאנו בבקשה לביטול כתב האישום שהוגשה לבית המשפט. בית המשפט החליט, בזמנו, כי הנושא בסוף המשפט. (בשולי הדברים נעיר כי ניסיון המדינה להשוות זאת לניסיון המדינה להגיש קלטת שהיתה, לפי הטענה, בידי המתלוננת, במשך כל השנים ולא הועברה להגנה, ואף היתה שבועות ארוכים בידי הפרקליטות ולא הועברה עד לילה לפני העדות, ללא מתן אפשרות לעיין להגנה – מקוממת ולא בכדי נדחתה בקשת המדינה).

הסברה של ** לשיתוף הפעולה**

266. **** העידה כי שיתפה פעולה עם הנאשם בגלל ניסיון שהיה לה בחנות "התו השמיני" בה התנכל לה בעל הבית לאחר שלא התרצתה לו. אנו מרשים לעצמנו להסתפק בסיבה זו לאור התנהלותה המינית הכוללת של ****, לאור השליטה המוחלטת שלה בסיטואציה המינית ובאינטראקציה בינה ובין **** ולאור העובדה שמן הרגע הראשון לא היססה לסרב לעשות דברים שבהם לא היתה מעוניינת והעובדה שלא היססה לסיים את הקשר המיני, כאשר גלתה ש**** ניהל, במקביל, קשר מיני עם חברתה מתלוננת.

267. במיוחד נכונים הדברים לאור דבריה החד משמעיים של ****, לפיהם **"בתחום המיני אני מרגישה מאוד מאוד חזקה ואני גם יכולה לסרב ואני גם סרבתי לכל מיני אנשים, סרבתי גם מצבים מאוד קיצוניים"** (ע' 417 ש' 21).

268. **** טענה גם שקשה למצוא מקום עבודה שבו לא מתחייבים לתקופה ארוכה, ולפיכך בחרה לעבוד בבר "הצעצוע". טענה זו נסתרה כאשר הוצגה בפניה התחייבות עליה חתמה בקפה פריז לעבוד לתקופה גם לפני וגם לאחר האירועים, נשוא כתב האישום (ע' 446 ש' 5).

הוכחת יסודות העבירה – ה"ניצול" (קשר סיבתי) והיסוד הנפשי

קשר סיבתי

269. אין חולק כי בין **** ל**** היו, פורמלית, יחסי מרות.

270. אין גם חולק כי בין **** ל**** התקיים קשר אינטימי בעל אופי מיני.

271. חרף זאת, אין די באלה כדי לבסס עבירה של בעילה אסורה בהסכמה תוך **ניצול** יחסי מרות. לשם כך, על התביעה להוכיח כי הקשר האינטימי נבע כתוצאה **מניצול** יחסי המרות.

272. יפים לעניין זה דברי כב' השו' ד. בייניש בעש"מ 4790/04 **מדינת ישראל נ' אברהם בן חיים** (פורסם בנבו, 2.5.2005), לפיהם:

"המילה "ניצול" היא מילה נרדפת למילה "שימוש"; בהקשר בו אנו עוסקים מדובר למעשה ב"שימוש לרעה". רכיב "הניצול" או "השימוש לרעה" בסיטואציה של מעשה מגונה, בא לידי ביטוי בכך שהממונה משתמש בסמכותו או בכוחו להשפיע על מעמדו או עתידו של הכפוף למרותו, על מנת להשיג את הסכמתו...תהא הדרך בה בא לידי ביטוי יסוד "ניצול המרות" אשר תהא – המשמעות היא תמיד אחת: השגת הסכמתו של הכפוף לביצוע המעשים שלא על-פי רצונו האמתי אלא כתוצאה משימוש לרעה ביחסי המרות..."

273. הנאשם יטען כי בעניינו, לא זו בלבד שהתביעה לא הרימה את הנטל הנדרש להוכחת הקשר הסיבתי בין רכיבי היסוד העובדתי של העבירה הנטענת, אלא שאף הוכח, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שלא היה כל קשר בין יחסיו האינטימיים של **** עם ****, לבין יחסיהם במסגרת העבודה בבר "הצעצוע". **** אישרה הן בחקירתה והן בשיחותיה עם ****, כפי שעמדנו על כך פעמים רבות במהלך הסיכומים, כי מעולם לא הבינה שליחסיה אם ****, או לסיום יחסיה עם **** יהיו השלכות על מעמדה בעבודה, כי **** מעולם לא אמר או רמז לה, לא במרומז ולא במפורש, כי היחסים ביניהם הם תמורה לקידום או להטבה כלשהי במעמדה כעובדת, וכי **** לא ידע, ולא יכול היה לדעת, שהקשר האינטימי ביניהם מצידה נובע מחשש, לטענתה, להרעת תנאיה או לפגיעה בה במסגרת העבודה, ועל כן, מטעם זה, יש לזכותו מהאישום הרביעי.

274. לעניין זה ר' גם ע"פ 9256/04 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.8.2005), בו זוכה נאשם בשל אי הוכחת קשר סיבתי בין הקשר המיני לבין יחסי המרות, בדומה לענייננו:

"... באשר אין כל אינדיקציה לכך שיוזמת המתלוננות לקיים יחסי מין עם המערער התרחשה על רקע ניצולם של יחסי מרות. לא הוכח כי המערער הבטיח למתלוננות דבר-מה, כי איים לפטרן או לשנות מתנאי עבודתן או שהשמיע איום או דרישה מכל סוג, מפורשים או משתמעם. ברי כי אין הכרח - לעניין התקיימותה של הנסיבה בדבר ניצול מרות ביחסי עבודה - להשמעת איום מפורש או סמוי מצדו של המעביד, אך בענייננו - לא הוכח כי ניתן ולו בדל הבטחה משתמעת..."

היסוד הנפשי

275. כפי שנקבע בעש"מ בן חיים שהובא לעיל, כדי לבסס הרשעה בעבירות של "ניצול יחסי מרות", יש להוכיח כי התקיים בנאשם יסוד נפשי של "מודעות", או, למצער, "עצימת עיניים". יש להוכיח כי בעל המרות היה מודע, בפועל, או חשד באופן מהותי, כי הכפוף לו הסכים לביצוע המעשים המיניים בשל מרותו עליו:

"אשר ליסוד הנפשי הנדרש בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין - אין חולק כי במישור הדין הפלילי, נדרש להוכיח כי הנאשם היה מודע בפועל ליסוד של "ניצול המרות" או למצער עצם את עיניו מפני אפשרות זו... לשון אחר; יש להוכיח כי הממונה היה מודע בפועל, או למצער חשד באופן מהותי, כי הכפוף לו הסכים לביצוע המעשים המיניים בו משום מרותו עליו. שאלה זו שעניינה מצבו הנפשי-סובייקטיבי של המטריד בעת ביצוע המעשים, תיבחן על רקע מכלול נסיבות העניין."

276. הכל מסכימים, ו**** אף תמכה בכך, ש**** לא ידע ולא יכול היה לדעת שקיים חשש כלשהו מצידה של **** המניע אותה, לטענתה, לקשור עמו קשר אינטימי ויש בכך כדי להשליך על היסוד הנפשי בעבירה זו.

277. לאור הראיות החד-משמעיות בעניין אופי היחסים בין **** ל**** ובין **** לעובדים אחרים, אי-השפעתם של היחסים בין **** ל**** על מעמדה כעובדת ואי-מודעותו של **** על "חששה" של **** – הנאשם יטען כי אף התביעה לא הרימה את הנטל הנדרש, גם בעניין היסוד הנפשי בעבירה, לצורך הרשעתו בעבירה זו, ועל כן, גם מטעם זה, יש להורות על זיכוי מעבירה זו.

278. אשר לטענה אפשרית לפיה **** הסכימה למעשים מאחר שהיתה תלויה בנאשם כספית, יש לציין את העובדות הבאות :

א. **** אישרה כי מי שהיה אחראי על תשלום השכר שלה היה עדי ולא **** (ע' 414 ש' 4), וכן כי עדי הוא זה שקיבל אותה לעבודה הן ב"קפה פריז" והן בבר "הצעצוע" (ע' 443 ש' 3).

ב. **** אישרה, בד בבד עם טענתה כי ביקשה הרבה משמרות – כי מצבה הכלכלי לא היה שונה ממצבו של כל צעיר בן גילה "נכון, לא שונה, מאוד מאוד נפוץ" (473 ש' 18). גם **** שעבדה עם **** אשרה ש**** עבדה בשתי עבודות (ע' 375 ש' 10).

ג. **** אף אמרה, מפורשות, כי קבלה הרבה משמרות מכיוון שהיתה עובדת טובה ולא בגלל יחסיה עם ****, כפי שנהג **** אף בעובדת טובה אחרת, עמה לא קיים **** כל קשר מיני או רומנטי :

****: "...אני מקבלת איזה משמרות שאני רוצה.. כי אני עובד טובה פשוט... כי אני מלצרית טובה...
****: את עובדת מאוד טובה, ****, את עובדת הכי טובה שלי. את ומאיה אתן העובדות הכי טובות שלי...
****: זאת הסיבה שאני מקבלת, גם מאיה מקבלת..." (ת/א 5 ע' 5 ש' 16-25).

הדברים הברורים שאמרה **** ל**** מחזקים, בצורה חד משמעית, את טענתו של **** לפיה לא היה כל קשר ולא היתה כל השפעה בין היחסים האינטימיים בין **** ו**** לבין יחסי עובד-מעביד ביניהם.

279. ככל שתשמע טענה כאילו נפגעה **** כתוצאה מהקשר עם הנאשם, פגיעה שבאה לביטוי בצריכת חומרים משני תודעה, יש להדגיש כי **** ציינה כי "אלכוהול גראס מריחואנה שם במכללה זה מאוד נפוץ, במיוחד במחלקת הקולנוע, זה החומרים העיקריים" (ע' 421 ש' 9) וכן את העובדה ש**** בחרה לחזור ולעבוד אצל **** למרות שידעה שתתקבל בשמחה לעבודה ב"גראנד קפה" או בעסקים אחרים של עדי, בפרט לאחר שידעה שהמתלוננת ביקשה וקבלה תוספת משמרות אצל עדי, לבקשתה.

280. בעדותה, **** ניסתה, לעיתים, להציג את עצמה כמי שמצייתת לבקשות שמופנות אליה. אנו מרשים לעצמנו להסתפק גם בכך. ביטוי לכך הם דבריה של ****, לפיהם

כשפנתה אליה המתלוננת ואמרה לה להקליט את *** "ואני כמו ילדה טובה שעושים מה שאומרים לי, הלכתי ועשיתי את זה" (ע' 431 ש' 10). אשרי המאמין.

281. ראוי לציין כי לאחר סיום הקשר בינה ובין ****, לא מצאה ***** לנכון להזהיר אף אחת מחברותיה מפני **** (468 ש' 7), דבר שעולה בקנה אחד עם הטענה על כך שהקשר ביניהם היה קשר רצוני ולפיכך לא היה לה סיבה להזהיר אחרות.

282. לאור כל האמור, אך מובן הוא מדוע ***** העידה כי "יש לי חשש או פחד שהמצפון שלי לא יהיה נקי במידה ו**** יורשע ויכנס לכלא. אני מפחדת להרגיש אשמה שדבר כזה קרה לבנאדם... אני באמת מפחדת על המצפון שלי בעתיד. אני רוצה להיות שלוה ואני מקווה שאני אצליח". (ע' 434 ש' 17).

עדות הנאשם

283. עדותו של **** התאפיינה בעקביות רבה, מהרגע שבו נמסרה הודעתו הראשונה במשטרה ועד לסיום עדותו בבית המשפט. ****, בוגר תיכון "בוייר" שירת ביחידה 8200 בצבא, בעל תואר ראשון מהאוניברסיטה העברית ניהל את חייו כל השנים בצורה נורמטיבית, גם כאשר ניהל את בתי הקפה בהם הוא שותף.

284. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום היתה מערכת היחסים בין **** לבין בת זוגו במשבר וכך נולדו הקשרים עם שתי המתלוננות ועם *****.

**** מסר רקע על הקשר בינו ובין המתלוננת ועל הקשר בינו ובין ***** ותיאר, בהרחבה, את הקשר עם כל אחת מהן. הדברים באו לביטוי בחלק הראשון של הסיכומים, בהרחבה.

285. החלק הארי של הדברים שמסר **** בעדותו – נתמך אף בעדויות של עדים נוספים שהובאו מטעם ההגנה או בחקירותיהם הנגדיות של עדי התביעה.

האישומים הנוגעים למתלוננת

286. אשר למתלוננת, **** תיאר את האירועים, כפי שבאו לביטוי בתשובתנו לכתב האישום. **** אף סיפר כי כיצד במהלך כל התקופה שבה היה בינו ובין המתלוננת קשר אינטימי ואף שבועות ארוכים לאחר מכן היו קשריו עם המתלוננת – קשרים טובים. **** העיד כיצד הקשר המיני ביניהם השתלב עם הקרבה האינטימית ביניהם וכי הדבר קיבל ביטוי אף בהתנהגותה החיצונית של המתלוננת כלפיו; **** תיאר כיצד חיפשה המתלוננת את קרבתו, כיצד הגיעה המתלוננת, גם בזמן שלא היתה להם עבודה משותפת, ל"קפה פריז" לשהות עמו גם כאשר יכולה היתה להימצא בכל בית קפה אחר של הרשת, כיצד יצרה עמו קשר, גם בשעות לא מקובלות וגם לאחר חצות הליל ולעיתים אף בסביבות השעה שתים לאחר חצות.

287. **** תיאר כיצד התפתח ביניהם קשר קרוב שכלל שיחות על נושאים אינטימיים ובכלל זה על חיי מין, מה כל אחד מהם אוהב, היסטורית סקס וכיו"ב. המתלוננת אף ספרה לו על כך שהיא מקיימת יחסי מין עם עובד אחר, גיא גורן בקפה פריז (ע' 490) וכן עם עובד נוסף, דור סולטן, ב"גראנד קפה".

288. **** תיאר כיצד התחיל הקשר המיני בינו ובין המתלוננת. הוא סיפר על האירוע שבו זכה בכרטיס טיסה לסקוטלנד, כאשר המתלוננת, שלא היתה עובדת שלו באותה תקופה, בקשה שיתן לה את כרטיס הטיסה. לאחר ש**** סירב, זמן קצר לאחר מכן ביקשה ממנו המתלוננת לקנות לה תחתונים סקסיים של חברת "Victoria's Secret", חשפה בפניו את ישבנה ואמר לו "זה הישבן שלי" כשהיא מבטיחה כי תמדוד את התחתונים בנוכחותו אם יקנה לה אותם. **** סיפר כי בתגובה חשף בפניה את איבר מינו וכי בין השנים היה מגע פיזי קל והאירוע הסתיים. המתלוננת, בעדויותיה לא תיארה שום אינטראקציה מינית ביניהם באותו אירוע, בניגוד לטענת ****. ואולם, במהלך העימות ת/6 כאשר הטיח בה הנאשם כי ביקשה ממנו לקנות לה את התחתונים הכי סקסיים של "Victoria's Secret", השיבה "שם אתה התחלת להטריד אותי" (ע' 5 ש' 14); תשובה שמאשרת, בעצם, את גרסת **** כי, כטענתו, כבר באותו אירוע היתה ביניהם אינטראקציה מינית.

**** סתר את טענתה של המתלוננת לגבי בקשתה לבטל שולחן על-ידי הצגת דו"ח מחשב ועל כך שבסופו של יום יצאה מבלי לשלם את החשבון (נ/22).

289. ללא ספק, מדובר ביזמה בעלת אופי מיני מטעם המתלוננת. המתלוננת, שלא גילתה את קיומם של הדברים, נאלצה להודות בהתרחשות זו רק לאחר ש**** מסר על כך בעדותו והדברים הוטחו בפניה בחקירתה השניה. גם אז, לא מיהרה להציג את התמונה המלאה, ואולם גרסת **** על התנהגותה של המתלוננת קבלה תימוכין מתמלול העימות ת/6.

290. **** סיפר כי בהמשך לאותו אירוע ולחשיפה ההדדית, שניהם עלו, באירוע נוסף, למשרדו והמתלוננת "עשתה לו ביד" (ע' 496).

**** העיד כי האירוע הסתיים באווירה טובה ואף עדותו של איסחק אבו אלהוא תמכה בגרסתו.

291. בהמשך, סיפר **** על האירוע בקונסוליה וכיצד, כשנודע למתלוננת על כוונתו ללכת למסיבה, לבד, הציעה להצטרף אליו. הוא סיפר כיצד כאשר יצאו משם, הציעה המתלוננת שיסעו למקום צדדי וכיצד חנו בהמשך הרחוב, התמזמזו והמתלוננת מצצה את איבר מינו.

292. **** אף הצביע על כך שבמהלך כל התקופה שבה החל עם המתלוננת קשר אינטימי ואף לאחר מכן, התאפיינו יחסיהם בסימפטיה ובגילויי חיבה הדדיים, שאותם יכול היה לראות כל מי שראה אותם יחד. **** הודה בקיומו של הקשר המיני, בהמשך העיד על היוזמה שנקט ביום 15.7.13 לסיים את הקשר בינו לבין המתלוננת ואף תיאר את תגובתה "This is the story of my life" (ע' 529 ש' 10). גרסת **** אף נתמכה בדברים שהוחלפו בינו ובין מתלוננת במהלך העימות ת/6.

293. לאחר הודעת **** למתלוננת על סיום הקשר ביום 15.7.13 היה יום ט' באב וזמן קצר לאחר מכן נמשכה העבודה המשותפת עם המתלוננת על פרויקט המכביה. בתקופה זו הקשר ביניהם היה קשר חברי רגיל, כאשר המתלוננת שוב מחפשת את קרבתו של **** הן בבר "הצעצוע" והן ב"קפה פריז".

294. **** סיפר כיצד בתקופה שלפני מסיבת סיום המכביה נסעה איתו מתלוננת, לבד, ברכבו, ל"סיבוב מלונות". על אף שהמתלוננת הכחישה זאת, גב' **רונית חגי**, ניהלת במלון גני-ירושלים תמכה בעדותו של **** ותיארה את אותה פגישה אליה הגיעו **** והמתלוננת יחד (ע' 680 ש' 15) ואף ישבו ושתו קפה עמה.

295. לגבי מסיבת סיום המכביה **** העיד כיצד השקעתה הרבה של המתלוננת זכתה לשבחים רבים מפיו באזני הרבים.

על רקע מחמאותיו של **** וההצלחה הרבה באותו ערב, ניתן להבין את הגעתה של המתלוננת למשרדו של ****. בשונה מגרסתה של המתלוננת על כך שהגיעה רק על מנת לקבל חיבוק, העיד **** כי קודם לכן הציעה לו המתלוננת לקיים אקט מיני ולהפשיל את מכניסו, כפי שעשו באירוע האחרון. כך או אחרת, מוסכם על הכל כי המתלוננת פנתה ל**** בפניה שאמורה היתה ליצור קרבה ואינטימיות ביניהם – וכי **** דחה אותה מעל פניו. **** הסביר זאת בהחלטתו הקודמת על סיום הקשר, תוך ציון העובדה שהמתלוננת נראתה תחת השפעת חומרים ממכרים.

296. הן לפי גרסת **** והן לפי גרסת המתלוננת מובן שהמשבר אליו נקלעה מתלוננת כשדחה אותה מעל פניה נגרם כתוצאה מדחייתו את המתלוננת באותו ערב "...ואמרתי לך **** תיגע בי, אתה זוכר... תיגע בי. והיום כשאני מסתכלת על זה אחורה הורדת אותי לנקודות השפל הכי גדולה שיש, אני פשוט רציתי שתיגע בי שהשליטה תהיה אצלי" (ת/2ב ע' 17 ש' 10-12).

297. האמור לעיל מהווה חיזוק של ממש לגרסתו של הנאשם, ממנו עולה כי המתלוננת אמרה ל****: "**** תיגע בי" (לא "אל תיגע בי" כפי שנרשם, בטעות. ר' ת/2א ומהודאתה של המתלוננת בת/2א ע' 17 ש' 10) "אני לא אשכח את הערב הזה שעלינו למעלה... ואמרתי לך **** תיגע בי, אתה זוכר? (****) תיגע בי' והיום כשאני מסתכלת על זה אחורה, (בכך שסירבת לנגוע בי, א.ע) הורדת אותי לנקודת השפל הכי גדולה שיש. אני פשוט רציתי שתיגע בי". בשיחה זו המתלוננת חוזרת, פעמיים, על כך שבאותו מפגש, באותו ערב, אמרה לנאשם "**** תיגע בי" והנאשם דחה אותה מעל פניו (ע' 522 ש' 1 וכן ת/2ב ע' 19 ש' 15 ואילך (דקה 59:45)).

298. **** תיאר גם את המשך הקשר בינו לבין המתלוננת גם בתקופה הקרובה ואת המשך ביקוריה ב"קפה פריז" ובבר "הצעצוע" עד סמוך לטיסתה לוויה.

299. אשר לשיחה שהתקיימה בינו ובין המתלוננת (ת/2), גם אם לא יכול היה **** לאשר את זהות ההקלטה ואת תוכן השיחה שהתקיימה בין השניים, **** הדגיש, והדברים מקבלים ביטוי אף בשיחה, כי לאחר שבעקבות פגישתה של המתלוננת עם עדי ושרה מסר לו עדי כי המתלוננת מצויה במצב נפשי – בחר, בכוונת מכוון, לעשות הכל כדי לא להתעמת עם המתלוננת ולהכיל את תלונותיה תוך קבלת אחריות על הקשר שהתנהל ביניהם "אני מבין שאני צריך לבוא ולהשתיק את הסיפור הזה כמה שיותר מהר. יש לי חברה בבית" (ע' 523 ש' 19). **** הסביר כי חשש שכפי שהמתלוננת סיפרה על הקשר האינטימי ביניהם לעדי, תלך ותספר על כך גם לחברה שלו "להרגיע את הסיפור הזה כי יש לי חברה בבית ואני לא יודע אם **** הבלתי צפויה שהלכה גם לעדי וסיפרה לו שהייתי איתה והייתי עם ****, אם היא יכולה לבוא ולספר את זה לעוד אנשים, היה לי מאוד חשוב עם החברה שלי באותו זמן" (ע' 576 ש' 15). "כל הסיטואציה היתה סיטואציה של חרטה ושל ריכוך של ****... ועדיין אני שב ואומר שלא אמרתי לה שום דבר כזה שאני באתי ופגעתי בה פיזית" (ע' 584 ש' 15).

300. **** גם הבין את פגיעתה של המתלוננת בכך שגילתה מפי **** שגם לאחר שהפסיק את הקשר איתה, תוך שהוא תולה זאת ברצונו לשמור על הקשר עם בת זוגו, בפועל המשיך בקשר מיני עם **** (ע' 524 ש' 20-23). על פגיעתה של המתלוננת מהידיעה על הקשר של הנאשם עם **** ניתן ללמוד גם מת/2ב עמ' 13

ש' 23 "זה קרה עם **** כאן". גם בשיחתה עם שרה ניתן לשמוע קול דומה, כאשר אמרה למתלוננת "הוא עשה לי את זה שלוש פעמים, הוא עשה את זה לחברה שלי" (ת/א ע' 2 ש' 26).

301. עם זאת, **** הדגיש כי כפי שנשמע בהקלטה, בשום שלב לא הודה שכפה את עצמו או עשה בה מעשה כלשהו בניגוד לרצונה, ומאידך כי אילו היתה המתלוננת מטיחה בו טענה מסוג זה – היה מכחיש את הדברים, במקום. מכיוון שהמתלוננת בחרה שלא לטעון בפני **** כי כפה עליה את הקשר המיני, וניתן להבין זאת על רקע ידיעתה כי היא מוקלטת והבנתה כי הנאשם יכפור בכך כשהדברים מתועדים – אכן בחרה מתלוננת לא לטעון טענות דומות לאלה שהעידה בבית המשפט.

302. יתר על כן, במהלך אותה שיחה, אמר הנאשם דברים מהם ברור שלא היה כל שימוש בכוח ולדוגמא (ת/א2) "השליטה תמיד היתה אצלך" (ע' 17 ש' 14), "נכון וזה היה בהסכמה והכול" (ע' 12 ש' 3), "כאילו גם אם הייתי מנסה לכפות את עצמי עלייך זה לא היה קורה" (ע' 17 ש' 3), "לא במכוון אבל אני פגעת". (ע' 9 ש' 13).

303. כך גם יש לקרוא את דבריו בעמ' 12 ש' 31 "אם רק הייתי יודע שזה מה שיקרה אז בחיים לא הייתי נוגע בך". אילו כפה **** את עצמו על המתלוננת, ברור שאמור היה לצפות לכך שתפגע. ממילא דבריו מלמדים שלא השתמש בכוח.

304. טענת **** על המשך הקשר עם מתלוננת – נתמכו בפלט התקשורת (נ/19)

305. גם טענתו של **** על כך שסמוך לטיסתה בילתה המתלוננת בבר "הצעצוע" ובתום הבילוי ביקשה מ**** שישא בעלויות של המשקאות שלה ושל האנשים שהזמינה, קבלה חיזוק ממשי בהודעה האחרונה בפלט השיחות נ/19 שם ניתן לראות כיצד באותו לילה בשעה 02:41 שלחה מתלוננת מסרון ל****. כפי שהעיד ****, המתלוננת איחלה לו שנה טובה וביקשה שישלם עבור המשקאות שלה (ע' 531 ש' 12, ע' 636 ש' 19).

איחול זה ובקשה זו מחזקים, באופן משמעותי, את טענתו על כך שמדובר במתלוננת מניפולטיבית שמסרה עדות שקר בבית המשפט.

306. בהמשך לאמור, **** העיד על קבלת מכתב הסחיטה, על תגובתו למכתב ועל חקירתו במשטרה באוקטובר 2014, חמישה-עשר חודשים לאחר האירועים הנתעבים. **** תיאר את יציאתה של המתלוננת לראיון בערוץ 10, שם יוחסה לו פגיעה במתלוננת וב****, תוך חשיפת שמו ומקום עסקיו – תוך פגיעה קשה בו ובסובבים אותו. **** הזכיר את הסטטוס שהעלה בתגובה לפרסום זה. כן העיד **** על כך ש**** בחרה להמשיך ולעבוד בעסק גם לאחר חקירתה במשטרה, ואולם רק

מספר שבועות לאחר מכן סיימה את עבודתה, לאחר תקופה ממושכת, בה חזרה לעבוד בבר "הצעצוע".

307. **** גם תיאר כיצד המתלוננת העלימה את כל התמונות שיכלו להפריך את טענותיה, לאחר החקירה במשטרה (ע' 538-537).

עדות הנאשם בנוגע ל****

308. ביחס ליחסיו עם **** העיד **** על התפתחות הקשר ביניהם ועל קרבה ואינטימיות שהתפתחו בעקבות שיתוף של שניהם, זה את זה, בפרטים אישיים מחייהם הפרטיים. **** העיד כיצד ****, במסגרת קשר זה, אף ניחמה אותו בקשר לאירועים מחייו האישיים וכיצד, בהמשך לאותה התקרבות ואינטימיות, התפתח בינו ובין **** קשר מיני. תוכן השיחות כלל היסטוריית סקס, שיתוף מה מרגש כל אחד מבחינה מינית וכיו"ב (ע' 540 ש' 20).

309. **** הדגיש, ודברים אלה קבלו תמיכה מלאה בעדותה של ****, כי הכיר את **** כבחורה חזקה, דעתנית, שבכל מקרה בו יש לה דעה שונה – היא משמיעה אותה, בכל תחום, הן במסגרת שיחות והן במסגרת מעשים. **** העיד כי כאשר **** אינה מעוניינת בדבר מסוים, היא אומרת זאת, בפירוש, ואינה מהססת לחלוק גם עליו. **** גם ידע ש**** מנהלת קשרים מיניים עם עובדים ועובדות במקום העבודה (ע' 541-540). בין היתר העיד **** "היא בחורה מאוד מאוד חזקה ודואגת להשמיע את הקול שלה, אם היא לא היתה מעוניינת בדבר הזה היא לא היתה נמצאת שמה, חד וחלק, וזה לא קשור אם אני הבוס שלה או לא הבוס שלה. אני אוסיף ואומר שכל מה שהיא רצתה קרה ומה שהיא לא רצתה לא קרה".

310. **** הדגיש, בתשובה לשאלת הפרקליטה, "לרגע לא ניצלתי את יחסי המרות שלי, לא היה כאן שום אלמנט של ניצול בקשר הזה כי זה היה קשר רצוני, זה היה קשר הדדי, על אחת כמה וכמה מכיוון שאני יודע ש**** היא בחורה חזקה ו**** היא בחורה שאם עושים לה משהו אז היא תגיד לא..." (ע' 629 ש' 14).

311. **** גם ציין שלא ראה שהכסף חשוב ל**** יותר מלאחרים. הוא ציין שבד-בבד עם הידיעה ש**** רצתה לעבוד יותר משמרות, ההכנסה מהעבודה בבר "הצעצוע" נמוכה מההכנסה שיכולה היתה להרוויח במקומות בילוי אחרים בירושלים, מחד, ומאידך ציין כי **** בחרה לעבוד כמארחת, לא פעם, למרות שיכולה היתה לבחור לעבוד כמלצרית, שאז היתה מרוויחה הרבה יותר.

כמו כן, ציין **** ש***** יכולה היתה לעבוד ב"גראנד קפה", בלי קשר אליו, והיא בחרה להמשיך ולעבוד אצלו במשך השנה שלאחר האירועים, גם לאחר שהפסיקה לעבוד מספר חודשים.

312. בהמשך לדברים האמורים העיד **** כיצד גם במסגרת הקשר המיני ביניהם היתה ***** דומיננטית בקשר, הגדירה את עצמה כשולטת וכמלכה וקבעה, בדיוק, מה יעשה, איך יעשה ובאיזה קצב יעשו הדברים (ע' 548 ש' 5 ואילך). **** העיד, בין היתר, כי "הבחורה יוזמת, הבחורה משתפת פעולה, הבחורה מחייכת... אנחנו שנינו ביחד, גבר ואישה מתמזמים, היא אומרת לי אני המלכה, אני הרעה, נעשה את זה בדרך שלי, אני השולטת, מחייכת, היא נהנתה, היא שתפה פעולה, היא יזמה... היא לא נתנה לי גם להרגיש שהיא לא מעוניינת" (ע' 549 ש' 4-7).

313. באותה נשימה העיד ****, וגם דברים אלה זכו לגיבוי מלא של ****, כי מעולם לא קשר בין העבודה לבין הקשר המיני בינו ובין ***** קשרי העבודה, לאורך כל התקופה, היו ונשארו אותם קשרים לפני הקשר האינטימי, במהלכו ואף לאחריו. ממילא יובן שלא היה כל קשר של ניצול בין **** לבין **** וכי יחסי המין בין שניהם היו יחסים שוויוניים שאף נשלטו, במובנים רבים, על-ידי ****.

314. **** תיאר את הפעם הראשונה, את גישושו למגע פיזי, את בחירתה של **** במגע מסוים תוך עצירת מגע מסוג אחר, תוך שהיא מדגישה "אני המלכה... אנחנו נעשה את זה בקצב שלי". "אני אמרתי שזו פעם ראשונה שאני שומע דבר כזה. אם זה מה שמדליק אותה, המשכנו להתמזמז קצת וחזרנו למסעדה" (ע' 542 ש' 11).

315. **** תיאר כיצד ***** והוא יצרו לעצמם סיטואציה לחזור על אינטראקציות מיניות, כיצד יצרו אווירה מתאימה, סגרו ווילונות, הגיפו תריסים, דאגו להישאר לבד.

316. **** אף ציין שבמהלך אותם אקטים "היא סיפרה לי על אחד הדברים שהיא אהבה, זה שיוורדים לה, אבל היא אהבה שיוורדים לה רק נשים ולא גברים אבל כן אהבה ששמים לה ידיים" (ע' 544 ש' 14).

317. **** גם סיפר, בהמשך לדברים בת/5 ש' 26 (המילים החסרות הושלמו בבקשה לתיקון פרוטוקול) כי, כפי שאמרה לה בשיחה ביניהם "לא היה בינינו משהו שהיה אסור. זה לא היה רק מיני אלא היה מעורב בו גם רגש" (ע' 545 ש' 4 ואילך, ת/5א ע' 17 ש' 26).

318. חיזוק לכל האמור מצאנו בכך ש***** היא זו שבחרה לסיים את הקשר עם ****, כאשר בעקבות הודעתה על סיום הקשר נמשכו יחסי העבודה ביניהם בדיוק כפי שהיו קודם לכן.

319. נזכיר כי לקראת סוף המשפט ולאחר שנשמעו כל העדויות את פליטת הפה של הפרקליטה, לפיה הטיחה ב**** "אנחנו טוענים שהיא ניצלה אותך" (ע' 623 ש' 18).

הערות כלליות

320. אשר לטענת הפרקליטה בנוגע לת/9 (עלון המכביה), כפי שציין **** אותו עירבו ביום 17.7.13 בפעם הראשונה. שום עד איש לא הפריך את טענתו בנקודה זו.

321. אין מחלוקת כי **** לא הזכיר, מעולם, את הפגיעה המינית שעברה המתלוננת, בעבר, במהלך הקשר האינטימי ביניהם. כפי שהעיד **** הדבר עלה כחודש לאחר סיום הקשר ביניהם, בשיחה ביניהם, רק לאחר שהמתלוננת הזכירה את הנושא.

322. ראוי לציין כי כאשר הנאשם אומר למתלוננת, במהלך השיחה המוקלטת ביניהם "גם אם הייתי כופה את עצמי עליך" – הציפייה היתה שאם אכן כפה את עצמו על המתלוננת, זו היתה באה ומוחה על התבטאות זאת וחולקת עליה. העובדה שלא עשתה זאת מחזקת את טענותיו.

323. **** העיד כי מחק את כל התרשומות בינו ובין המתלוננת, מאחר שלא רצה שחברתו תגלה על הקשר ביניהם. מול הסבר סביר בהחלט זה, שמתנישב עם יתר מעשיו והתנהגותו של **** בפרשה, נותרת מחיקת ההודעות על-ידי המתלוננת ללא כל הסבר.

מעבר לכך, **** השקיע אינספור מאמצים בניסיונות לשחזר את אותן תכתובות, הן דרך בית משפט והן דרך קשרים אישיים ולא הצליח, במקום בו שכאשר הוצע למתלוננת, בבית המשפט, לשחזר את ההתכתבויות בינה ובין הנאשם, בלבד – התנגדה לכך. ההבדל בין התנהגות השנים, גם בסוגיה זו, מלמד כי ל**** היה עניין לחשוף, באופן מלא, את הקשר שהיה בינו ובין המתלוננת, באותה תקופה, בזמן אמת, במקום בו המתלוננת עשתה הכל כדי להסתיר את הקשר ביניהם.

324. תמיהת הפרקליטה מדוע לא העלילה המתלוננת על עדי – אינה תמיהה שכן עם עדי לא קיימה קשר מיני, מחד, ומאידך לא נפגעה מהתנהגותו, כפי שנפגעה מהתנהגותו של ****.

סוף דבר

325. במהלך המשפט לא זו בלבד שהפרקליטות לא הרימה את הנטל הדרוש לביסוס אשמת הנאשם אלא שההגנה סתרה, באופן עקבי, ובשלל ראיות, וביניהן גרסאות אימה, חברתה ועורכי דינה של המתלוננת – את גרסתה, באופן המחייב את זיכוי המוחלט של הנאשם.

בענין ***** התמונה הראייתית העולה מעדות הנאשם ו***** זהה, כמעט לחלוטין, ומלמדת שיחסייהם היו רצוניים, הדדיים ומנותקים ממערכת יחסי העבודה ביניהם, מחד, ומאידך, שהמתלוננת שלטה, באופן מובהק, בקשר המיני ביניהם. לאור זאת, ולפי פסיקת בית המשפט העליון – יתבקש בית המשפט לזכות את הנאשם זיכוי מלא אף מאישום זה.

אריאל עטרי, עו"ד
ב"כ הנאשם